

JOHN
MC SHANE

A close-up portrait of Susan Boyle, a middle-aged woman with short, wavy brown hair, smiling warmly. She is wearing a dark top and a necklace. The background is dark.

SUSAN
BOYLE

thiên thần xấu xí

NHÀ XUẤT BẢN
PHỤ NỮ

SUSAN BOYLE - THIÊN THẦN XẤU XÍ

Tác giả: John Mcshane

Người dịch: Huyền Vũ

Phát hành: Nhã Nam

Nhà xuất bản Phụ Nữ 2011

ebook©vctvegroup

Tặng tất cả những ai đã mơ một giấc mơ...
Cảm ơn Richard Rogers vì những giúp đỡ của ông
trong việc tìm kiếm thông tin cho cuốn sách

MỞ ĐẦU

Người phụ nữ trung tuổi bước khoảng chục bước lên sân khấu. Những bước chân vừa dè dặt, lo lắng lại vừa dứt khoát, quyết tâm. Nửa chừng, khi tiến vào giữa ánh đèn, bà đặt bàn tay trái lên hông trong chốc lát, một cử chỉ vừa mang vẻ duyên dáng cực kỳ nữ tính vừa có phần không phù hợp và vụng về.

Bà mặc bộ váy viền ren với cái màu mà nếu chằm chước lắm thì cũng chỉ gọi được là “vàng xin”, dáng vẻ và phần nào hình dạng của nó dễ gợi liên tưởng đến một chiếc khăn trải bàn dùng cho bữa trà chiều vào cái thời xa xăm khi phòng khách thường chỉ được dành cho những dịp “trọng đại”. Bà thắt quanh eo một chiếc nơ con bướm to tương giống hệt kiểu nơ người ta vẫn thường đính trên các hộp sô cô la hạ giá tại cửa hàng giảm giá trong khu phố nghèo.

Với vóc dáng thấp, đậm, quá cân, người phụ nữ ấy đã tạo nên một hình ảnh mà ít lâu sau bị so sánh với “miếng thịt lợn trên chiếc khăn lót cốc”. Bà có khuôn mặt vuông, mái tóc màu nâu đục bù xù như chưa chải, lốm đốm xám bạc như bị rắc quá nhiều muối tiêu.

Bà đi tất màu tối, giày màu sáng. Trên cánh tay phải, bà đeo một chiếc đồng hồ rẻ tiền, mặt đồng hồ thô kệch xoay xuống dưới cổ tay, còn bàn tay phải bà nắm chặt chiếc micro cỡ đại trong cung cách gần như sẵn sàng trực chiến, như thể chiếc micro ấy là một thứ vũ khí mà bà sẽ không ngần ngại sử dụng để tự vệ.

Cuốn *Từ điển Oxford* rút gọn định nghĩa “frump” là một danh từ chỉ

“người phụ nữ ăn mặc luộm thuộm, lỗi mốt”. Khi bà dừng bước ở trung tâm sân khấu, cái hình dáng tầm thường ấy dường như trở thành định nghĩa sống của chính từ đó: một con người không chỉ toát lên vẻ già trước tuổi mà còn tạo ấn tượng là đã già sẵn ngay từ khi sinh ra. Chỉ cần nhìn bà người ta cũng có thể thấy được hình ảnh một người lao động chân tay sâu muộn đầy tham vọng đang trên đà lão hóa, với những ý tưởng và hoài bão quá xa vời so với môi trường của mình đến độ nếu không đậm chất ảo tưởng tới mức đáng buồn thì hẳn chúng đã khiến người ta thấy thật khôi hài. Rõ ràng bà là một người thường xuyên thất bại trong cuộc sống, và chỉ có sự pha trộn của lòng thương hại và ái ngại mới ngăn được 3.000 khán giả cuồng nhiệt tại Trung tâm Triển lãm và Hội nghị Scotland khỏi phá lên cười rầm rĩ. Một bầu không khí thiếu thoải mái bao trùm - cảm giác hân hoan khi ý thức được một thảm họa sắp xảy ra trộn lẫn với sự phẫn khích tọc mạch khi dự cảm được nỗi xấu hổ của một con người khác. Không ít người trong hội trường bồn chồn chuyển mình trên ghế, liếc mắt về phía bạn bè với vẻ hiểu biết; phương án giải quyết của họ chỉ là hoặc cười thật to, hoặc im lặng, hoặc quan sát không chớp mắt, hoặc chỉ hé mắt qua kẽ ngón tay hầu giảm thiểu tác động. Nó cũng không khác gì khi ta đứng trên lối đi dạo ven bờ trong một ngày bão giông, nhìn ra biển khơi nơi sóng nước sắp nuốt chửng những tay bơi tuyệt vọng. Quá khủng khiếp khó lòng chứng kiến, nhưng quá thu hút chẳng dễ quay mặt đi.

Người phụ nữ đeo quanh cổ một sợi dây chuyền mảnh, ngay trên miếng bìa đề rõ các con số 43212. Bên cạnh chúng, trên tấm thẻ tên là dòng chữ “*Britain’s Got Talent*”.

Ở giữa người phụ nữ và đám khán giả đang háo hức là một chiếc bàn rộng không khác gì bàn của nhân vật phản diện trong phim *James Bond*, phía sau

bàn là ba vị giám khảo: hai đàn ông, một phụ nữ, một bộ tam đầu chế của Caesar^[1] thời hiện đại, những người sẽ bật đèn tín hiệu quyết định các đấu sĩ trước mặt họ sẽ được sống hay phải chết.

Người đàn ông có mái tóc ngắn sẫm màu ngồi ở phía cuối đoàn giám khảo gãi gãi chóp mũi, lơ đãng nghịch nghịch cây bút và hướng ánh mắt vào tờ thông tin đặt trước mặt. Ông hỏi với vẻ thông thạo công việc, “VẬY, tên bà là gì?” Câu hỏi được thốt ra không phải bằng giọng buồn chán mà với vẻ chỉ muốn chuyện này kết thúc - và kết thúc cho nhanh. Xét cho cùng, kéo dài cơn hấp hối cũng chẳng có nghĩa lý gì.

“Tôi tên là Susan Boyle,” câu trả lời cất lên, chất giọng Scotland không lẫn vào đâu được, cao và rõ ràng. Kẻ thẩm vấn ăn mặc xuề xòa, đang hờ hững tựa vào lưng ghế ấy là Simon Cowell. Đó cũng chính là người đàn ông quyền lực nhất giới showbiz Anh, một tỉ phú với đế chế không ngừng mở rộng. Ông là hình ảnh của kẻ không có thói quen đối xử tử tế với kẻ ngốc, có thể thô lỗ đến cay độc với những màn trình diễn ông không đánh giá cao. Không lời sáo rỗng, không uyển ngữ - không khoan nhượng.

Ngồi ngay cạnh ông là nữ diễn viên Amanda Holden. Vốn là một nhân vật nổi tiếng trên màn ảnh nhỏ nước Anh, vai trò đồng giám khảo của chương trình truyền hình tìm kiếm tài năng - cộng thêm phản ứng thường tràn đầy cảm xúc của cô trước các màn trình diễn cũng như chuyện đời của các thí sinh mà cô được nghe - đã nâng cô lên một tầm cao danh tiếng khác.

Và mảnh ghép cuối cùng để hoàn thiện bộ ba ấy là Piers Morgan, cựu biên tập viên Fleet Street^[2], từng có một sự nghiệp báo chí nổi như cồn ghi dấu ấn bằng các bài viết gây tranh cãi và sau đó xuất sắc lột xác thành một ngôi sao truyền hình.

Tất cả đều có vai trò trong sự kiện sắp diễn ra, nhưng vào cái ngày tháng

Giêng năm 2009 đó, không ai trong số họ có thể dự đoán được rồi sẽ có chuyện gì xảy ra. Cowell vẫn tiếp tục đưa ra các câu hỏi theo một cung cách dửng dưng như tỏ rõ rằng ông sẽ vận hết khả năng lịch sự và chuyên nghiệp cần thiết để giải quyết nhanh gọn việc này.

“Được rồi, Susan, bà quê ở đâu?” ông hỏi. “Tôi quê ở Blackburn, gần Bathgate, Tây Lothian,” bà trả lời. Cho đến lúc này thì mọi việc đều ổn. Nhưng rắc rối đang trực chờ phía trước.

“Đó có phải một thành phố lớn không?” Cowell tiếp tục. Không hẳn là Susan Boyle bị câu hỏi gây khó dễ, nhưng bà vẫn không trả lời ngay, có lẽ bà có cái cảm giác lo lắng mà ta hoàn toàn có thể hiểu được khi nhất cử nhất động của mình đang bị hàng nghìn khán giả trong hội trường và không biết bao nhiêu ống kính truyền hình đang dõi theo.

“Đó là một tập hợp... đó là một tập hợp... ờ...” bà cất lời, rồi dừng lại như không biết nên nói thế nào, vật lộn suy nghĩ tìm cách diễn đạt câu trả lời thật rõ, “... một tập hợp các ngôi làng.” Rồi bà thêm vào một cách không cần thiết, “Về điểm đó tôi còn phải suy nghĩ.”

Có lẽ bà đã mệt rồi. Xét cho cùng, bà đã phải bắt sáu tuyến xe buýt từ nhà mới tới được hội trường.

“Và bà bao nhiêu tuổi, Susan?” Cowell hỏi.

Câu trả lời vang lên, “Tôi 47.”

Cowell, khi đó 49 tuổi, đảo tròn mắt. Có thể nghe thấy từ phía sau ông rộ lên cả tiếng cười lẫn tiếng lầm bầm chê bai của khán giả. Một tiếng huýt sáo độc địa vang lên đâu đó giữa đám đông. Các khán giả đang theo dõi trực tiếp tại nhà hát, và cả hàng triệu người ngồi tại nhà xem buổi thi tài của Susan Boyle sau đó, chắc hẳn đều e rằng mình đang xem một chương trình về các vụ tai nạn giao thông.

Những chuyện xảy ra tiếp theo chỉ khiến cho ấn tượng của họ đã xấu càng thêm xấu. Giữa sự im lặng đến khó chịu nối theo sau lời tiết lộ về tuổi tác ấy, bà đột nhiên lên tiếng: “Đó chỉ là một khía cạnh trong con người tôi thôi.” Rồi bà đưa tay trái lên chống nạnh và lắc hông đúng kiểu một thiếu niên mảnh dẻ trình diễn màn múa gợi tình lap dance. Không dừng lại ở đó, bà còn đẩy khung xương chậu về phía trước trong một động tác mà nếu ở những người phụ nữ quyến rũ thông thường thì hẳn sẽ trông vô cùng kêu gọi, nhưng đặt vào trường hợp Susan với bộ quần áo lạc mốt đó thì lại trở thành một tập hợp của sự khôi hài, kịch cớm và nói thẳng ra là chẳng mang lại thích thú cho bất kỳ ai.

Bà kết thúc màn trình diễn bằng cách hướng về phía Cowell, hát đầu mạnh mẽ như thể nửa thừa nhận sự hiện diện của ông, nửa lại muốn cho ông một cú đánh đầu. Cowell hành động đúng theo cách phản ứng thông thường của bất kỳ người đàn ông nào khác trong hoàn cảnh tương tự: ông thở hắt ra và “chuyển đề tài thôi”. Ông hỏi “ước mơ” của bà là gì, và khi nhận được câu trả lời là muốn trở thành ca sĩ chuyên nghiệp, ông nói, “Tại sao cho đến nay nó vẫn chưa thành hiện thực vậy, Susan?”

“Trước đây tôi không có cơ hội, nhưng hy vọng giờ chuyện đó sẽ thay đổi,” bà trả lời.

Bầu không khí, nếu không muốn nói đã bình thường trở lại, thì ít nhất cũng cho thấy những dấu hiệu tích cực. Nhưng tình hình đó chẳng duy trì được mấy chốc vì Cowell đã lại hỏi, “Vậy bà muốn đạt được thành công giống ai?”

Susan nhún vai. “Elaine Paige, hoặc ai đó tương tự,” câu trả lời bật ngược trở lại. Một lần nữa, tiếng rì rầm lại nổi lên giữa đám đông khán giả. Trên sân khấu nhạc kịch West End, thật khó có thể tìm được một ngôi sao nữ nào

sáng chói hơn Elaine Paige. Danh sách chương trình biểu diễn của bà, trong đó rất nhiều lần bà đảm nhận vai chính, được xem như một hợp tuyển các tác phẩm đình đám nhất của sân khấu Anh: *Hair*, *Jesus Christ Superstar*, *Cats*, *Chess*, *Sunset Boulevard* và, có lẽ nổi tiếng nhất, *Evita*, đã đảm bảo vị trí của bà trong bất kỳ Nhà Lưu Danh sân khấu nào. Ấy vậy mà bà chính là người Susan Boyle muốn được noi theo?

Piers Morgan xen vào: “Tối nay bà sẽ hát bài gì?” và nhận được lời đáp, “Tôi sẽ hát ‘I Dreamed A Dream’ (Tôi đã mơ một giấc mơ) trích từ vở nhạc kịch *Les Misérables* (Những người khốn khổ).” Có thể nghe thấy tiếng Cowell lăm bằm với giọng tiên tri, “OK. Bài hát lớn đây.”

Nó quả thật là bài hát lớn. Rất nhiều nghệ sĩ từng cover lại ca khúc vô cùng xúc động và giàu tính thử thách này, trong số đó có cả những cái tên như Neil Diamond, David Essex, Aretha Franklin, Michael Ball, Martine McCutcheon, Ruthie Henshall và Elaine Paige. Giờ tới lượt Susan Boyle.

Bà quay về phía hai người dẫn chương trình đang đứng bên cánh gà, Anthony McPartlin và Declan Donnelly - Ant và Dec - rồi ra hiệu mình đã sẵn sàng vào cuộc.

Khi tiếng nhạc dạo vang lên, Morgan, cũng dễ hiểu thôi, dường như phải cố lắm mới không phá lên cười, Holden có vẻ trầm ngâm còn Cowell thì căng thẳng. Ba ngàn người phía sau họ đã sẵn sàng cho điều tệ hại nhất.

Rồi Susan Boyle mở miệng và cất tiếng hát.

Bà chưa hát xong câu đầu tiên, tiếng hoan hô đã bùng nổ. Cowell nhướng cao lông mày ngạc nhiên, Holden há miệng sững sờ còn Morgan cuối cùng cũng đã có thể cười to, nhưng lần này là vì sự thích thú tột độ.

Sau hai phút hai mươi lăm giây kể từ khi bà cất giọng hát, Susan Boyle kết thúc phần biểu diễn của mình trong tiếng hoan hô nhiệt liệt. Huyền nào

chiếm trọn không gian, không khí chìm trong bầu cảm xúc hòa trộn giữa hoài nghi và thích thú. Khán giả nhảy tưng tưng không khác gì cổ động viên bóng đá. Holden và Morgan cũng đứng dậy vỗ tay. Cho dù bà có hát chỉ nửa bài thôi thì phản ứng cũng sẽ không hề khác. Bà đã tạo nên ma lực ngay từ những nốt nhạc đầu tiên.

Người phụ nữ ăn mặc luộm thuộm với hai hàng lông mày dường như giao nhau ngay chính giữa ấy, người phụ nữ trung tuổi chưa chồng, “chưa từng hôn bao giờ” và vẫn sống cuộc đời cô độc bên con mèo Pebbles ấy đã đặt chân lên con đường trở thành một ngôi sao. Chẳng mấy chốc, bà sẽ trở thành “SuBo”, một trong những phụ nữ nổi tiếng nhất thế giới.

Bà nhận được rất nhiều sự tán dương từ những nhân vật giàu có và nổi tiếng, và bà cũng trở thành một hiện tượng trên mạng Internet ngay trong mùa xuân ấy, chỉ vài ngày sau khi chương trình được công chiếu. Nhưng Susan Boyle cũng đồng thời được trải nghiệm mặt trái của vinh quang, những sức ép và sự đau khổ nó có thể tác động đến con người.

Bà cũng chính là chất xúc tác để buộc mọi người, cùng với thành kiến của họ, phải đứng trước một câu hỏi, rằng chúng ta trông đợi gì ở những người nổi tiếng trong “Thời đại của các ngôi sao” này, chúng ta muốn họ trông ra sao, ăn nói thế nào, cư xử và sống theo cách gì. Tại sao chúng ta lại kinh ngạc đến vậy khi một tài năng như thế xuất hiện trong một dáng vẻ chẳng mấy hứa hẹn khi tuổi đã quá chín còn người đã quá lạc hậu. Đây không đơn thuần là chuyện dẫn đo suy nghĩ Susan Boyle là người như thế nào, mà còn là chuyện chúng ta hiểu được điều gì từ phản ứng của mọi người trước vẻ ngoài và thái độ của bà.

Tất cả những chuyện này, và còn hơn thế nữa, đã bám sát theo cuộc sống vốn giờ đây đã trở thành một mớ bòng bong của bà, khi bà từ một con người

không tên không tuổi giữa đời thường trở thành một nhân vật nổi danh khắp thế giới.

Tất cả chuyện này đã xảy ra như thế nào? Đây là cuộc đời của bà trong quá khứ, trước khi có mấy phút ngắn ngủi đầy ắp sự kiện trên sân khấu trung tâm ở Glasgow? Và tương lai nào đang chờ đợi một “Thiên thần lông lá” đã dám “mơ một giấc mơ”?

CHƯƠNG MỘT MƠ MỘT GIẤC MƠ

Hồi còn nhỏ, Susan Boyle thường được hỏi một câu hỏi vốn vô cùng quen thuộc trong những năm tháng tuổi thơ của bất kỳ đứa trẻ nào: “Cháu sinh ngày bao nhiêu?” Susan đáp: “Cháu sinh ngày 1 tháng Tư.” Và chưa ai kịp nói gì thì cô bé Susan ấy đã bổ sung nhanh như chớp, “Cháu là Cá Tháng Tư!”

Gần nửa thế kỷ sau, khiếu hài hước tinh quái đó, trộn lẫn với khả năng vui vẻ trước việc tự biến mình thành trò cười cho thiên hạ, đã chinh phục cả thế giới. Cộng thêm một giọng ca có thể khiến cả đàn ông lẫn phụ nữ đều phải rơi nước mắt.

Từ lúc còn nhỏ cho đến trước khi hoàn thành con đường chinh phục đó, Susan Boyle đã phải chịu đựng những sự sỉ nhục, xúc phạm và ghét bỏ. Bà, theo đúng như câu nói nổi tiếng của bà - cho dù có phải đùa cợt hay không - “chưa từng được hôn”. Và bà cũng luôn mong ước được trở thành một người nào đó khác; mong ước mình có thể sống trong một thế giới không giống với cái thế giới trần tục mà, vì hoàn cảnh, bà đã trở thành tù nhân. Bà đã là một phần của nó, giống như hàng triệu người khác trên khắp thế giới. Chỉ khác một điều, Susan Boyle là người có thể biến ước mơ thành sự thật. Và, cho dù chủ tâm hay vô ý, bà cũng đã hiện thực hóa giấc mơ không chỉ vì mình mà còn vì biết bao người trên khắp thế giới, những con người, bất kể đàn ông hay đàn bà, từng ngày từng ngày trong cuộc đời đều tự nhủ “Giá như...”

Susan Magdalene Boyle chào đời tại bệnh viện nhỏ Bangour gần

Broxburn, cách Edinburgh mười bốn dặm về phía Tây. Bệnh viện đó, giờ đã ngừng hoạt động, được xây dựng từ trước Thế chiến I, dựa trên lối thiết kế phổ biến dành cho nhà thương điên thời bấy giờ, mục đích ban đầu của nó là chăm sóc bệnh nhân tâm thần. Trong cả hai cuộc chiến tranh thế giới, nó đã được huy động để phục vụ người bị thương, rồi sau đó trở thành bệnh viện đa khoa dành cho dân chúng trong vùng, và Susan đã chào đời tại đó vào ngày 1 tháng Tư năm 1961. Mẹ bà, Bridget, trước khi sinh con vốn là nhân viên đánh máy tốc ký; còn cha bà, Patrick, thường đảm nhận vai trò ca sĩ trong câu lạc bộ công nhân địa phương, từng tham gia lực lượng Công binh Hoàng gia hồi Thế chiến II và làm thủ kho tại một xưởng sản xuất ô tô gần Bathgate của công ty British Leyland. Sự kiện hãng Leyland chấm dứt hoạt động hồi giữa thập kỷ 1980 đã tác động mạnh đến vùng này - ban đầu vốn là trung tâm chế tạo vải bông và sau đó là khu vực sản xuất than đá.

Người ta vẫn thường nói với Susan rằng các thành viên trong gia đình bà được thừa hưởng giọng hát từ người cha. Bridget và Patrick quen biết nhau từ thời học sinh và bên nhau từ hồi hai mươi tuổi. Susan không chào đời một cách thuận lợi. Bridget mẹ bà mang thai khi đã ngoài tứ tuần, và Susan sinh ra trong điều kiện bị thiếu ô xy, kết quả là bà buộc phải học cách đương đầu với những khó khăn sẽ bám theo bà suốt cả cuộc đời. Theo như hồi tưởng của bà nhiều năm sau: “Hồi tôi còn bé, thật sự người ta đã không cho tôi nhiều cơ hội. Người ta bảo bố mẹ tôi đừng trông chờ quá nhiều vào tôi và rằng tôi chỉ nên chơi những trò thuần túy cần đến thính giác bởi vì tôi bị khuyết tật nhẹ. Niềm tin đã giúp tôi vượt qua được chuyện này. Bạn nhất định đừng bao giờ từ bỏ hy vọng vào bất cứ điều gì; bạn đừng bao giờ đánh mất niềm tin vào chính bản thân và những người xung quanh.”

Susan Boyle là em út trong số chín anh chị em của một gia đình Công

giáo đồng đúc: Gerald, được mọi người biết đến với tên Gerry, James, John, Kathleen, Joe, Bridie, Mary, và Patricia, đứa trẻ đã bị đột tử trong khi ngủ.

Tổ ấm của Susan và các thành viên còn lại của gia đình là một ngôi nhà bốn phòng ngủ trong cư xá thành phố Blackburn, cách nơi bà chào đời khoảng năm dặm. Vậy Blackburn, thành phố xấp xỉ năm nghìn dân nơi bà trải qua cả cuộc đời mình là chỗ như thế nào?

Khi cơn sốt Susan lên đến đỉnh điểm hồi năm 2009, có tin đồn bà sẽ tham gia series *I'm a Celebrity, Get Me Out of Here!* (Tôi là người nổi tiếng, đưa tôi ra khỏi đây đi!), chương trình truyền hình trong đó một nhóm người nổi tiếng, nhân vật tiếng tăm lừng lẫy cũng có mà tên tuổi chỉ ở mức tầm tầm cũng có, sẽ bị bỏ lại một mình trong rừng rậm để tự mình xoay sở. Trong mưa gió tối tăm, họ buộc phải thực hiện hàng loạt nhiệm vụ không lấy gì làm dễ chịu nhằm kiếm đủ thức ăn. Các thiết bị vệ sinh đều rất thô sơ, điều kiện sinh hoạt khá khăm ra thì có thể gọi là thanh đạm, còn không thì phải nói là kinh tởm.

Những đồn thổi về việc bà có thể tham gia chương trình đó đã khiến diễn viên hài người Scotland Frankie Boyle phải lên tiếng nhận xét: “Bà ấy sẽ ngủ trong chiếc võng mắc phía trên mặt đất lúc nhúc nhện và rắn rết. Làm sao bà ấy có thể quay trở lại Blackburn sau một sự xa hoa kiểu đấy chứ?”

Chắc chắn là một nơi không lấy gì làm dễ chịu, nhưng Blackburn, cho dù được Susan miêu tả như một “ngôi làng”, lại không phải chốn Brigadoon^[3] thanh bình. Bridget, Patrick cùng tám người con sống trong căn hộ tù túng nằm cuối một khu nhà dãy thời hậu chiến ở phố Yule Terrace - cả gia đình đã chuyển đến đây ngay trước khi Susan ra đời - tuy nhiên nhà đã rộng rãi hơn khi các anh chị của bà lần lượt chuyển ra ngoài sống.

Các ngôi trường Susan theo học là trường Tiểu học St Mary và sau đó là

Trung học St Kentigern. Quảng đời học sinh vẫn thường được gọi là “những tháng ngày tươi đẹp nhất trong đời” và với một số người thì nó có thể đúng như vậy thật, nhưng đối với không ít người khác thời gian đó còn lâu mới được coi là vui vẻ. Trên thực tế, có những đứa trẻ thích thú với khoảng thời gian được ở trong lớp học; nhưng cũng có những đứa chỉ đơn thuần coi đó là sự chịu đựng. Susan nhớ lại, “Tôi sinh ra vốn ốm yếu nên đã trở thành đối tượng bị bắt nạt. Tôi bị gán cho rất nhiều cái tên vì mái tóc bù xù của mình và cũng bởi vì tôi học rất vất vả trong lớp. Tôi báo cáo với thầy cô giáo nhưng, vì vũ khí bạn bè dùng với tôi chỉ là lời nói chứ không phải hành vi bạo lực, tôi chẳng chứng minh được gì. Tuy nhiên, lời nói thường khiến người ta bị tổn thương nặng hơn cả bị đâm bị đánh, và những vết sẹo này sẽ không bao giờ lành.

“Phần lớn quãng đời thơ ấu của tôi trôi qua khá vui vẻ cho đến khi tôi bắt đầu bị bắt nạt ở trường. Bọn họ thường đánh tôi và khiến tôi phải khóc. Chẳng có gì tồi tệ hơn việc người này bắt nạt người khác để tạo nên quyền lực cho mình. Tôi đã nghĩ rằng mình chẳng thể tin tưởng bất kỳ ai và chính điều đó đã khiến tôi phần nào trở thành một mục tiêu rất dễ bị tổn thương.”

Bà nói tiếp rằng đến khi học trung học, bà không sao xác định được đâu là bạn đâu là thù nữa. “Tôi không kết bạn được dễ dàng. Tôi cố gắng bắt chuyện với mọi người, nhưng họ chỉ chế nhạo tôi. Tôi thường xuyên có cảm giác mình bị gạt ra ngoài lề. Tôi thường không theo kịp bài học không vì lý do này thì cũng vì lý do nọ. Tôi là một học trò không nhanh nhạy. Tôi tiếp thu mọi thứ chậm hơn một chút so với người khác. Vậy là bị tụt lại phía sau so với cả một hệ thống chỉ muốn lao lên phía trước, các bạn hiểu chứ? Đó chính là những gì tôi cảm thấy đang xảy ra với mình... Tôi không cho là hồi đi học mình có nhiều chỗ dựa.

“Ngày nay các giáo viên dạy dỗ có chuyên môn hơn nhiều. Hồi đó họ thường dùng biện pháp đánh đập để duy trì kỷ luật, và ngày nào tôi cũng bị ăn roi. ‘Có im mồm đi không, Susan!’ Vút!”

Ngay từ nhỏ, Susan đã có giọng hát hay và từng mê hoặc tất cả khách khứa khi cất tiếng hát tại đám cưới của một người thân hồi cô lên mười. Cô là đứa trẻ có năng khiếu âm nhạc, và khi mười hai tuổi, cô được mẹ thu xếp cho một vị trí tại dàn đồng ca của nhà thờ Thiên Chúa giáo địa phương. Susan cũng tham gia các vở nhạc kịch ở trường và vẫn tiếp tục hát tại nhà, đặc biệt vào dịp năm mới hay các lễ kỷ niệm của gia đình. Cô bé thường đứng trước gương, giơ lược chải tóc lên như thể nó là chiếc micro và hát theo Donny Osmond - bài hát ưa thích nhất của cô bé là “Puppy Love” - hay vở nhạc kịch *Grease*. Về sau, cô bé tỏ ra hứng thú với nhạc của Andrew Lloyd Webber, đặc biệt là những bài được thể hiện bởi một trong những ca sĩ trình bày xuất sắc nhất các ca khúc của ông - Elaine Paige. Susan thường hát trong phòng tắm. Cô hát ở khắp mọi nơi.

Cho đến nay, đối với Susan những ký ức tuổi thơ đẹp đẽ nhất đều gắn liền với gia đình. “Những chuyến đi nghỉ cùng bố mẹ ở Ireland chính là một trong những khoảnh khắc đáng nhớ của tôi khi còn nhỏ. Lần đầu tiên tôi tới Ireland là hồi sáu tuổi, lần đó tôi đến thăm một phụ nữ tên là Docherty sống ở tòa nhà Dungarvan tại một nơi được gọi là Portrush. Tôi không bao giờ quên nơi này, bởi vì cứ ở đó là tôi lại xuống bờ biển, say sưa ngửa mình trên cát, mặc kệ cho tất cả mọi người đi tìm.”

Năm mười tám tuổi, Susan nhận công việc đầu tiên và duy nhất của bà, đầu bếp tập sự tại nhà bếp trường Tây Lothian. Hợp đồng kéo dài sáu tháng và rồi chấm dứt hoàn toàn. Sau đó, bà làm tình nguyện viên giúp đỡ người cao tuổi và nhận hỗ trợ tài chính từ bố mẹ. Bà vẫn ở lại trong ngôi nhà của

gia đình, cũng không ra ngoài hẹn hò với ai.

“Lúc nào tôi cũng hát, nhưng để cho vui thôi,” bà nói. “Dù sao đi nữa thì ở nhà tôi hầu như chẳng có lấy một phút rảnh rỗi.” Thịnh thoảng Susan cũng tới nhà hát để nghe ca sĩ chuyên nghiệp hát. Lần đầu tiên bà nghe “I Dreamed A Dream” trong buổi công diễn *Les Misérables* là tại nhà hát Playhouse, Edinburgh. “Tôi gần như tắc thở. Thật tuyệt diệu.” Bà cũng từng hát trước công chúng - và hiệu quả không đến nỗi nào. Khi bà vụt sáng thành ngôi sao, nhiều thước phim vừa rung vừa muối quay lại một phần trong số những “màn biểu diễn” đó đã xuất hiện. Những bức ảnh trích từ các thước phim này cũng được đăng trên báo và tạp chí, không những thế còn được tải lên Internet để cho người hâm mộ đang ngày càng đông đảo có thể xem.

Năm 1984, tại Câu lạc bộ thân hữu Fir Park của đội bóng đá Motherwell, Susan đã đứng trước micro trong cuộc thi hát giữa dân địa phương và các vị khách đến từ Câu lạc bộ Coventry Tam O’Shanter. Cô gái Susan mảnh khảnh, ưa nhìn với mái tóc uốn xoắn theo phong cách thập niên 1980 ấy đã cất lên những nốt nhạc hoàn hảo của bài “I Don’t Know How To Love Him” trích từ *Jesus Christ Superstar* và “*The Way We Were*” của Barbra Streisand.

Sau này, khi Susan đã trở nên nổi tiếng, một khán giả có mặt tại buổi tối hôm đó nhớ lại: “Tôi nhớ rất rõ hồi đó bà ấy là một thiếu nữ rụt rè nhưng cũng rất hấp dẫn - ngay khi bước vào trong câu lạc bộ, bà ấy đã khiến một số người phải quay đầu nhìn ngắm. Lẽ ra bà ấy không tham gia hát nhưng rồi một thành viên của đội Tam O’Shanter bỏ cuộc, vậy nên bà đồng ý thế chỗ.

“Ngay cả hồi ấy tôi cũng cho rằng chẳng có ai đặt quá nhiều hy vọng vào bà ấy vì bà ấy rụt rè quá, nhưng đến khi bà cất tiếng hát, tất cả mọi người đều phải chú ý. Tôi đã xem Susan biểu diễn ở *Britain’s Got Talent* nhưng không nhận ra đó chính là cô gái trong video của mình, cho tới tận khi một người

họ hàng gọi điện hỏi tôi liệu còn giữ cuốn băng đó không. Thật tuyệt vời vì cuối cùng Susan cũng được công nhận. Bà là một ca sĩ xuất sắc và có lẽ cũng hợp lý khi đến một thời điểm nào đó bà sẽ nhận được danh tiếng xứng đáng.”

Năm 1995, Susan tới Trung tâm Thương mại Braehead ở Glasgow để tham gia *My Kind Of People*, một chương trình tìm kiếm tài năng nổi tiếng của đài ITV do Michael Barrymore, khi đó đang ở trên đỉnh cao của sự nổi tiếng và mẫn mộ, dẫn chương trình. Trong chiếc áo choàng nhả nhận và mái tóc cắt ngắn, Susan đứng cảm hát “I Don’t Know How To Love Him” trong khi Barrymore làm mặt hề sau lưng bà và có lúc còn nằm trên sàn giả vờ ngước lên nhìn váy của bà. Ông ta kết thúc bằng cách vòng tay quanh người Susan trao cho bà một cái ôm đầy giễu cợt.

“Khi ấy tôi lo lắng quá,” bà nói. “Tôi run đến độ gần như không hát nổi. Tôi rồi cũng hoàn thành nhiệm vụ, nhưng chẳng tài nào lên được truyền hình. Chỉ là tôi chưa sẵn sàng.”

Đó không phải thất bại duy nhất của Susan. Kể từ năm 1997, bà đã nhiều lần tham gia tranh tài tại địa phương nhưng chưa giành được giải thưởng 5.000 bảng lần nào. Robert Norris, người tổ chức cuộc thi tại câu lạc bộ Fauldhouse Miners Welfare, nói, “Susan là người rất, rất nhút nhát, nhưng khi tiếng hát ấy cất lên, bà thật sự khiến người khác phải ngạc nhiên. Bà luôn luôn vào dự thi một mình - tôi nghĩ anh bà ấy chỉ chờ bà đến cổng. Susan có thể hát bất kỳ bài hát nào thuộc bất cứ thể loại nhạc nào, không hề phải cố công gắng sức. Tôi vẫn còn nhớ khi bà ấy trình diễn ‘Somewhere Over the Rainbow’, tất cả thình lạng như tờ. Bà không thắng lần nào, nhưng đó là một tài năng lớn.”

Năm 1999, bà góp giọng trong một đĩa nhạc từ thiện do người dân địa phương ghi âm để chào mừng thiên niên kỷ mới bằng khúc ballad cổ điển u

sầu “Cry Me A River”. Đĩa nhạc chỉ được phát hành một nghìn bản, và một thập kỷ sau, chúng đã trở thành những món đồ sưu tầm. Bài hát vẫn được xếp vào hàng những bài Susan ưa thích nhất, và khi đã nổi danh, bà lại thu âm nó một lần nữa.

Hai năm sau, bà có mặt trong vòng chung kết cuộc thi tuyển lựa tài năng West Lothian Showcase tại trường Trung học Deans Community ở Livingston. Bà đã được cấp giấy chứng nhận - với mười lăm thí sinh khác cùng tham dự vòng chung kết - vì những nỗ lực sau khi trình diễn ca khúc “What I Did For Love” từ vở nhạc kịch đình đám của Broadway, *A Chorus Line*.

Những thí sinh khác cùng tham dự vòng chung kết trong sự kiện do Hội đồng Nghệ thuật Tình nguyện West Lothian tổ chức ấy gồm một cậu bé mười tuổi chơi kèn và một cô bé mười hai tuổi thi hát. Mỗi khán giả phải mất ba bảng tiền vé. Ngoài ra còn có nhiều nhân vật khác, và cả các thí sinh đã không được vào đến vòng trong.

Năm 2001, Susan xuất hiện tại Linlithgow Rose Social Club, một câu lạc bộ với phong cách trang trí thập niên 1970 để khiến người ta liên tưởng tới series hài kịch nổi tiếng *Phoenix Nights*. Một khán giả đã quay video chương trình tối hôm đó, và nhiều năm sau, khi được công bố rộng rãi, nó cũng lại trở thành hit trên Internet. Trong chiếc váy dài đính kim sa, bà va phải một bàn của khách nhậu khi bước đến chỗ micro. Trước đám khán giả chưa đầy hai trăm người, bà cất tiếng hát “Whistle Down The Wind” trích từ vở nhạc kịch cùng tên, lại một tác phẩm nữa của Andrew Lloyd Webber, và tiếp theo đó là “I Don’t Know How To Love Him” từ *Jesus Christ Superstar*. Rồi, đứng thẳng đơ không khác gì bức tượng, bà trình diễn khúc ballad “The Power Of Love” của Jennifer Rush, được đệm bởi tiếng đàn của một tay

keyboard nghiệp dư. Khi đã hát xong, bà nhăn mặt hài hước và vội vã rút khỏi sân khấu.

Trong khoảng thời gian này, đã có một bi kịch xảy đến trong cuộc đời Susan. Chị gái Kathleen của bà mất vì bệnh hen suyễn và chỉ một thời gian ngắn sau cha bà cũng qua đời, để lại Susan sống một mình với mẹ.

Susan tiếp tục gắn bó với dàn máy karaoke tại các câu lạc bộ và quán rượu địa phương. Tối thứ Sáu hàng tuần, Susan hát tại khách sạn Happy Valley, đến Chủ nhật lại lên đường tới bar Moran's Turf. Các khách hàng quen vẫn còn nhớ bà thường ngồi uống nước chanh, ăn khoai tây chiên. “Ở đây chúng tôi có dàn karaoke để giúp vui cho mọi người. Bà thường tạt qua đây nhưng thật ra chẳng mấy người để ý đến bà ấy, và nếu không có tâm trạng, bà ấy sẽ cứ thế mà rời đi thôi. Bà ấy là một đứa trẻ Blackburn một trăm phần trăm, không muốn giao du và thích gì làm nấy,” một người khách nói. Sau ngày Susan chinh phục cả thế giới bằng cơn bão *Britain's Got Talent*, bà đã đến quán Moran, và trước sự ngạc nhiên của đông đảo khách hàng tập trung tại quán ngày Chủ nhật đó, bà bước lên sân khấu bé xíu nằm trong góc mà hát “Somewhere Over the Rainbow”. Lễ Phục sinh năm đó, bà cũng nhận được sự cổ vũ nhiệt liệt tại nhà thờ và trên đường vào nhà thờ còn phải vừa đi vừa ký tặng.

Trong một vài năm, Susan đã học hát với chuyên gia luyện giọng người địa phương, Fred O'Neil, và được ông nhận xét, “Là ca sĩ, bà có chất giọng tròn trịa, êm ái, dễ thương và rất đẹp. Đó là một phương tiện rất hữu hiệu.”

Nhưng nhiều nỗi buồn đau vẫn đang trực chờ trong đoạn đời phía trước của bà.

Năm 2007, Bridget, người mẹ thân yêu mà Susan đã tận tâm tận lực chăm sóc suốt những năm cuối đời, mất ở tuổi 91, bỏ lại một mình Susan trong

ngôi nhà đá rửa ở khu cư xá thành phố, chỉ có độc con mèo tám tuổi Pebbles làm bầu bạn.

Susan vẫn tiếp tục cuộc sống, thu nhập từ đủ mọi nguồn chưa tới 130 bảng một tuần, chỉ biết dành thời gian cho việc xem ti vi và đọc sách báo. Bà vẫn làm tình nguyện viên tại nhà thờ Đức mẹ Lourdes ở Whitburn, thường xuyên đến thăm những người cao tuổi, nhưng sự ra đi của người mẹ đã phủ một bóng đen khổng lồ lên cuộc đời Susan. Bà đã tính đến chuyện thôi ca hát, và suốt hai năm sau cái chết của bà Bridget, Susan không hề hát lần nào.

Bà mua sắm chủ yếu ở Trung tâm Thương mại Mill tại Blackburn. Bà thường tới cửa hàng thịt David Stein hoặc ăn uống qua loa tại quán cà phê Mill. Nếu bất chợt muốn đi xa hơn, bà sẽ bắt chuyến xe buýt số 8 đến Bathgate, cách đó hai dặm, và đến cửa hàng Valentines chuyên bán thức ăn mang về để mua bữa tối giá 5,6 bảng với món cá - món khoái khẩu của bà. Thỉnh thoảng bà cũng tới làm tóc tại tiệm chăm sóc tóc Val. Khi đi bộ trên phố, Susan vẫn bị xúc phạm này nọ, đám thanh niên thường gọi bà là “Susie Xù Xì” - hoặc bằng những từ thậm tệ hơn.

Nhưng tất cả chuyện này rồi sẽ thay đổi và chẳng mấy chốc Susan Boyle, bà cô trung tuổi người Scotland, sẽ trở thành SuBo, một siêu sao đích thực. Và chính người mẹ quá cố Bridget đã đóng vai trò chủ yếu trong sự lột xác này.

“Chính bà là người đã bảo tôi nên tham gia *Britain’s Got Talent*. Hai mẹ con thường xem chương trình này cùng nhau. Mẹ nghĩ tôi sẽ chiến thắng. Nhưng sau khi mẹ mất, tôi không còn hứng thú với chuyện hát hò. Tôi không định hát nữa. Trước đó gần như tuần nào tôi cũng hát trong dàn đồng ca nhà thờ và hát karaoke tại các câu lạc bộ địa phương,” bà kể.

Sau này Susan kể lại các sự kiện đã diễn ra trong ngày thử giọng tại *BGT*

tháng Giêng năm 2009 - ba tháng trước khi lột xác - bao gồm toàn bộ quá trình chuẩn bị để bà xuất hiện trước mặt ba vị giám khảo sẽ định đoạt số phận bà.

“Tôi đã xem chương trình này trên ti vi, giống như tất cả mọi người. Và ngay trước khi mẹ tôi qua đời, tôi đã hứa với bà rằng tôi sẽ làm gì đó cho cuộc đời mình. Vậy nên tôi ghi tên tham gia chương trình. Điền vào đơn xin tham gia, hoàn thành mọi công việc chuẩn bị, đi đến trước mặt ban giám khảo và rồi may mắn được họ chọn lựa.

“Ban giám khảo hỏi nào là trước đây tôi đã làm gì, tôi biểu diễn tiết mục nào rồi và tôi có nghệ danh không! Tôi chỉ nghĩ, vậy đấy, tên thật của tôi cũng hay ho lắm rồi, chẳng phải vậy sao? Tôi chẳng biết liệu mình có cần đến một nghệ danh hay không. Chẳng lẽ chỉ đăng ký bằng tên tôi thôi không được sao?”

Bà tiếp tục diễn giải lý do bà sẽ không bao giờ có thể quên được ngày thử giọng ấy, ngày 21 tháng Giêng. “Rất nhiều người mơ ước được xuất hiện trên ti vi, được thu âm đĩa hát, được thành người nổi tiếng. Bạn liệu thử vận may rồi xem mình có thể vươn xa đến đâu. Nhưng, chân thành mà nói, tôi không bao giờ cho rằng mình có thể tiến được đến tận mức này.

“Buổi thử giọng được tổ chức ở Trung tâm Triển lãm và Hội nghị Scotland. Tôi có thể nhìn thấy nơi đó, nhưng cứ bắt nhầm xe buýt hết lần này đến lần khác. Tôi phải đổi xe khoảng sáu lần mới đến được tới nơi, suốt thời gian đó tôi vẫn nhìn thấy nó. Tôi đến sớm mấy tiếng đồng hồ và ngồi trong phòng đợi quan sát mọi người lần lượt biểu diễn. Mọi người không ngừng nói với tôi, ‘Bà có chắc là bà nên có mặt ở buổi thử giọng này không?’ Tôi chứng kiến các nhóm nhảy đến rồi đi, nhìn những người mang theo thìa, mang theo chó.”

Susan tả lại màn trình diễn “I Dreamed A Dream” của bà và đoạn hội thoại giữa bà và Simon Cowell, Piers Morgan cùng Amanda Holden - những hình ảnh mà sau này hàng triệu người sẽ được chứng kiến - ngoài ra bà còn tiết lộ: “Ban đầu tôi dự định sẽ mặc đồ thể thao, một bộ có logo đội bóng đá Celtic, chỉ nhằm gây chú ý. Nhưng gia đình tôi bảo nếu tôi làm thế, họ sẽ tuyệt giao với tôi.” May mắn thay, có lẽ vậy, bà đã quyết định từ bỏ ý tưởng đó.

“Lúc biểu diễn xong, tôi đã lỡ mất chuyến xe buýt cuối cùng về nhà, vậy nên một thí sinh khác đã gọi taxi giúp tôi. Khi ấy tôi vẫn đang vô cùng lằng lằng. Như thế đội Celtic vừa đoạt cúp vàng vậy. Tôi đã từng xem vở diễn *Les Misérables* ở Edinburgh, tại Playhouse, và tôi thích hình tượng người mẹ. Tôi đã xem vở kịch này sau khi mẹ tôi mất và tôi rất thích bài hát cũng như ý nghĩa của nó. Nếu các bạn muốn biết thì phải nói là sau khi mẹ mất, tôi gần như thu mình lại. Không còn mẹ làm chỗ dựa là một bước ngoặt cuộc đời. Tôi phải học cách tự mình xoay sở mọi thứ. Đây là một lời hứa của tôi với mẹ, lời hứa rằng tôi sẽ làm điều gì đó đối với con đường ca hát của mình. Bà chính là động lực thúc đẩy tôi theo đuổi nghiệp ca hát. Bà chính là động lực thúc đẩy tôi trở thành một thành viên dàn hợp xướng của nhà thờ và hát tại các câu lạc bộ nhỏ. Cứ nhìn thành quả của tôi xem. Mẹ tôi có một niềm tin sắt đá rằng tôi có thể làm được. Bà là người tốt. Trước khi bà qua đời, hai mẹ con tôi đã xem một tiết mục đơn ca trên ti vi và tôi hỏi mẹ, ‘Có phải mẹ muốn con trở thành người như thế không, mẹ?’ và bà đáp, ‘Phải.’ Tôi hỏi, ‘Mẹ có nghiêm túc không vậy?’ vậy là bà nói, ‘Tất nhiên là có rồi.’ ” Vậy là Susan đã quyết định sẽ làm điều gì đó.

“Thời kỳ đó lòng tin của tôi có phần giảm sút. Và tôi phát hiện ra cách thức hữu hiệu để kéo nó về lại thế cân bằng là tự nhủ rằng cho dù mẹ không

còn hiện diện ở nơi đây bằng xương bằng thịt thì tâm hồn và tinh thần của bà vẫn sống. Chính điều đó giữ cho ta tiếp tục tiến về phía trước. Tôi có niềm tin, chính đó là cốt tủy con người tôi, thực thế.”

CHƯƠNG HAI

NGÀY THAY ĐỔI CUỘC ĐỜI

Thứ Sáu, ngày 10 tháng Tư năm 2009 chính là ngày trước cơn bão. Chương trình *Britain's Got Talent* ghi hình từ trước sẽ được phát sóng vào 7:45 tối hôm sau trên kênh ITV1 và cánh báo chí đã bắt đầu đoán già đoán non. Chắc hẳn sẽ xảy ra “điều gì đó”. Tuy nhiên, không ai có thể dự đoán chính xác đó sẽ là điều gì, cũng như tầm cỡ của những gì sẽ xảy ra sau đây. Làm sao họ đoán được? Làm sao bất kỳ ai lại có thể sẵn sàng cho vụ nổ sắp bùng phát ấy?

Một nhóm thông tin hời hợt, hầu như dè dặt - đó là các bài báo ra ngày thứ Sáu ấy; chúng cũng bóng gió về những gì sắp diễn ra, nhưng cũng không có gì khó hiểu, hoàn toàn xem nhẹ tầm quan trọng của nó.

Daily Telegraph viết một cách điềm tĩnh: “Một tình nguyện viên nhà thờ 48 tuổi, từng thừa nhận mình chưa được hôn bao giờ, sẽ là người chiến thắng tiếp theo của *Britain's Got Talent*. Susan Boyle, người Bathgate, Tây Lothian, đã làm ban giám khảo trong chương trình truyền hình trên ITV1 phải sửng sờ bởi màn biểu diễn ‘I Dreamed A Dream’ trích từ vở nhạc kịch *Les Misérables*. Simon Cowell nhận xét giọng hát của bà thật ‘khác thường’ và so sánh bà với Paul Potts, người chiến thắng cuộc thi năm 2007.”

Phóng viên *The Times* viết: “Hai năm trước Paul Potts, anh chàng xứ Wales bán điện thoại di động với hàm răng khấp khểnh đã trở thành ngôi sao quốc tế nhờ *Britain's Got Talent*, chương trình giải trí trên kênh truyền hình ITV. Nhưng những nhà sản xuất của chương trình này tin rằng trong số các

thí sinh năm nay, họ đã phát hiện ra một tài năng ca nhạc toàn cầu còn bất ngờ hơn nhiều dưới hình hài một phụ nữ 48 tuổi sống ẩn dật tại một ngôi làng nhỏ Scotland, chỉ có độc con mèo, Pebbles, làm bầu bạn. Các khán giả của tập đầu tiên trong series mới của chương trình truyền hình này, được trình chiếu vào 7:45 tối mai, sẽ được chứng kiến cảnh tượng Susan Boyle khiến cho ngài Simon Cowell vốn thường cay độc, một trong ba giám khảo của chương trình, bị ấn tượng đến mức không thốt nổi nên lời. Năm 2007, Potts đã trở thành một trong những hiện tượng ca nhạc bất ngờ nhất thế giới sau khi giành giải thưởng 100.000 bảng của chương trình cùng cơ hội biểu diễn tại đêm nhạc Royal Variety Performance trước Nữ hoàng.”

Phóng viên *The Times* tiếp tục bằng cách kể về đoạn hội thoại của Susan với Ant và Dec cùng phản ứng sững sờ của các giám khảo, kèm theo nhận định: “Sân khấu đã được định sẵn để bà Boyle, thất nghiệp, đến từ Tây Lothian, tiếp nối chính con đường của Potts.”

Tính đến cuối tuần mùa xuân năm 2009 đó, album của Potts, *One Chance*, đã bán được hơn bốn triệu bản, và đứng đầu trên bảng xếp hạng âm nhạc ở mười bốn quốc gia. Sau thời điểm đó, việc lấy Potts làm mục tiêu để so sánh vẫn tiếp tục được duy trì. Và tại sao lại không chứ? Còn cặp so sánh nào tương xứng hơn đâu?

Andrew Llinares, người điều hành sản xuất của hãng TalkbackThames và là nhà sản xuất của chương trình này, đã được dẫn lời: “Bà ấy là một phát hiện hoàn toàn mới. Ai nấy đều hoài nghi về bà ấy. Bà là một phụ nữ sinh ra và lớn lên tại một ngôi làng bé xíu và chưa lần nào kết hôn. Tôi nghĩ mọi người đều cho rằng bà sẽ chẳng làm nên được trò trống gì. Nhưng đó lại chính là sự bất ngờ đến choáng váng của chương trình này. Chẳng ai đoán được chuyện gì sắp xảy ra.”

The Sun cũng đã cảm nhận được không khí xáo động và một lần nữa lại dẫn ra những so sánh với ca sĩ nhạc thính phòng Potts cùng con đường tiến tới danh tiếng của anh ta. Dưới một dòng tít ấn tượng điển hình, tờ tạp chí dành cho Susan những lời lẽ mà sau này hóa ra bà còn được đón nhận hàng trăm nghìn lần nữa: “PAULA POTTS... Susan, trinh nữ 48 tuổi, rất có khả năng sẽ tiếp bước Người Chiến thắng.”

Bài báo mở đầu: “*Britain’s Got Talent* đã khai quật được một đối thủ nữ cho nhà quán quân - ngôi sao nhạc thính phòng Paul Potts - một TRINH NỮ 48 tuổi người Scotland. Susan Boyle - người đã thừa nhận mình ‘chưa từng được hôn’ - đã được gán cho cái tên Paula Potts sau màn trình diễn không thể tin được của bà. Tối mai, quân bài độc nhất của Tây Lothian sẽ làm các vị giám khảo Simon Cowell, Amanda Holden và Piers Morgan phải ngất trước màn trình diễn ca khúc ‘I Dreamed A Dream’ trích từ vở nhạc kịch *Les Misérables*. Bà thậm chí mới chỉ hát đến câu thứ hai đã khiến cho khán giả phải đứng dậy hoan hô nhiệt liệt còn Simon thì ngồi đó há hốc miệng ngạc nhiên. Nhưng ban đầu, các vị giám khảo cũng tỏ ra không chút hứng thú y hệt như khi cựu nhân viên bán hàng ở trung tâm thương mại Warehouse, Paul, bước lên sân khấu hồi năm 2007.”

Tờ *Daily Mirror* và người anh em Scotland cùng một công ty chủ quản của nó, *Daily Record*, cũng tán thành ý kiến này, thêm vào đó còn nhắc đến kiểu tóc độc nhất vô nhị của bà. “Người phụ nữ Scotland thất nghiệp Susan Boyle đã khiến ban giám khảo chương trình *Britain’s Got Talent* sững sờ bằng cách chứng tỏ mình là một giọng ca gây xúc động đến kinh ngạc,” tờ báo Scotland viết, còn bản sao quốc tịch Anh của nó nhận xét rằng bà có “giọng ca của một thiên thần... thật đáng buồn lại đi kèm với mái tóc của một chú chó xơ xác.” Tờ báo giải thích rõ ràng cho các độc giả vốn không hay

biết gì của nó rằng “bà có giọng hát đẹp, cao vút, có thể vinh danh cho một dàn hợp xướng chốn thiên đường... nhưng người ca sĩ tự học Susan Boyle này cũng lại có một kiểu tóc bắt nguồn từ địa ngục.”

Lẽ dĩ nhiên, trong chương trình còn nhiều tiết mục biểu diễn khác nữa, trong đó có phần trình diễn của Flawless, nhóm nhảy sôi động đến từ London, và tờ *Daily Star* đã không nắm bắt đúng tình hình khi đề cao một số nghệ sĩ khác hơn Susan. Tờ báo có vẻ đặc biệt thích thú với bà nội trợ ngực nở eo thon ba mươi lăm tuổi Fabia Cerra, một cựu quán quân khiêu vũ disco thế giới đã thể hiện màn thoát y trên sân khấu và, trong lúc trình diễn, đã làm rơi mất một chiếc nệm tua che ngực. Cảnh tượng này không được ban lãnh đạo đài truyền hình cho phép lên hình - hai lá cờ Anh to tướng đã được đề lên một cách khéo léo và có tính toán nhằm che giấu sự xấu hổ của cô, hay nói đúng hơn là của khán giả.

Còn với mục phù thủy 57 tuổi ăn mặc chẳng giống ai, Gwyneth Marichi, người đã kết thúc phần trình diễn bằng màn mắng mỏ ban giám khảo, đặc biệt là Simon Cowell vì ngay từ đầu đã bác bỏ những nỗ lực của bà, thì lại chẳng thể ngăn được việc bị kiểm duyệt.

Tờ *Star* thông báo bằng một cung cách buồn tẻ đến ngạc nhiên: “Một trong số các tiết mục khác có khả năng tiến vào vòng trong là màn trình diễn của hai cha con Demetrios Demetriou, bốn mươi tuổi và cậu bé Lagi mười bốn tuổi. Hai cha con người Anh gốc Síp đã khiến cho ban giám khảo tưởng nhầm rằng họ sẽ trình diễn một điệu nhảy truyền thống Hy Lạp. Nhưng họ lại biến thành nhóm Stavros Flatley, cởi bỏ quần áo để phô ra hai cái bụng bự và nhảy điệu Riverdance vui nhộn theo phong cách riêng của mình.”

Bài báo tiết lộ thêm: “Cowell nói với họ: ‘Tiết mục của các bạn là một trong những màn khiêu vũ tôi thích nhất từ trước đến giờ.’ Và Demetrios

đùa: ‘Tôi cho là hoàng tử Phillip sẽ thích chúng tôi.’ ” Rồi, gần như sức nhớ ra, bài báo bình luận: “Một bất ngờ lớn khác là Susan Boyle. Người phụ nữ lồi thối 48 tuổi đến từ Tây Lothian - người đã tuyên bố rằng bà vẫn còn độc thân, sống cùng con mèo Pebbles và chưa từng được hôn - đã bước lên sân khấu giữa những tràng cười rầm rĩ. Bà nói với ban giám khảo rằng bà muốn trở thành một Elaine Paige mới. Nhưng, chỉ mất vài giây, bà đã dập tắt những tiếng cười chế nhạo. Bà cất cao tiếng hát ‘I Dreamed A Dream’ trích từ vở nhạc kịch *Les Misérables* và đã khiến tất cả mọi người sững sốt bởi giọng ca tuyệt diệu của mình.”

Thôi thì, chí ít tờ báo cuối cùng cũng đề cập đến chuyện đó, mặc dù cụm từ “bất ngờ lớn khác” chắc chắn sẽ được xếp vào danh mục các tuyên bố nói giảm nói tránh của năm.

Một trong những sáo ngữ lâu đời nhất trong ngành showbiz - và cả ngoài giới showbiz - là cách diễn đạt “ngày thay đổi cuộc đời tôi”. Đối với Susan Boyle, ngày đó chính là ngày thứ Bảy, 11 tháng Tư.

Trên khắp các bàn ăn trong buổi ngày hôm đó, người dân Anh có thêm nhiều câu chuyện để đọc về Susan - cho đến lúc đó vẫn hoàn toàn là một ẩn số đối với cả đất nước này cũng như với toàn thể phần còn lại của thế giới. Chỉ rất ít người biết được tài năng của bà. Không một người nào ý thức được những tác động mà bà sắp gây ra.

Với chương trình này, mặc dù được ghi hình từ trước, chưa đầy mười hai tiếng đồng hồ sau, nhờ tiếng tăm sẵn có của chương trình trên một số tờ báo, người ta bắt đầu được chứng kiến tầm ảnh hưởng của một hiện tượng mà chẳng mấy chốc sẽ trở thành “SuBo”. Rất chậm chạp, phải nói là vậy, dòng chảy nhỏ giọt mà sau này sẽ trở thành một cơn lũ tràn đê đang bắt đầu.

Ngày hôm đó, lần đầu tiên, Susan Boyle, người phụ nữ trung tuổi vô danh

tiểu tốt chưa một lần kết hôn, đến từ một vùng đất xa xôi hẻo lánh, đã được dẫn lời công khai trên một tờ báo Scotland, “Tôi tự hào vì mình 48 tuổi mà chưa từng hôn. Nói như thế không có nghĩa là tôi không có hứng thú với đàn ông,” bà nói. “Nếu Anh Chàng Hoàn Hảo xuất hiện, và mọi chuyện ổn thỏa thì tôi sẽ lấy chồng. Hãy nhớ rằng tôi đã gần 50 rồi vậy nên có thể chẳng bao lâu nữa tôi sẽ trở nên quá già cho chuyện chồng con. Nhưng chờ đợi cho đến khi có người hỏi cưới là một cách cư xử đúng đắn.”

Bài báo cho biết Susan đã sống cả đời tại nhà cùng cha mẹ, và bà còn tiết lộ rằng bà muốn chiến thắng cuộc thi này để coi nó như món quà trao tặng người mẹ Bridget. Susan nói, “Khi mẹ qua đời, tôi đã quyết định sẽ tham gia chương trình *Britain’s Got Talent* vì bà. Bà là một phụ nữ tuyệt vời - triệu người có một. Tôi có bốn anh trai và bốn chị gái, tuy nhiên hai người đã qua đời, và tôi biết họ luôn luôn ủng hộ tôi. Tôi thực sự may mắn vì có một gia đình như vậy.”

Bà tiếp tục, “Đứng trước khán giả, tôi cứ nghĩ họ sẽ cho là tôi chẳng có gì hay, nhưng khi tôi cất tiếng hát, tất cả khán giả đều đứng dậy hưởng ứng, thật không tài nào tưởng tượng được. Tôi bị choáng ngợp trước toàn bộ chuyện này. Đến tận giờ tôi vẫn còn thật sự thích thú. Đây là điều tốt đẹp nhất từng xảy đến với tôi.

“Tôi muốn đi trọn con đường. Tôi làm điều này vì Blackburn, Tây Lothian và toàn thể Scotland.” Và, bằng một câu bình luận có lẽ đã được chuẩn bị trước chứ không phải sản phẩm ứng khẩu, bà bổ sung, “Hy vọng tôi có thể cho thấy Scotland cũng nuôi dưỡng được tài năng!”

Trả lời phỏng vấn của một tờ báo địa phương, bà còn nói rằng một trong những động lực thúc đẩy bà chính là thành công của anh thợ ống nước kiêm ca sĩ nghiệp dư Andrew Muir, cũng là người Tây Lothian, trong một chương

trình *Britain's Got Talent* trước đây.

“Năm ngoái Andrew Muir thật tuyệt vời, và việc một đồng hương tham gia một chương trình như thế chắc chắn đã khơi nguồn cảm hứng cho tôi tiến bước. Tôi hâm mộ nghệ sĩ Elaine Paige và cố gắng noi gương cô ấy, nhưng thuần túy chỉ là để thỏa mãn niềm vui của mình thôi. Tôi yêu ca hát. Ca hát giúp tôi tiến về phía trước. Những lời nói của Simon Cowell là lời ngợi khen ấm áp và tôi thực sự chẳng trông đợi điều gì hơn nữa. Tôi chỉ hát thôi. Tạo dựng nên sự nghiệp ca hát và được trình diễn trước Hoàng gia đúng là một giấc mơ. Tôi rất ngưỡng mộ Hoàng gia. Tôi rất háo hức chờ mong được xem chương trình, mặc dù có lẽ tôi sẽ bị chỉ trích vì những sai sót mà chính tôi cũng nhìn ra, nhưng tôi sẽ chỉ lấy đó làm vui. Rốt cuộc đây cũng chỉ là giải trí thôi mà.”

Muir đáp lại lời ca tụng này, “Tôi đã quen biết Susan một thời gian và từng một vài lần hát cùng bà tại các buổi diễn từ thiện và các chương trình tuyển lựa tài năng địa phương tại Tây Lothian. Bà khá nghị lực và thật sự là một phụ nữ đáng mến. Tôi chúc bà mọi điều tốt đẹp nhất và muốn nói với bà rằng cứ tiến lên. Trong nguồn nước của Tây Lothian chắc hẳn phải có chất gì đó.”

Tạp chí *Sun* thậm chí còn đăng tải một bài xã luận ca ngợi những đức tính tốt đẹp của bà: “Tối nay, Susan Boyle sẽ khiến cả đất nước xúc động khi bà cất tiếng hát tại chương trình *Britain's Got Talent*. Giọng ca kỳ diệu của bà đã buộc khán giả phải đứng bật dậy hoan hô trong một cảnh tượng còn ngoạn mục hơn cả khi phát hiện ra Paul Potts. Đó là một câu chuyện làm ấm lòng cả những trái tim chai cứng nhất.

“Trong thời đại chủ nghĩa tiêu thụ tràn lan này, thật dễ chịu khi tìm thấy một ai đó hạnh phúc đến thế với số phận của mình. Susan chưa từng có

người bạn trai nào, nhưng bà nói rằng bà không thể hy vọng một cuộc sống gia đình nào tốt đẹp hơn thế. Và, theo lời bà, ta đừng bao giờ đánh giá sự vật qua vẻ bề ngoài của nó.”

Nếu trong nguồn nước của Tây Lothian có chất gì đó đúng như lời Andrew Muir đã nói thì có lẽ sẽ không phải là ý kiến tồi nếu người ta đem đóng chai thứ nước đó mà gửi nó đi vòng quanh đất nước. Có một thực tế đáng nhắc tới là vào thời điểm Susan sắp đột ngột trở thành cái tên quen thuộc trong mỗi nhà, mỗi phố, mỗi con đường, thì người dân Anh thật sự đang cần có một thứ gì đó để lên tinh thần cho họ. Ngay cả Simon Cowell, người dường như đang không ngừng lên cao trên chiếc cầu thang xoáy tròn ốc của thành công, cũng cảm nhận được không khí đó.

“Tôi thành thật tin rằng đây là thời điểm phù hợp tuyệt đối để phát sóng chương trình này,” ông giải thích. “Khi chúng tôi quay các chương trình hồi tháng Giêng và tháng Hai, tình hình ở Anh đang rất tồi tệ, nhìn đâu cũng thấy u ám, ảm đạm, và thực lòng tôi đã nghĩ, ‘Chúng tôi có nên làm điều này không?’ Nhưng phản ứng của khán giả đã chứng minh rằng chúng tôi có lý do chính đáng để tiếp tục. Họ cười lớn, họ la hét, và họ yêu thích nó. Bầu không khí thật tuyệt vời, và tôi nghĩ, ‘Phải rồi. Đây chính xác là điều chúng ta cần.’ Mọi người cần một lối thoát và đây chính là thứ chúng tôi trao cho họ - một lý do hợp lý để cười vui và quên đi những vấn đề của mình.”

Ông nói thêm, “Nếu cho rằng nước Anh đã suy sụp thì tôi chẳng thực hiện chương trình này làm gì. Đừng xóa tên chúng ta. Tôi tin rằng nước Anh có nhân tài. Đó là chuyện tích cực, dễ chịu. Tôi biết các bạn trẻ thường xuyên là nạn nhân của báo chí tiêu cực. Nhưng ngay từ buổi diễn đầu tiên, các bạn sẽ được gặp những anh chàng tài năng Flawless, những người đã luyện tập hết ngày này qua ngày khác để trở thành các vũ công giỏi nhất có thể. Họ không

lông bông trên đường mà gây chuyện. Đây chính là mục tiêu của chương trình. Nó mang đến cho thanh niên cơ hội để chứng tỏ năng lực bản thân.

“Nếu xem xét tất cả các chương trình thực tế tuyển lựa tài năng trên khắp thế giới trong mười năm trở lại đây, thành thực mà nói, tôi nghĩ chỉ có ba ngôi sao quốc tế lớn được phát hiện. Đó là Paul Potts từ *Britain’s Got Talent*, Kelly Clarkson từ *American Idol* và Leona Lewis từ *The X Factor*. Toàn bộ các chương trình này tôi đều là giám khảo - và tôi vô cùng tự hào về điều đó.”

Ông tiếp tục giải thích rằng giải thưởng không chỉ là cơ hội được trình diễn trước mặt Nữ hoàng tại chương trình Royal Variety. “Người chiến thắng thường nhận được 250.000 đến 500.000 bảng trong năm đầu tiên. Và ai mà biết được sau đó sẽ xảy ra chuyện gì chứ? Chúng tôi đã thay đổi cuộc đời người khác.”

Trong suốt hai tháng đầu năm, Simon Cowell và các đồng giám khảo đã theo dõi 450 màn biểu diễn tại Manchester, Glasgow - Susan đã tham gia một trong 40 buổi thi trong số này, Birmingham, London và Cardiff. Từ trước tới nay, số phận những người chiến thắng tại *BGT* và *The X Factor* đều thay đổi 180 độ nhờ thành công mà các chương trình mang đến cho họ, vậy nên, lẽ tất nhiên, Cowell đã đúng khi nói rằng chương trình “thay đổi cuộc đời người khác”.

Nhưng không một cuộc đời nào có sự thay đổi to lớn như Susan sắp được trải nghiệm.

Những bài báo đầu tiên này đã gửi đến cho độc giả một thông điệp rằng trong chương trình sẽ có màn trình diễn khác biệt. Nhưng chúng không thể diễn tả được tác động mạnh mẽ mà chẳng mấy chốc buổi phát hình chương trình này sẽ gây ra.

Trên thực tế, từ trước tới nay chưa từng xuất hiện bất kỳ người nào như Susan Boyle... và cũng chưa từng có hiện tượng nào giống như hiện tượng “Cơn sốt SuBo” sắp tới.

CHƯƠNG BA

MỘT NGÔI SAO RA ĐỜI

Hàng triệu người theo dõi chương trình *Britain's Got Talent* tối đó đã được chứng kiến sự ra đời bất ngờ của một trong những siêu sao sáng chói nhất mọi thời đại - nếu không muốn nói là sáng chói hơn tất cả - trong thế giới showbiz.

Rất nhiều khán giả đã đọc về Susan trên báo chí trong suốt 48 tiếng đồng hồ trước khi chương trình phát sóng, nhưng quả thật không một thông tin nào có thể giúp họ sẵn sàng đón nhận những gì sắp diễn ra trước mắt.

Như một câu nói cũ rích: “Phải tận mắt chứng kiến mới biết.” Hay như cách nói tương tự trong thời đại truyền hình hiện đại, “Anh thấy rồi chứ?” Tối hôm đó cả triệu người đã thấy - và hàng tuần hàng tháng trời sau đó, còn thêm hàng triệu người nữa đã say mê thưởng thức màn biểu diễn này.

Nó bắt đầu bằng một hình ảnh hậu trường quay cảnh Susan đang nhai bánh sandwich salad, và rồi giọng bà vang lên, “Tên tôi là Susan Boyle, gần 48 tuổi, hiện tại thất nghiệp nhưng vẫn đang tìm việc, và hôm nay tôi sẽ hát cho các bạn trong chương trình *Britain's Got Talent*.” Tiếp theo là màn chào mừng của Ant và Dec.

Dẫn chương trình Anthony McPartlim (Ant) hỏi, “Hình như bà hơi căng thẳng thì phải?” Susan đáp lại, “Phải, chắc chắn rồi. Anh cũng biết là tôi đang trong tâm trạng trước trận chiến mà.” Rồi bà nói với máy quay, “Hiện tại tôi đang sống một mình với con mèo tên là Pebbles. Chưa từng lập gia

đình, chưa từng được hôn. Thật xấu hổ, nhưng đó không phải một lời gợi ý đâu nhé.” Cùng lúc thốt ra câu này, bà nhăn mặt ra vẻ tự thương thân và bật cười khúc khích. Susan, trước đó đã cho biết bà bắt đầu ca hát từ khi mười hai tuổi, nói tiếp, “Tôi luôn mong muốn được biểu diễn trước đông đảo khán giả. Tôi sẽ khiến họ choáng váng.”

Lúc trước, chúng ta đã được biết những phản ứng bà nhận được khi bước chân lên sân khấu, cũng như màn phỏng vấn của Simon Cowell và Piers Morgan, cộng thêm vào đó là vẻ hoài nghi và e ngại hầu như không thềm che giấu của họ. Amanda Holden giữ im lặng, phần nào có vẻ bối rối khi Susan thông báo bà lựa chọn bài hát, “I Dreamed A Dream”.

Rồi bài hát vang lên. Và những lời tán dương ca ngợi. Cộng thêm đôi lông mày nhướng cao, miệng mở rộng, nụ cười ngở ngàng cả trên khuôn mặt ban giám khảo lẫn khán giả. Ant nhìn chiếc máy quay đặt đằng sau sân khấu và nói, “Các bạn không chờ đợi điều này, đúng không?” Declan Donnelly nháy mắt về hiểu biết. Morgan và Holden đứng dậy vỗ tay, một phản ứng không khác gì đám đông khán giả.

Khi Susan cất lên nốt cao nhất trong bài “I Dreamed A Dream”, Dec la to, “Chà!” còn Ant bật thốt, “Xem kìa!”

Sau khi gửi những nụ hôn gió chào tạm biệt ban giám khảo và khán giả, Susan dậm bước rời khỏi sân khấu trong tiếng reo hò huýt sáo, lần này là tán thưởng chứ không phải chế giễu, và rồi bị ban giám khảo gọi lại để nghe những lời phán quyết của họ.

Piers Morgan là người đầu tiên lên tiếng. “Không còn gì để nghi ngờ nữa, đây chắc chắn là bất ngờ lớn nhất mà tôi gặp phải trong suốt ba năm thực hiện chương trình. Khi bà đứng đó, mỉm cười táo tợn mà tuyên bố rằng bà muốn trở thành một nhân vật giống như Elaine Paige, tất cả mọi người đều

cười nhạo bà. Giờ thì không ai cười được nữa. Đây đúng là một màn trình diễn không tiền khoáng hậu vô cùng ấn tượng. Thật tuyệt vời. Tôi vẫn đang quay cuồng choáng váng, không biết hai vị thì sao.”

Amanda Holden bổ sung, lúc nhìn lên sân khấu, lúc lại quay mặt về phía khán giả, “Tôi đã rất hồi hộp vì sợ rằng tất cả mọi người sẽ phản đối bà. Tôi thành thực cho rằng tất cả chúng tôi đều có tính hoài nghi cao độ, và có thể nói đây chính là sự thức tỉnh lớn nhất từ trước đến nay. Và tôi chỉ muốn nói rằng được nghe bài hát này đúng là một đặc ân tuyệt đối. Thật chói sáng.”

Simon Cowell phản ứng hơi khác hai đồng sự trước màn biểu diễn của Susan: “Susan,” ông nói, “ngay khi bà bước lên sân khấu, tôi đã biết rằng chúng tôi sắp được nghe một bài hát khác thường, và tôi đã đúng.” Morgan và Holden bật cười trước phản ứng của ông; phía trong hậu trường, Dec nói mà không kìm được tiếng cười, “Thật phi lý không để đâu cho hết!”

Cowell tiếp tục: “Susan, chẳng phải bà là một chú hổ con sao?” Quay về phía các đồng giám khảo, ông nói, “Thôi được rồi, thời điểm quyết định đây - đồng ý hay không đồng ý?”

Piers Morgan đáp lại bằng “Hai tiếng Đồng Ý dứt khoát nhất mà tôi từng trao cho bất kỳ ai.” Holden tán thành và Cowell mỉm cười nói, “Susan Boyle, bà có thể ngãng cao đầu mà quay trở về làng, đây là ba tiếng Đồng Ý, Đồng Ý, Đồng Ý.”

Khi Susan rời khỏi sân khấu, Ant và Dec nắm chặt tay bà. Ant nói, “Tôi chắc bà khá thích thú phải không?” và Susan hỗn hển đáp, “Rất thích.”

Ant, không thể tránh được, đành phải hỏi một câu quá hiển nhiên, “Bà cảm thấy như thế nào?” Vô cùng phấn khích, Susan đáp lại nhanh như chớp: “Không tưởng.”

Hàng triệu khán giả ngồi trước màn hình ti vi đã trải qua cảm xúc y hệt

như những người được chứng kiến tận mắt tại Glasgow: sự bối rối, cười thầm trong bụng, và cả những khoảnh khắc phải thốt lên “Lạy Chúa tôi, bà ấy là người gì vậy?” Và họ cũng hoàn toàn sững sờ khi Susan cất tiếng hát. Sự thuần khiết, trong trẻo cũng như cảm giác phiêu diêu êm ái mà giọng hát của bà mang đến cùng tụ lại trong khoảng thời gian ngắn ngủi bà trình diễn “I Dreamed A Dream”. Niềm hạnh phúc toát ra từ bà và các khán giả trong trường quay đã được soi chiếu và rồi lan rộng khắp công chúng. Sau này, chúng ta sẽ quay lại với tác động của chương trình và làn sóng ngưỡng mộ không thể kiểm soát được khi màn biểu diễn của bà được trình chiếu trên khắp thế giới. Nói rằng hiệu ứng mà màn trình diễn của bà tạo ra với công chúng lớn nhanh như một khối tuyết lăn thì đã là rất khiêm lời, vì khối tuyết này, chẳng mấy chốc, đã lao đi khắp nơi với vận tốc của ánh sáng. Ngay lập tức, bà đã nhận được sự tán dương từ tất cả mọi người.

Thậm chí, cả những nhà phê bình truyền hình khắt khe khét tiếng cũng vỗ tay hoan hô.

Một cây viết kỳ cựu và đồng thời cũng từng là một nhân vật chớp bu trong làng showbiz, Kevin O’Sullivan, viết trên *Sunday Mirror*, “ ‘Chưa từng lập gia đình, chưa từng được hôn’ là lời tiết lộ chẳng có gì đáng ngạc nhiên của người phụ nữ 48 tuổi Susan Boyle. Tôi không muốn tỏ ra quá tàn nhẫn... nhưng cũng có lý khi nói rằng bà cô người Scotland thô kệch với hai hàng lông mày ấn tượng này sẽ chẳng thể giành được chiến thắng trong bất kỳ cuộc thi sắc đẹp nào. Tôi cũng đồn rằng bà đã không bay tới Milan để mua bộ trang phục biểu diễn đó. Hãy cử nhạc cho màn hài kịch, lia ống kính về phía những khán giả đang khúc khích đầy vẻ chế giễu... và sẵn sàng cười vào mặt một kẻ thất bại hoang tưởng nữa.

“Xin chào mừng quý vị đến với *Britain’s Got Talent* 2009 - một sân chơi

dường như rồi sẽ cho bà cô Boyle bất hạnh được trải nghiệm vô vàn cảm giác nhục nhã. Nhưng đợi đã. Đột nhiên, bà cất tiếng hát ca khúc kinh điển ‘I Dreamed A Dream’ trích từ vở *Les Misérables*. Và - Lạy Chúa - Su có giọng ca của một thiên thần Phục sinh. Thật đẹp biết bao! Đây là một thời khắc Paul Potts.”

Nhà phê bình nổi tiếng sắt đá của tờ *News of the World* Ian Hyland phát biểu: “Không ai có thể ngăn cản người phụ nữ thất nghiệp chưa chồng Susan Boyle đến với thời khắc vinh quang của mình. Có thể trông bà không khác gì vừa bước ra sau một đêm say sưa bí tỉ cùng Eddie Large và mẹ của Liam Gallagher, nhưng, trời ạ, Susan có thể hát một ca khúc nhạc kịch như chuông ngân.”

Và Garry Bushell của tờ *Daily Star* đã lặp lại các nhận xét này khi phát biểu: “Một chương trình tuyệt vời, đây những cái tôi quá lớn, những kẻ lập dị, những tay nghiệp dư ngơ ngáo, những tên ngốc điên rồ. Và cũng giống như ban giám khảo, *BGT* còn truyền tải những tiếng cười, sự ngạc nhiên và vụt sáng của những tài năng chưa được mài giũa. Flawless, nhóm nhảy miền Bắc London, đang mê hoặc khán giả. Người phụ nữ Scotland Susan Boyle ấy trông chẳng khác gì một kẻ lang thang không nhà không cửa ăn mặc theo sự chỉ đạo của Archie Mitchell^[4], nhưng bà lại có giọng hát ngọt ngào như mật.”

Giờ thì bí mật của vùng Tây Lothian đã hoàn toàn lộ diện.

Chẳng mấy chốc, Susan đã chìm ngập trong các lời mời phỏng vấn từ giới truyền thông Anh, và dần dần, từng chút từng chút một, câu chuyện cuộc đời bà - vừa quen thuộc lại vừa khác thường - đã được hoàn thiện từ những bình luận mà bà, và những người quen biết bà tại Bathgate, đưa ra. Ở đây một lời bình luận, ở kia vài câu nhận xét, người này tiếp cận một cách nghiêm túc,

người kia nêu vấn đề một cách hài hước; tất cả đều tạo thành những mảnh ghép trong bức tranh đang dần hiện hình này.

Từ những bài phỏng vấn đó, một bức tranh bắt đầu thành hình nên dáng. Bức tranh về một phụ nữ với một câu chuyện phía sau, theo cách nói của ngôn ngữ hiện đại. Chính người phụ nữ ấy đã làm rung động hàng triệu trái tim bởi những nỗ lực không ngừng và bao thử thách mà bà phải đương đầu trên con đường đến với thời khắc vinh quang này. Câu chuyện cuộc đời bà, theo một nghĩa nào đó, rất đời thường và chẳng có gì quá đặc biệt. Có lẽ đó là một trong những yếu tố dẫn đến thành công đang chờ đợi bà phía trước: ở cõi trần tục kia cũng có hàng triệu con người giống như bà, “chưa từng được hôn” - cũng có nghĩa là chưa bao giờ được biết đến nụ hôn của những điều ngọt ngào trong cuộc sống, mà chỉ hy vọng rằng một ngày nào đó họ cũng sẽ được nhìn nhận như một người đặc biệt, không theo cách này thì cách khác.

“Tôi chưa bao giờ có bạn trai. Tôi thậm chí còn chưa được hôn,” bà nói, nhắc lại lời tâm sự xúc động mà lúc trước bà đã nói với Ant và Dec.

“Mẹ tôi bị ốm và tôi phải trở về nhà để phụng dưỡng bà. Trước việc đó, tôi buộc phải xếp ca hát ở vị trí thứ hai, vì vậy tôi đã dừng mọi công việc học tập của mình. Tôi muốn mẹ được tự hào về tôi. Tôi không đi làm nên chúng tôi sống tằn tiện bằng lương hưu của mẹ và tiền trợ cấp xã hội của tôi. Đó là khoảng thời gian buồn bã, nhưng tôi rất vui khi ở nhà. Bố mẹ tôi lúc nào cũng cho rằng tốt hơn hết, tôi nên sống cùng họ để họ có thể bảo vệ an toàn cho tôi.

“Bố mẹ không muốn tôi có bạn trai vì họ lo rằng cánh con trai sẽ tìm cách lợi dụng tôi. Thời gian cứ thế trôi và tôi mặc nhiên chấp nhận chuyện mình sẽ chẳng bao giờ có bạn trai. Quả thật tôi chưa từng được hôn bao giờ. Chỉ cần được hôn phớt vào má thôi thì tôi cũng thấy dễ chịu lắm rồi, nhưng tôi

chưa bao giờ nhận được một cử chỉ nào thân mật đến mức đó.

“Tôi từng có vài lần say nắng nhưng yêu đương thực sự thì chưa bao giờ. Có lẽ tôi đã chấp nhận rằng đây là chuyện chẳng bao giờ xảy ra. Nuối tiếc duy nhất của tôi là việc không có con. Tôi yêu trẻ con và muốn được làm mẹ. Tôi cả đời chỉ quanh quẩn ở nhà và cho đến tận giờ vẫn sống ở đó. Tôi vẫn ở trong căn phòng hồi nhỏ của mình. Tính kiên nhẫn của tôi rất cao,” bà nói. “Đôi khi, hoàn cảnh xô đẩy có thể làm gián đoạn các kế hoạch mà ta dự tính cho cuộc đời mình, nhưng ta chỉ cần chín chắn, chấp nhận thực tế và chờ đợi sự xuất hiện của một sự kiện khác.

Mẹ tôi rất thích chương trình *Britain's Got Talent* và thường bảo tôi nên ghi danh tham gia, bà cho rằng nếu dự thi tôi sẽ chiến thắng. Nhưng tôi chưa từng nghĩ mình có đủ khả năng. Chỉ đến khi bà đã mất được hai năm, tôi mới gom đủ dũng khí để tham gia chương trình. Đó là một quãng thời gian u ám, cuộc sống của tôi chìm trong tuyệt vọng và bất an. Nhưng sau cơn mưa trời lại sáng. Tôi nhận ra mong muốn của mình là có thể khiến mẹ tự hào và cách duy nhất để đạt được điều đó chính là chấp nhận mạo hiểm mà tham gia chương trình này.”

Về thời học sinh thường bị bắt nạt của mình, bà nói, “Các thầy cô giáo nhận thấy tôi có chất giọng đặc biệt và cho tôi tham gia hát trong các vở kịch. Đó là nơi duy nhất tôi được chấp nhận. Cảm giác thật dễ chịu. Tôi vẫn gặp những bạn học ngày xưa, vì tất cả chúng tôi đều sống trong cùng một khu. Bọn họ ai cũng có con có cái. Nhưng giờ nhìn tôi xem. Tôi cũng đã đạt được thành công tưởng như không thể.”

Bà thường tập hát ở khắp mọi nơi trong nhà. “Tôi thích hát to trong phòng tắm vì ở đó âm thanh rất tốt và tôi có một chiếc đàn piano đặt ở phòng khách để đệm nhạc. Hồi trước tôi cũng từng có giáo viên thanh nhạc và mỗi tuần có

một buổi học piano, nhưng rồi tôi buộc phải bỏ giữa chừng vì không đủ tiền trả học phí.”

Susan nhớ lại sự qua đời của người mẹ đã khiến bà thậm chí không còn tham gia hát tại dàn đồng ca nhà thờ và các câu lạc bộ karaoke như thế nào, và rồi bà đã quay trở lại với nó ra sao. “Khi nghe tin về các cuộc thi trong chương trình *Britain’s Got Talent*, tôi đã quyết định quay lại với sự nghiệp ca hát và bắt đầu tận hưởng cuộc sống lần nữa. Tôi không biết chắc sau một quãng thời gian dài như thế giọng hát của mình sẽ ra sao, nhưng sự đón nhận của khán giả và ban giám khảo thật tuyệt vời.

“Tôi biết mình là một phụ nữ đã lớn tuổi, nhưng hồi trẻ, tôi chưa bao giờ có đủ tự tin để làm một điều gì đó tương tự như thế này. Chắc chắn khi tuổi đời tăng lên, sự tiến bộ và lòng tự tin của tôi cũng nhiều hơn.”

Bà còn đưa ra một lời nhận xét khiêm tốn đến nỗi trên thực tế khiến người ta khó mà tin được. “Tôi đã thất nghiệp một thời gian dài và rất khó tìm được việc làm, nhất là trong thời kỳ khủng hoảng kinh tế. Tôi tham gia các hoạt động tình nguyện cộng đồng để có thể rời khỏi nhà và tránh cho mình không rù người đi, nhưng cũng hy vọng rằng trải nghiệm này sẽ giúp tôi tìm được thứ gì đó. Tôi còn cả đồng hóa đơn cần phải thanh toán và một ngôi nhà để chăm nom.

“Tôi muốn trở thành ca sĩ chuyên nghiệp nhưng cho đến giờ tôi mới chỉ thực hiện được những bước tiến không đáng kể. Tôi nhận được sự ủng hộ lớn lao từ người dân quanh làng và trong gia đình, ai cũng động viên tôi cứ tiến lên đi. Hiển nhiên, tôi không quen là tâm điểm của sự chú ý, nhưng tôi đương đầu được khá vững vàng.”

Ngẫm lại mà xem. Bà không hề biết chuyện gì sắp xảy ra.

Có lẽ một trong những khía cạnh đáng chú ý nhất trong sự nổi danh của

Susan là tính toàn cầu của nó. Thật khó có thể tìm được một người nào đậm chất Scotland và đặc Anh đến thế. Ấy vậy nhưng sức cuốn hút của bà lan tỏa khắp toàn cầu. Ngày 14 tháng Tư - ngày thứ ba trong “Quãng đời còn lại” - bà đã được kênh truyền hình Mỹ ABC phỏng vấn trong chương trình thời sự.

Ngay sau bản tin về kinh tế, tình hình cướp biển Somali, chương trình uy tín này đã tự hào giới thiệu bài phỏng vấn của họ với Susan.

Người dẫn chương trình dày dạn kinh nghiệm, Charles Gibson, vốn quen chủ trì các tiết mục Tranh luận Tổng thống hơn, đã giới thiệu về bà: “Cuối cùng thì tối hôm nay, một ngôi sao đã ra đời. Một ngôi sao khác thường nhất. Trong thế giới truyền hình thực tế, những người trẻ trung ưa nhìn thường chiếm thế thượng phong. Vậy nên, vào cái đêm mà một người phụ nữ không hề trẻ và, xin được nói với tất cả sự tôn trọng thích đáng, có phần lời thôi lếch thếch bước chân lên sân khấu để tham dự chương trình truyền hình tuyển lựa tài năng lớn nhất của nước Anh, phản ứng của mọi người thật vô cùng khắc nghiệt. Và, vậy đấy, xin mời quý vị hãy tự mình lắng nghe. Xin được giới thiệu David Muir.”

Tiếp theo đó là cuộc phỏng vấn giữa Muir, lại là một cái tên quen thuộc với hàng triệu người Mỹ, và Susan. Muir dẫn dắt với giọng trầm bổng, “Bà là Susan Boyle, một tình nguyện viên nhà thờ trung tuổi đến từ một ngôi làng Scotland.” Thước phim quay cuộc phỏng vấn dẫn ra một số lời nhận xét giờ đã trở nên nổi tiếng của bà.

“Hiện giờ tôi đang sống một mình cùng con mèo Pebbles. Tôi chưa kết hôn lần nào. Chưa từng được hôn. Thật xấu hổ.” Câu nói được nối tiếp bởi một vài đoạn clip quay buổi thi kèm theo bình luận của Muir. “Đám đông, ban giám khảo, mười một triệu người xem, tất cả đều sững sờ choáng váng.”

Muir chốt lại bằng một giọng điệu kịch tính đậm chất phát thanh viên thời

sự ở Mỹ: “Susan Boyle, tình nguyện viên tại nhà thờ với giọng hát là quà tặng của Chúa. David Muir, *Thời sự ABC*, New York.”

Gibson kết thúc bản tin bằng thông báo, “Màn trình diễn của bà đã trở thành ‘hit’ trên mạng. Trong lần kiểm tra gần đây nhất của chúng tôi, đoạn video này đã thu hút được hơn 3,5 triệu lượt xem. Riêng trong ngày hôm nay đã có hơn một triệu lượt truy cập, và giờ đây bà đang nhận được sự ủng hộ lớn lao từ đông đảo quần chúng cho vòng nguyệt quế tại cuộc tuyển chọn tài năng của Anh.”

Đúng như vậy, Internet, hệ thống máy tính nối mạng toàn cầu đã phục vụ cho hàng tỉ khán giả trên khắp thế giới. Nó đã thay đổi thế giới chúng ta sống và cũng thay đổi cuộc sống của Susan Boyle.

Nếu sinh ra sớm hơn một vài thế hệ, có lẽ Susan sẽ không đạt được mức độ nổi tiếng như hiện tại. Internet, và đặc biệt là trang YouTube đăng tải phần thi của bà trong *BGT*, đã đóng vai trò quan trọng trong câu chuyện cuộc đời bà và đây cũng là yếu tố sau này sẽ được chúng tôi xem xét cụ thể.

Con số 3,5 triệu lượt truy cập trên YouTube được nhắc đến trong chương trình thời sự Mỹ đó, một hiện tượng nếu xét đến quãng thời gian ngắn ngủi như vậy, chẳng mấy chốc sẽ chỉ là một con số nhỏ bé khi thế giới đã biết đến cái tên Susan Boyle.

Nhưng ở bà có điều gì lại tạo ra được sức hút như vậy chứ. Giọng hát của bà quả thật tuyệt vời, nhưng liệu nó có thể khuấy động một làn sóng tán dương mạnh mẽ đến mức đó không nếu nó thuộc về một ca sĩ có ngoại hình phù hợp với cái “nhân dạng” mà cho đến tận lúc đó có vẻ như vẫn là điều kiện cần thiết đối với một ngôi sao? Tuổi trẻ, nét quyến rũ, một tính cách đậm chất “showbiz” và mái tóc bồng bênh của một nữ thần. Và cả sự hấp dẫn về mặt giới tính nữa.

Trong những yếu tố kể trên, chẳng cái nào có thể được gán cho Susan. Ấy vậy nhưng bà đã ở đó, đang trên đường leo lên những đỉnh cao chưa được biết đến.

Nhưng tại sao tất cả mọi người, từ ban giám khảo cho tới khán giả Glasgow, từ hàng triệu người xem truyền hình cho tới hàng trăm triệu người truy cập Internet trong tương lai gần, lại sững sờ đến thế? Tại sao sự kinh ngạc bà gây ra lại có thể đạt đến quy mô đó? Bỏ qua những gì nó cho thấy về bản thân Susan Boyle, điều đó còn cho thấy gì về thế giới khán giả ngày nay?

The *Times* viết: “Susan Boyle, bà cô lôi thôi lếch thếch người Scotland từng khiến ban giám khảo chết lặng và đã chinh phục toàn bộ khán giả của chương trình *Britain’s Got Talent* bằng giọng hát độc nhất vô nhị của mình bất chấp, như cách nói của bà, ‘vẻ ngoài như một cái ga ra’, đã nói rằng bà hy vọng màn ra mắt ấn tượng của mình trên chương trình truyền hình tuyển lựa tài năng sẽ nhắc nhở mọi người đừng bao giờ đánh giá người khác qua vẻ ngoài của họ.

“Bà Boyle, 48 tuổi, người Blackburn, Tây Lothian, đang trên đà giành chiến thắng tại cuộc thi, đã nói rằng bà hy vọng câu chuyện cuộc đời mình sẽ trở thành một ví dụ cho cả đất nước. ‘Xã hội hiện đại quá vội đánh giá con người qua vẻ bề ngoài của họ,’ bà nói. ‘Bạn chẳng làm được gì nhiều để thay đổi chuyện đó; đó là cách nghĩ của người ta; đó là cách sống của người ta. Nhưng có lẽ điều này sẽ dạy cho họ một bài học, hay trở thành một ví dụ.’

“Trong chương trình truyền hình tuyển lựa tài năng lên sóng bốn ngày trước, khán giả đã bật cười chế nhạo khi tin đồn Thiên Chúa giáo tóc xoắn thường xuyên đi lễ nhà thờ vốn sống lẻ loi cùng con mèo tại một khu nhà xập xệ ấy nói rằng bà muốn nối tiếp bước chân của ngôi sao West End Elaine

Paige. Tuy nhiên, bà nói, bà đã quyết tâm chỉ cho họ thấy bà có những tố chất cần thiết. ‘Những gì ta phải làm là phớt lờ chuyện đó và tiếp tục phần trình diễn của mình. Ta phải làm như thế,’ bà Boyle nói.

“Và mấy phút sau, khán giả đã phải đứng bật dậy vỗ tay cuồng nhiệt sau tiết mục biểu diễn thăng hoa của bà, ca khúc ‘I Dreamed A Dream’ trích từ vở nhạc kịch *Les Misérables*.

“Sinh ra đã bị dị tật não bẩm sinh, Boyle từng mơ ước trở thành một ca sĩ chuyên nghiệp, nhưng vì phải chăm sóc người mẹ già Bridget nên bà đành giới hạn những nỗ lực của mình ở phạm vi dàn đồng ca nhà thờ và giàn karaoke.”

Bài báo đã mô tả những thay đổi hoàn cảnh không thể tin được trong cuộc sống của Susan. “Hôm nay, bà đã trở thành nguồn cảm hứng âm nhạc phủ sóng trên khắp thế giới, đoạn phim quay tiết mục biểu diễn của bà tại chương trình truyền hình đã thu hút gần 2,5 triệu lượt xem trên YouTube, và đã lọt vào các bản tin tại Mỹ. Trước màn ra mắt trên truyền hình, bà cô Boyle, vốn đang thất nghiệp, dành cả ngày để đi mua sắm, làm các công việc nội trợ, và thỉnh thoảng đến thăm một trong số tám anh chị em của mình. Sau một đêm, bà đã trở thành một nhân vật nổi tiếng khắp đất nước nhưng vẫn kiên quyết không thay đổi nhịp sống của mình.

“ ‘Giờ có nhiều người nhận ra tôi, nhưng tôi vẫn tiếp tục cuộc sống như thường lệ - tôi là người rất thực tế,’ bà nói.

“Tham vọng của bà là được xuất hiện giữa ánh đèn sân khấu của West End, London. ‘Tuy nhiên giờ mọi chuyện mới chỉ bắt đầu,’ bà nói, nhưng bóng gió rằng có thể một thỏa thuận đã sẵn sàng trên bàn đàm phán. ‘Những bước tiến dè dặt,’ bà trả lời khi được hỏi liệu bà có nhận được bất kỳ lời mời hợp tác nào không.

“Bà tin rằng tuổi tác và kinh nghiệm sống là tài sản lớn nhất của mình: ‘Nó giúp ta tin tưởng vào khả năng của mình,’ bà nói. ‘Tôi nghĩ mình đã sẵn sàng rồi.’ ”

CHƯƠNG BỐN LÊN TRANG NHẤT

Susan Boyle “trông không khác gì một cái ga ra” khi bà xuất hiện trên *Britain’s Got Talent*.

Đó là nhận định gây tổn thương đối với một phụ nữ trung tuổi, một lời bình luận tàn nhẫn, cay nghiệt, thiếu lòng trắc ẩn và đầy xúc phạm. Thậm chí, nó còn chẳng phải một sự ví von hay ho. Tuy nhiên, Susan khó lòng phản đối. Bà chính là người đã đưa ra nhận xét đó. Trên thực tế, bà đã theo dõi chương trình khi cuối cùng nó cũng, được phủ sóng đến ngôi nhà của bà trong khu cư xá thành phố Blackburn.

“Người ta nói rằng ti vi sẽ khiến ta trông béo hơn và đúng như thế thật. Tôi trông không khác gì một cái ga ra. Thật đúng là xấu hổ khi nhìn thấy thế, và cũng có cả một chút choáng váng nữa. Tôi đã không nhận ra mình có thể khiến mọi người phải rơi nước mắt, và tôi hy vọng nguyên do không phải là chuyện đó. Tôi tự hào được tham gia vào chương trình. Đây thật sự là một giấc mơ đã hóa thành sự thực.”

Rồi bà đưa ra một nhận xét vô cùng ấn tượng, tương tự như lời nhận xét của rất nhiều người khác trong tình hình náo loạn kể sau đó nhưng sâu sắc hơn nhiều khi chính bà là chủ nhân của lời bình.

“Xã hội hiện đại quá vội đánh giá con người qua vẻ bề ngoài của họ. Bạn chẳng làm được gì nhiều để thay đổi chuyện đó; đó là cách nghĩ của người ta; đó là cách sống của người ta. Nhưng có lẽ điều này sẽ dạy cho họ một bài

học, hay trở thành một ví dụ chứng tỏ không phải vậy. Những gì ta phải làm là phớt lờ chuyện đó và tiếp tục phần trình diễn của mình. Ta phải làm như thế. Tôi thích con người mình hiện tại. Sao tôi lại phải thay đổi gì chứ? Chính giọng hát của tôi mới là thứ trước nhất làm nên chuyện. Tôi biết rất nhiều người cho rằng tôi phải thay đổi này nọ, nhưng ngay lúc này đây, giọng hát của tôi là thứ duy nhất quan trọng. Ngoại hình không phải là tất cả - tôi hạnh phúc với diện mạo của mình.”

Vào thời điểm đưa ra những phát biểu này, Susan đã được tất cả mọi người đứng dậy hoan hô nhiệt liệt khi bà bước vào nhà thờ Thiên Chúa giáo địa phương để hát nhân dịp lễ Phục sinh. “Thật không thể tin nổi. Mặc dù chúng tôi vẫn thường hát trong nhà thờ, nhưng không nhiều người biết tôi hát hay như thế nào, vì vậy họ có phần hơi sững sốt. Tôi hơi nhút nhát và khép mình nên họ chẳng bao giờ biết được. Thật cảm động. Tất cả mọi người đều tử tế và thật dễ chịu khi tất cả trẻ em tôi gặp trên phố đều dừng tôi lại để chúc mừng.”

“Giờ có nhiều người nhận ra tôi, nhưng tôi vẫn tiếp tục cuộc sống như thường lệ - tôi là người rất thực tế,” bà nói.

“Tôi sẽ dần quen với sự nổi tiếng - từng bước từng bước một. Hiện tại tôi vẫn đang rất thích thú. Thật tuyệt. Tôi sẽ mang sự nổi tiếng vào mỗi sải bước của mình.”

Bà sẽ phải làm vậy, vì giờ đây sự kinh ngạc ban đầu dành cho màn trình diễn của bà đã không còn nữa, mà thay vào đó sự đánh giá bắt đầu.

Trong bất kỳ bản phân tích nào về Susan Boyle và tác động mà bà đã gây ra, không chỉ trên truyền hình hay trong ngành công nghiệp giải trí mà còn trong xã hội nói chung, cần phải xem xét chi tiết phản ứng của công chúng trước diện mạo và màn trình diễn của bà vào buổi tối ngày thứ Bảy đó.

Giới truyền thông không phải lúc nào cũng “làm đúng”. Thật ra, họ thường sai lầm. Nhưng không thể cho rằng điều này cũng đúng trong trường hợp của Susan.

Để có thể thành công, và mang tính chân thực trước công chúng, giới truyền thông phải phản ánh được mối quan tâm của người đọc, người xem hay người nghe. Vậy nên, trên thực tế, phản ứng đối với một vài phút ngắn ngủi trên sân khấu Glasgow đó là tiếng vọng lớn của một cảm xúc đã dần thành hình trong tâm trí công chúng.

Một nhà báo của Sun từng phát biểu trong một bài ca ngợi: “Tôi xin gửi lời nhắn này tới một Susan Boyle độc nhất và duy nhất: đừng lo lắng, bạn thân mến. Bởi vì những người khác đã bị mê hoặc tuyệt đối. Khi chỉ được lựa chọn giữa các chương trình truyền hình thực tế giả dối như chiếc áo choàng lông bằng nylon, những chương trình tuyển chọn tài năng nhan nhản kẻ bất tài, và một cái gai trong mắt, thì hầu như lần nào sự mù quáng cũng giành chiến thắng.

“Chỉ thỉnh thoảng mới xảy ra trường hợp ngoại lệ, khi các triệu phú cay độc đứng sau những chương trình được xây dựng để làm bẽ mặt người khác này làm đúng. Và nó khiến người ta bị dính chặt vào ghế... Và giờ đây, tại thảm họa mang tên *Britain's Got Talent*, chúng ta đã có Susan. Một phụ nữ làm nên chính chương trình truyền hình thực tế. Vì bà là con người bình thường đã làm được một chuyện phi thường.

“Cô gái này vẫn chưa được bàn tay con người chạm đến. Theo đúng nghĩa đen. Sắp tới ngưỡng năm mươi tuổi, chưa bao giờ có bạn trai. Hàng lông mày có thể tết thành dây nêo cột buồm, khiêu ăn mặc được sao chép từ các nhân vật nam giả nữ trên các quảng cáo giấy vệ sinh. Nhưng giọng hát thì sao? Một tạo phẩm từ thiên đường.

“Khi các thiên thần nhỏ mang mỗi nốt nhạc từ vòm họng của bà đặt trên những chiếc gối nhung thì, cuối cùng, ở đây, chúng ta đã nhận ra mục đích ra đời các chương trình kiểu này... Susan Boyle có một tài năng đích thực mà nếu không phải là trong chương trình này thì người ta sẽ chẳng bao giờ có thể nghe được ở đâu ngoài sảnh nhà thờ của bà.

“Sự kết hợp giữa vẻ ngoài và giọng hát của bà đã đưa chúng ta quay trở lại thời Cơ hội gõ cửa^[5], khi người ta quan tâm đến những gì bạn làm chứ không phải những gì một người cha dượng độc ác đã làm với bạn.”

Họ tiếp tục miêu tả bà theo những cách mà ngay cả khi có sự thụt lùi thì vẫn đáng tán dương. “Chúng ta nên cầu nguyện cho dây thanh âm của bà vẫn khỏe để bà có thể tiếp tục tỏa sáng vào tối thứ Bảy trước hàng triệu khán giả. Trên hết, chúng ta nên hy vọng bà làm được điều đó trong khi vẫn giữ được bản thân mình đúng với con người bà mong muốn trở thành... Tuy nhiên, người phụ nữ này sống đúng bản chất của mình và cả thế giới nên tôn trọng bà vì điều đó.”

Một đoạn bình luận trên *Daily Express* tiếp tục chủ đề này:

“Năm nay nước Anh cần một niềm vui dành cho lễ Phục sinh. Susan Boyle chính là niềm vui đó. Trong buổi tối thứ Bảy, gần mười hai triệu người đã ngồi xem *Britain's Got Talent*. Khi bà xuất hiện, không ít người sẽ hét lên qua cánh cửa phòng khách: ‘Nhanh lên, vào mà xem người phụ nữ này này, bà ấy thật khác thường.’ Và hàng tỉ giọt nước mắt sẽ rơi. Bạn không cần đến kỹ nghệ rơi nước mắt của Amanda Holden mới làm được điều này; tất cả mọi người đều có thể rơi nước mắt (bao gồm cả phóng viên đưa tin). Nếu lỡ bỏ mất cơ hội xem Susan biểu diễn thì vẫn có Internet, bạn có thể xem màn trình diễn của bà trên YouTube. Đến cuối giờ chiều ngày hôm qua, đã có 1.100.000 người xem. Cho đến giờ chắc hẳn còn nhiều hơn nữa.”

Bài báo tiếp tục miêu tả phản ứng của ban giám khảo. “Lông mày Simon Cowell nhướng lên đến tận ba bốn centimet và ông nở nụ cười rạng rỡ trắng lóa, Amanda cong môi lên và tròn xoe mắt trong khi Piers Morgan ngoác miệng cười, hoàn toàn không phải vì tự mãn. Chỉ trong vòng vài giây, toàn thể khán giả đều đứng bật dậy, vỗ tay hoan hô rầm rĩ. Trong thế giới *Britain’s Got Talent*, người ta không phản ứng mà là phản ứng dữ dội; người ta không thờ mà là thờ gấp gáp. Lần này, phản ứng dữ dội và hơi thờ gấp gáp đều lên cao độ.”

Còn về sự lựa chọn bài hát của bà: “Bà lựa chọn bài hát thật hoàn hảo... một trong những bài hát thánh phòng giúp giọng hát của bà có cơ hội khiến khán giả nốc ao.

“Những ca từ về niềm hy vọng hảo huyền ăn khớp đến cảm động với người phụ nữ đang hát chúng - một người 47 tuổi nhưng trông còn già hơn nhiều, rõ ràng không quá để tâm đến việc tận dụng vẻ bề ngoài của mình, thất nghiệp, dành nhiều năm chăm sóc mẹ đến khi người mẹ qua đời hai năm trước, bỏ lại bà trong đau khổ. Nghe thật buồn, đúng không? Nhưng tôi nghĩ chúng ta đều biết bà không sâu nã.

“Bà rất vui vẻ. Khi giới thiệu bản thân với ban giám khảo, bà nói bà 47 tuổi, hơi lắc người một chút và bổ sung ‘đấy chỉ là một khía cạnh trong con người tôi thôi’. Một tín đồ Thiên Chúa giáo sùng đạo nhưng chắc chắn không phải người lạng lẽ như chú chuột nhà thờ, bà là một người biểu diễn.”

Bài báo tiếp tục: “Một số người dự thi rất có tài, một số cũng đạt được đến trình độ nào đó; những người khác thì bất tài đến lỗ bịch và cũng thường tỏ ra lỗ bịch theo nhiều cách khác nữa. Một số thì đúng là bi kịch. Vì Susan Boyle không xinh đẹp, vì bà không trẻ trung, vì bà độc thân và sống cùng mẹ mình tại một trong những ngôi làng đơn điệu bậc nhất Scotland, ta có thể cho

rằng bà cũng trên cùng một con thuyền với những người được coi là bi kịch hay ít ra cũng là vừa bi vừa hài. Với khán giả, họ đều đã có một khoảnh khắc ‘Chúa ơi, cái gì đây?’

“Rồi bà cất cao tiếng hát và tất cả mọi người đều biết đấy chính là khoảnh khắc ‘Chúa ơi, nghe xem này’. Với Susan, người từng nói bà muốn đạt được sự nghiệp như Elaine Paige, đây hẳn phải là điều kỳ diệu. Với những người còn lại trong chúng ta, đó là thành công kếp, giá trị kếp.

“Với sự miễn trừ trách nhiệm hoàn toàn, giờ đây chúng ta đã có thể thừa nhận sự nông cạn của mình: thừa nhận rằng trong lần đầu tiên nhìn thấy bà, chúng ta những tưởng bà sẽ trở thành trò cười cho thiên hạ bởi vì bà là một phụ nữ trung tuổi bề ngoài xoàng xĩnh, không làm tóc, không tĩa lông mày.

“Giờ đây, chúng ta cũng có thể chúc mừng bản thân vì đã vượt lên trên điều đó. Chúng ta thực sự chỉ quan tâm xem giọng hát của bà đẹp tới mức nào. Lẽ nào chúng ta không đủ độ tử tế khôn ngoan để hiểu được một cách rõ ràng cũng như cảm nhận được một cách sâu sắc rằng tài năng là tất cả còn nhan sắc chỉ là lớp vỏ bên ngoài? Chắc chắn ở nước Anh này, có rất nhiều phụ nữ sẽ khiến chúng ta phải sửng sờ trước giọng ca của họ, một khi họ có cơ hội thể hiện, nhưng đó không phải vấn đề. Susan Boyle là hiện tượng chấn động của tuần này. Bà đã đứng trên sân khấu và đã được tận hưởng niềm hân hoan khi nhìn thấy đám đông khán giả bị hạ gục. Bà đã được chứng kiến sự tán dương của Simon, nổi xúc động của Amanda và thái độ cường điệu của Piers. Bà đã cho chúng ta một kỷ niệm đẹp và cho chính bà một lễ Phục sinh không thể nào quên.”

Đến cả nhà bình luận khắt khe của *Daily Mail* Jan Moir cũng phải nhận xét:

“Susan Boyle, Thiên Thần Lông Lá, trông quen thuộc đến mức không

tưởng đối với tôi. Lẽ nào đó chỉ là vì có quá nhiều phụ nữ có ria mép trong mảnh đất Scotland quê hương tôi? Tuy nhiên, tôi thấy lo lắng cho Susan. Trước và sau tiết mục biểu diễn của bà trong *Britain's Got Talent* tuần trước, chẳng phải là nói quá nếu bảo bà có vẻ rất yếu đuối. MÀN LẮC HÔNG DÀNH CHO SIMON ĐÓ! Mong muốn hư hỏng được hôn Piers! Tuy nhiên, giọng hát của bà có thể lay động mọi tâm hồn. Khi bà hát, dường như bà có thể đạt được đến sự hoàn thiện mà theo một cách nào đó vẫn luôn lảng tránh bà trong đời sống thực. Đó đúng là một màn trình diễn ấn tượng.”

Tuy nhiên, không chỉ báo chí bình dân mới chú ý đến Susan. *The Times* viết: “Susan Boyle là con vịt xấu xí vốn không cần phải biến thành thiên nga; bà đã thỏa mãn ước mơ của hàng triệu con người do bị đè nén bởi sự nhảm tâm của nền văn hóa quen đánh giá người ta qua vẻ bề ngoài mà đã chọn cách sống không nhìn vào gương.

“Đây là một lực lượng cổ vũ rất lớn, và họ đã chán ngấy việc bị coi thường, khinh rẻ. Phụ nữ cần một sức mạnh đáp trả kiểu như Susan Boyle. Cho dù dửng cảm, mạnh mẽ hay tháo vát đến đâu chẳng nữa, họ cũng vẫn bị trừng phạt vì không lộng lẫy; vì bình thường; tiều tụy. Trong trường hợp khả quan nhất, họ bị đối xử như những người vô hình; trong trường hợp xấu nhất, họ bị coi như quái vật. Đó chính là cách đối xử của khán giả truyền hình đối với Susan Boyle cho đến tận khi bà cất tiếng hát.”

“Kinh Thánh” của giới trí thức cánh tả, tờ Guardian, có cách nhìn riêng về sự kiện giật gân này. Và tờ báo đã đăng tải cả cảm nhận của đông đảo quần chúng lẫn những luận điểm mà rất nhiều người khác sẽ đề cập đến nhiều tháng sau đó. Nhà báo Tanya Gold đặt câu hỏi:

“Susan Boyle có xấu xí không? Hay chúng ta? Tối thứ Bảy bà đã đứng trên sân khấu *Britain's Got Talent*; thấp và có phần mập mạp, với khuôn mặt

bền bệt, hàm răng bất kham và mái tóc rối bù. Chiếc váy viền ren màu vàng xỉn bà mặc khiến cho bà trông không khác gì một miếng thịt được đặt trên chiếc khăn lót cốc... Tại sao chúng ta lại choáng váng đến thế khi những người phụ nữ ‘xấu xí’ có thể làm nên chuyện thay vì ngồi ru rú tại nhà mà nước nở, cầu mong mình là một con người khác? Cánh đàn ông được phép xấu xí nhưng tài năng. Alan Sugar trông như một túi bột căng phồng. Gordon Ramsay có một khuôn mặt không khác gì cái lòng sông khô cạn héo hon. Justin Lee Collins giống hệt Chú Itt trong bộ phim *The Addams Family*. Graham Norton là một con khi đầu chó bôi mascara. Tôi còn có thể kể ra nhiều hơn nữa. Ấy vậy nhưng một người phụ nữ thì phải có cái vẻ đẹp bình hoa di động rực rỡ, rỗng tuếch - nếu không thì hãy tránh xa màn hình ra. Chúng tôi không muốn nhìn cô đâu. Ngoại trừ trên chương trình thời sự, nơi cô có thể khóc nước khóc nở vì một bi kịch cá nhân khủng khiếp nào đó vừa giáng xuống đầu cô.”

Sau khi phân tích phản ứng của ban giám khảo, cô tiếp tục, “Và rồi Susan hát. Bà đứng giạng hai chân, như một Edith Piaf Scotland, và bắt đầu cất tiếng hát một cách vô cùng chậm rãi. Thật tuyệt vời.

“Ban giám khảo kinh ngạc đến sững người. Họ thở hỗn hển, họ há hốc miệng ngạc nhiên, họ vỗ tay. Họ hình như có phần xấu hổ. Tôi thoáng chút lo rằng Simon có thể lấy bút chì tự đâm mình, và tôi nói khẽ, ‘Anh cũng thế, Piers, vì chúng ta đã nhìn nhầm Susan khi cho rằng chỉ vì không hấp dẫn nên bà là kẻ thất bại tuyệt đối.’

“Làm sao trước đây họ lại đánh giá nhầm được cơ chứ, họ khoa tay múa chân tranh luận. Nhưng sao họ lại không thể nhầm? Không trang điểm? Răng xấu? Mái tóc buồn cười? Bà cô tầm thường đáng buồn Scotland này, liệu bà có tỉnh táo không kia chứ khi chỉ yêu độc có con mèo Pebbles?”

Bài báo trên *Guardian* tiếp tục: “Tôi biết các bạn sẽ nói gì. Các bạn sẽ nói rằng Paul Potts, chàng ca sĩ nhạc thánh phòng béo ú với khuôn mặt bè không kém Susan từng chiến thắng *Britain’s Got Talent* vào năm 2007, cũng gặp không ít khó khăn tại lần xuất hiện đầu tiên. Tôi đã xem nó trên YouTube. Ông ấy có gặp khó khăn gì đâu. ‘Tôi đã không chờ đợi điều này,’ Simon nói với Paul. ‘Tôi cũng vậy,’ Amanda lên tiếng. ‘Ông có một giọng hát thật tuyệt vời,’ Piers nhận xét. Và thế đấy. Không tiếng cười, không khơi dậy cảm giác hoài nghi, không những tiếng huýt sáo chê bai, không nụ cười tự mãn hay nhạo báng.

“Chúng ta vẫn luôn nhìn thấy điều này trong nền văn hóa đại chúng. Bạn đã có khi nào nhìn chăm chăm vào màn hình ti vi và băn khoăn tự hỏi hậu duệ của Judi Denches và Juliet Stevensons đã đi đâu hết rồi? Họ đã rơi hết xuống một cái hố giun nào đó của Học viện Hoàng gia Kịch nghệ rồi sao? Đúng đấy. Họ không xuất hiện trên truyền hình vì họ không đủ độ xinh đẹp để lên hình. Nỗi khao khát tính đồng nhất trong vẻ đẹp phụ nữ cũng đồng nghĩa với việc khi đứng trước micro là người nào đó không giống với bức phác họa trong văn phòng một nhà phẫu thuật thẩm mỹ, thì ai nấy đều cười rầm rĩ và ban cho chúng ta những cử chỉ ngạc nhiên khinh mạn cường điệu đến quá lỗ.

“Susan có thể sẽ chiến thắng tại *Britain’s Got Talent*. Bà sẽ là một kẻ bé nhỏ kém hấp dẫn biết cách hát hò, mua vui cho công chúng Anh mỗi tối thứ Bảy hàng tuần.”

Cây bút này viết tiếp: “Nhìn kìa! ‘Xấu xí’ kìa! Nó hát kìa! Và tôi biết chúng ta cứ tưởng rằng làm như thế chúng ta sẽ trở thành những con người tốt hơn. Nhưng Susan Boyle sẽ là một ngoại lệ tự lập nên quy tắc. Bằng cách đề cao nhân vật Susan này, chúng ta sẽ có thể tha thứ cho chính bản thân vì

đã nghiền nát thành tro bụi tất cả những Susan khác. Đó sẽ là một sự chuộc tội từng phần và không thuần khiết. Bởi vì Nước Anh Có Ác Ý. Hát đi, Susan, hát đi - cho một đám đông xấu xa không xứng với bà.”

Một sự mổ xẻ chính xác đến ngạc nhiên về những sự kiện diễn ra vài ngày trước - hay chỉ đơn thuần là “một cách nhìn khác” từ Guardian đối với những gì đã xảy ra? Ngay cả khi những điều khó tin trong bài báo đó đúng là sự thật, hay ngay cả khi bài báo ít nhất cũng đã chạm đến được những phần cảm xúc tằm tối nào đó trong nhiều người, thì vẫn chẳng ai có thể làm được gì để ngăn cản chiếc tàu lượn siêu tốc mang tên SuBo ấy.

Tờ *Daily Mirror* cũng có một cách tiếp cận tương tự, nếu không muốn nói là phần nào giàu tính thuyết phục hơn:

“Chỉ một lúc thôi, hãy tắt mọi âm thanh đi. Đừng lắng nghe giọng ca thiên thần tuyệt vời của Susan Boyle vội. Hãy chỉ ngắm nhìn khuôn mặt thân thiện của bà, cú lắc hông táo bạo của bà, và ánh lấp lánh trong đôi mắt bà.

“Ngay cả khi còn chưa cất giọng để thử âm thanh đẹp đẽ đó tuôn tràn, Susan trông vẫn hay hơn nhiều so với những kẻ lập dị mặt lạnh như tiền đang giữ vai trò đánh giá bà. Rõ ràng Simon Cowell và Amanda Holden đều bị bất ngờ. Ai mà biết được chứ? Lý do khiến ban giám khảo *Britain's Got Talent* bất ngờ không phải là năng khiếu ca nhạc tuyệt vời của Susan. Họ đã bị choáng váng bởi vẻ ngoài của bà.

“Các bạn có thể không? Tôi thì không. Đối với tôi bà chỉ giống như một người phụ nữ thẳng thắn tốt bụng. Khá vui vẻ, một cột trụ trong cộng đồng của bà, một con người tử tế luôn chăm lo cho người khác chỉ vì một lý do rất giản đơn rằng bà nghĩ làm thế là đúng. Ấy vậy mà bà lại xuất hiện trên sân khấu như một trường hợp vô vọng. Nhìn bà mà xem! Bà chủ của một con mèo, bốn mươi bảy tuổi, thất nghiệp và nếu có đụng phải cái túi xách

Hermes Birkin thì cũng chẳng biết đây là hàng hiệu. Bà là kẻ xa lạ với những chiếc nhíp. Bà ‘chưa từng được hôn’.

Một lần nữa chỉ ra mọi chuyện đối với phụ nữ khác biệt đến thế nào, bài báo tiếp tục: “Sao một người phụ nữ kém hấp dẫn nhường ấy lại dám đặt chân lên sân khấu chứ! Thật xúc phạm! Nếu bà không hát hay đến thế, ai biết được chuyện gì sẽ xảy ra? Susan có lẽ sẽ bị hành hình. Hay tệ hơn nữa, bị lột trần cho tới khi chỉ còn độc đồ lót và rồi được đưa thẳng đến cho Gok Wan^[6].

“Với nam giới thì khác. Cứ thử nghĩ đến Elton John, Barry Manilow, Meatloaf, Van Morrison, Phil Collins, Jimmy Ruddy Nail... thậm chí là Micheal Jackson xem. Chưa từng có một ai nhìn họ mà lại nghĩ rằng, ‘Gã đàn ông đó còn khuya mới hát được. Hẳn ta không có vẻ ngoài đủ độ ưa nhìn, một kẻ thất bại. Tổng cổ hẳn đi đi!’ Nhưng chẳng người phụ nữ nào lại biểu diễn được trước công chúng nếu cô ta không trông như Mariah Carey. Nếu bạn là một nữ ca sĩ, bạn sẽ phải tuân theo quy tắc trong làng showbiz rằng phải luôn luôn toát lên vẻ sexy.”

Không chỉ các tờ báo quốc gia mới quyết định đưa tin hầu như vô hạn định về Susan; báo chí địa phương cũng ngợi ca nồng nhiệt màn trình diễn của bà và đồng thời đặt ra câu hỏi tại sao nó lại có tác động mạnh đến thế.

“Khi Susan Boyle bước lên sân khấu trong buổi thi tài *Britain’s Got Talent*, bà chính là một phản đề trọn vẹn với cái thế giới vốn bị ám ảnh bởi hình thức của chúng ta. Trong chiếc váy màu vàng xỉn gai mắt, hàng lông mày rậm rịt và mái tóc muối tiêu khát khao được tạo kiểu và nhuộm màu, ấn tượng đầu tiên bà tạo ra đã khiến tất cả chúng ta đều chờ đợi bà sẽ thất bại thảm hại,” tờ *Western Mail* của xứ Wales viết.

“Xét cho cùng, cũng chẳng có gì đáng ngạc nhiên khi một phụ nữ 47 tuổi

tuyên bố bà vẫn còn độc thân, sống tại nhà cha mẹ với độc một con mèo nhà làm bầu bạn, hay tuyên bố mình chưa lần nào xây dựng gia đình, chưa từng được hôn. Cũng không hẳn là một bất ngờ khi bà trò chuyện dông dài với Simon Cowell về nơi bà sinh sống, bà bao nhiêu tuổi hay thậm chí ngay cả khi bà bắt đầu lắc hông một cách lo lắng, có phần ngượng ngùng. Ánh mắt của khán giả và ban giám khảo đều cho thấy một suy nghĩ y hệt cảm nhận của những khán giả tại nhà như chúng ta - có thể người phụ nữ này mong muốn được trở thành một ca sĩ chuyên nghiệp như Elaine Paige, nhưng bà đâu có cơ hội nào, phải thế không? Rốt cuộc, nhìn bà rõ là không ổn chút nào, vậy nên đâu là cơ hội cho bà chống lại hàng bao nhiêu người đẹp ăn mặc nửa kín nửa hở đang tìm cách quyến rũ ban giám khảo nhằm giành được cơ hội trình diễn tại đêm nhạc Royal Variety Performance chứ. Nhưng trong cái ống tay áo trông có phần lỗi mốt của mình, Cô Boyle - đến cả cái tên cũng chẳng hề sexy hay có tính showbiz - vẫn giấu một bất ngờ vô cùng to lớn.

“Và khi bà ngân vang bài hát ‘I Dreamed A Dream’ trích từ *Les Misérables*, tất cả chúng ta đều choáng váng không nói nên lời.”

Tại Edinburg, một nơi gần với quê nhà bà hơn, tờ *Evening Times* viết: “Hãy lắng nghe nó vì những người không phù hợp với những tiêu chuẩn xã hội chung: một nhóm người chọn lọc ít nhất đã phần nào thoát ra khỏi sự đồng bộ hóa với phần còn lại của thế giới, những con người đã dám tạo ra được sự khác biệt trong mỗi lời nói, hành động và suy nghĩ. Trên hết, họ không bị tác động bởi những lời gièm pha chỉ trích như phần nhân loại còn lại.

“Những người như Susan Boyle, những người đã dũng cảm đứng trên sân khấu và sẵn sàng chịu sự chế giễu, sự coi thường từ những kẻ sắc sảo nhưng

phần nào thiếu cận trong giới showbiz vốn được hậu thuẫn bởi một đám đông khán giả đang sẵn sàng cho cuộc hành hình.

“Ban đầu, có vẻ như lại thêm một con cừu nữa được dẫn đến cho tay đồ tể: Simon Cowell đảo tròn mắt, Piers Morgan mỉm cười kẻ cả, còn Amanda Holden dọn sẵn bộ mặt cảm thông trước màn biểu diễn. Khi máy quay lia về phía khán giả, chẳng còn thấy gì ngoài kim đan và dao rạch giấy.

“Rồi Cô Boyle vô cùng ngạo mạn và giản dị ấy hé mở đôi môi, và những kẻ còn lại, có thể nói như con cừu đó, chẳng còn đáng bận tâm.”

Bài báo, vốn không mấy thiện cảm với chương trình *Britain's Got Talent*, tiếp tục: “Đó chỉ là một chương trình truyền hình vô tích sự dành cho những kẻ thiếu suy nghĩ - cho tới khi những người giống như Susan Boyle xuất hiện và làm đảo lộn cái quan niệm thâm căn cố đế về những nhân vật ưa nhìn, quyến rũ, thông minh và phong cách. Đây chỉ là một bà cô trung tuổi không có gì đặc biệt, nhỏ bé giữa cuộc đời và chưa một lần được hôn, bó mình trong bộ váy lung nhùng với một ánh mắt lấp lánh và một giọng ca có thể rung vỡ kính, đập nát chuông bồ câu.

“Trong lần xuất hiện tiếp theo của cô, tôi không gợn chút nghi ngờ về chuyện các nhà thiết kế hình tượng sẽ phải bắt tay vào việc: mái tóc ngắn xoắn tít sẽ được làm mềm đi và sẽ có một chiếc áo dài đi kèm với bộ khung để giấu đi những cục u cục bướu.

“Cái không thay đổi là vẻ mạo hiểm và nổi loạn toát ra từ cô: tinh thần cá nhân chủ nghĩa đã đặt Susan Boyle và những người giống như cô tách biệt khỏi những người khác.”

Bài báo viết thêm: “Nếu có thể nói theo cách này, thì câu chuyện về Cô Boyle - tôi không đồng ý gọi là Bà vì Cô là một cách xưng hô phù hợp với Susan - là một câu chuyện ngụ ngôn về thời đại hẹp hòi, mục ruỗng đầy âu lo

của chúng ta... nó còn là nơi ẩn giấu tài năng tiềm tàng của Susan Boyle. Tài năng ấy không phải ở trong giọng hát tuyệt vời cất lên từ vẻ ngoài thô kệch xấu xí... mà là khả năng đánh bật cả đám đông nhân loại ra khỏi sự tự mãn, dối trá và tự đánh lừa.”

Các tòa báo cũng như các đài truyền thanh truyền hình trên khắp thế giới được cung cấp một khối lượng thông tin khổng lồ do các hãng thông tấn thu thập được; mạng lưới cấp tin qua đường đánh dây thép, theo như cách gọi một thời của chúng. Là những anh hùng không được ca ngợi của tiến trình thu thập thông tin, họ phổ biến tin tức trên khắp địa phương, quốc gia và quốc tế. Một trong những hãng thông tấn hàng đầu là Associated Press, và giữa tuần lễ cuồng nhiệt sau màn trình diễn đêm thứ Bảy của Susan, họ đã gửi đi một vài bài bình luận, trong số đó có một bài được giật hàng tít “ ‘Bà cô’ hát hay đã khuấy động cuộc thi tuyển lựa tài năng.”

Được gửi từ “Blackburn, Scotland”, bài báo cho biết: “Susan Boyle sống một mình trong căn hộ cuối khu nhà dãy cùng con mèo Pebbles, một sự tồn tại tẻ nhạt tại một trong những khu vực nghèo nhất trên đất Scotland. Bà chăm sóc người mẹ góa của mình trong nhiều năm, không xây dựng gia đình và hát tại nhà thờ cũng như tại các câu lạc bộ trước dàn karaoke vào các tối. Hàng xóm láng giềng đã biết bà có giọng hát hay, và giờ đây - với các thông tin được đăng tải trên YouTube, Twitter và vô vàn blog khác - gần như tất cả mọi người cũng đã biết được điều này... Khi bà bước lên sân khấu cho chương trình truyền hình ngày thứ Bảy, với mái tóc xoăn màu xám quăn lại một cách rất vô tổ chức và bộ váy màu vàng bó lấy thân hình mập mạp, Boyle trông không khác gì một sự tương phản hoàn hảo với những thần tượng Mỹ được Simon Cowell xúc dầu thánh. Bà được đón chào bằng những tiếng cười khúc khích từ khán giả và cái đảo tròn mắt từ nhà phê bình vốn

khét tiếng khắt khe Simon Cowell. Đám đông khán giả không nén nổi tiếng cười khùng khục đầy bối rối khi bà trình diễn điệu lắc hông kỳ khôi của mình.

“Rồi bà cất tiếng hát... Giọng hát cao vút của bà khiến Cowell cùng các giám khảo khác ban đầu sững người choáng váng rồi sau đó là mỉm cười rạng rỡ. Khán giả đứng bật dậy vỗ tay hoan hô. Hơn mười một triệu người đã theo dõi chương trình truyền hình ngày thứ Bảy đó, nhưng thành công ngay lập tức của Boyle phụ thuộc vào phương thức truyền thông mới cũng ngang với mức độ phụ thuộc vào sức mạnh truyền hình, bằng chứng là sau khi được các nhà sản xuất chương trình đăng tải trên YouTube, clip ghi lại màn trình diễn của bà đã thu hút được gần mười ba triệu lượt xem. Chưa kể đến phần trình bày khéo léo của clip quay phân đoạn biểu diễn này, một vở nhạc kịch quy mô nhỏ về chiến thắng của kẻ từng bị lép vế.”

Bài báo viết thêm: “Boyle dường như cảm thấy không thoải mái trước danh tiếng mới mẻ của bản thân. Hôm thứ Năm, tại ngôi nhà giản dị được chính phủ trợ cấp của mình, khi pha trà cho các nhân viên đài truyền hình đến thăm, bà tỏ ra thoải mái hơn nhiều so với lúc trả lời các câu hỏi xoay quanh cuộc sống của bà. Tuy nhiên, bà lại diễn một cách khá khoa trương trước ống kính máy quay, ngâm nga nho nhỏ với chiếc lược giả làm micro.

“ ‘Tôi thấy cứ như siêu thực vậy,’ Boyle nói với phóng viên AP. ‘Tôi đã không nhận ra rồi sẽ có phản ứng như thế này, tôi chỉ đơn thuần bước lên sân khấu và cố gắng hết sức mình thôi.’

“ ‘Bà thường xuyên bị đám trẻ con địa phương trêu chọc. Bọn chúng cho rằng bà là kẻ lập dị, nhưng bà chỉ là một tâm hồn chất phác với sự nồng ấm chân thành,’ một người hàng xóm được dẫn lời. ‘Thời nay, không nhiều người có lòng mộ đạo hay sẵn sàng dành thời gian của mình tận tâm chăm

sóc cha mẹ cho đến khi trở thành bà cô.’

“Susan nói với phóng viên hãng thông tấn, ‘Tôi hầu như chẳng thể nhớ nổi chuyện gì đã xảy ra đêm hôm đó, vì tôi nhắm mắt gần như suốt thời gian đó. Thật tình tôi không ý thức được chuyện gì đang xảy ra.’ ”

Có lẽ hãng thông tấn nổi tiếng nhất là Reuters, một tổ chức được thành lập vào giữa thế kỷ mười chín và đồng nghĩa với sự phổ biến thông tin về những sự kiện quan trọng trên khắp thế giới.

Vậy thì làm sao họ có thể không viết về Susan kia chứ?

Thông điệp họ truyền đi khắp thế giới sau sự xuất hiện giàu sức ảnh hưởng của Susan Boyle là: “Một bà cô trung tuổi người Scotland với mái tóc bất trị và cung cách không chút màu mè đã chinh phục trái tim hàng triệu người yêu nhạc và khiến cho những người nổi tiếng khác phải bối rối khi bà nổi danh chỉ sau một chương trình tuyển lựa tài năng của đài truyền hình Anh.

“Chỉ qua một đêm, sau phần trình diễn ‘I Dreamed A Dream’ của bà trong chương trình *Britain’s Got Talent* tháng này, Susan Boyle, ở độ tuổi 47, đã thực sự trở thành một trong những nhân vật nổi tiếng được quan tâm nhất trên thế giới.

“Bà đã xuất hiện trong chương trình truyền hình Mỹ *Larry King Live* cũng như trên vô số báo, tạp chí và các bài viết trên Internet. Đoạn clip quay bài hát của bà đăng tải trên trang web YouTube đã thu hút xấp xỉ năm mươi triệu lượt xem.

“Nhưng trong khi phần đông công chúng đều coi câu chuyện của bà như một câu chuyện cổ tích thì lại có người cho rằng, nó đã chiếu một ánh sáng chân thực lên công chúng cũng như lên những quan điểm từ xưa đến nay của họ về sắc đẹp và danh tiếng. Những người này cho rằng lý do khiến Boyle,

vốn sống một mình cùng con mèo, trở thành ngôi sao chớp nhoáng như thế là vì bà không có diện mạo và cách cư xử giống như một người nổi tiếng ‘điển hình’.”

Việc ngay cả một tổ chức uy tín như Reuters cũng nhận thấy đã đến lúc phải đề cao cuộc sống và bước khởi nghiệp truyền hình của Susan chính là một dấu hiệu cho thấy bà đã tiến xa đến thế nào trong một khoảng thời gian ngắn ngủi như vậy. Và không ở nơi đâu sức tác động đó lại mạnh mẽ hơn so với ở Mỹ.

“Câu chuyện đã trở thành bài báo,” theo như lối nói quen thuộc của báo giới. Nói cách khác, tất tột những cột báo và những khoảng không gian mà Susan vẫn đang chiếm dụng ấy giờ đây đã chứng tỏ rằng tự bản thân nó là những thông tin xứng đáng được đưa lên mặt báo.

Tờ *Independent* là một trong những tờ báo đầu tiên để ý đến sự mê hoặc của người phụ nữ Tây Lothian nhỏ bé ấy đối với nước Mỹ.

“Không cần phải mất nhiều thời gian. Chỉ vài ngày sau khi khuấy động *Britain’s Got Talent*, Susan Boyle đã tiếp tục chinh phục một thị trường truyền thông cách rất xa quê nhà Blackburn, Scotland của bà. Có thể bà vẫn chưa tiếp cận sâu được với xứ sở của ban nhạc Beatles, nhưng nước Mỹ thì đang phát cuồng vì người phụ nữ này rồi.” Dưới dòng tít “Ca sĩ Susan Boyle là ai?”, *Independent* tiếp tục đề cập đến sự quan tâm của các tờ báo khác.

“Tờ *San Francisco Chronicle*: ‘Trừ phi bạn còn đang sống trong hang, nếu không bạn chắc chắn sẽ biết về người phụ nữ Scotland đã làm nên cơn bão chinh phục cả thế giới công nghiệp. Công ty truyền thông CBS đã gây được ấn tượng mạnh mẽ nhất. Trong chương trình *Early Show* ngày hôm qua, họ đã giới thiệu tới công chúng một Cô Boyle trông vô cùng đáng kinh ngạc trong cuộc phỏng vấn trực tiếp qua vệ tinh tại cửa ra vào nhà cô. Phóng

viên London kỳ cựu Mark Phillips đã được cử đến câu lạc bộ tại địa phương của cô để tìm hiểu xem những người ở câu lạc bộ yêu mến cô đến mức nào - họ đều yêu quý cô.

“ ‘Chỉ sau một đêm cô đã trở thành ngôi sao nổi tiếng khắp thế giới,’ phóng viên CBS Harry Smith nói. ‘Cô có hiểu điều đó không, cô có hiểu chuyện đó có ý nghĩa như thế nào không?’ Cô Boyle, lại vừa phải hát một vài câu cho những khán giả Mỹ chưa có cơ hội được nghe giọng ca của mình trên YouTube, trả lời rất đơn giản, ‘Tôi vẫn chưa tin nổi chuyện đó.’

“Cơ lốc xoáy có lẽ chỉ vừa mới bắt đầu. CNN ngày hôm qua đã cho biết trong tuần này, sau khi đăng tải những trích đoạn biểu diễn của Cô Boyle, họ đã bị chìm ngập trong những lời yêu cầu của người xem mong muốn được thưởng thức màn trình diễn chi tiết hơn. CNN cũng cho biết ngày hôm nay, họ sẽ theo chân CBS để thực hiện một cuộc phỏng vấn với cô trong chương trình buổi sáng của họ, *American Morning*.”

Tờ *Independent* nghiên ngẫm về lý do Susan tạo được sức hút như thế tại Mạnh Đất Tự Do. “Đây là một đất nước sẽ luôn luôn đáp lại bất cứ biến thể nào của câu chuyện thần tiên kể về một nhân vật có bề ngoài không mấy thiện cảm bỗng đột nhiên trở nên xinh đẹp, từ *Shrek* cho tới *My Fair Lady*.”

“Cũng trong dòng cảm xúc đó, một số bài báo ngày hôm qua đã giật những cái tit đầy phấn khích, ví dụ như ‘Khoảng khắc vịt con xấu xí hóa thành thiên nga’ trên tờ *New Jersey Star Ledger* và ‘Susan Boyle đã đánh cắp trái tim tôi’ trên *San Jose Mercury News* ở California. Bớt khoa trương hơn một chút, tờ *Daily News* của New York phát biểu, ‘Susan Boyle là Tấm Vén Vàng đối với chương trình truyền hình thực tế.’

“ ‘Phần thưởng lớn nhất đối với bất cứ chương trình truyền hình thực tế nào cũng là tình cờ phát hiện ra, không hề trông đợi hay dự đoán gì trước,

một thời điểm kịch tính hấp dẫn đến nỗi chúng ta chỉ dám mong sẽ tìm thấy trong cuốn tiểu thuyết được sáng tác một cách cẩn thận,' Daily News viết. 'Đó chính là phần thưởng mà chương trình truyền hình tuyển chọn tài năng của Anh *Britain's Got Talent* đã giành được vào tối thứ Bảy tuần trước khi một phụ nữ 47 tuổi trông có phần nhếch nhác tên là Susan Boyle trình diễn ca khúc 'I Dreamed A Dream' và dừng cả chương trình lại.' ”

Daily Mail cũng đã nhận ra sức hút toàn cầu của Susan trong hiện tại.

“Cô là người ít hứa hẹn nhất đối với việc tạo được chấn động trong giới kinh doanh giải trí. Nhưng ca sĩ nghiệp dư Susan Boyle đã trở thành một ngôi sao quốc tế sau khi gây ấn tượng mạnh với ban giám khảo và khán giả của chương trình *Britain's Got Talent* sáu ngày trước đây. Thông báo rằng Oprah Winfrey, người dẫn talk show hàng đầu của Mỹ, đã mời Susan tham dự chương trình của bà, cha đẻ của *Britain's Got Talent* Simon Cowell đã tiên đoán rằng con chiên ngoan đạo Boyle sẽ phát hành một album đứng số một tại Mỹ. Tuyên bố này được đưa ra sau khi người phụ nữ 48 tuổi Boyle - sống một mình với con mèo Pebbles làm bầu bạn - được phỏng vấn trong chương trình buổi sáng hàng đầu tại Mỹ, *Good Morning America*, ngày hôm qua.

“Cô cũng được đề cao trong các tờ báo và tạp chí trên khắp thế giới, thậm chí còn được lên trang bìa của tờ báo uy tín *Washington Post* và được một tờ báo khác cho rằng cô sở hữu ‘giọng hát của một thiên thần’.

“Ngày hôm qua, xuất hiện trong bài phỏng vấn qua vệ tinh từ nước Anh cho chương trình *Good Morning America*, Cô Boyle đã được người dẫn chương trình Diane Sawyer hỏi liệu cô có muốn thay đổi diện mạo của mình không. ‘Tôi thích diện mạo đó,’ Cô Boyle trả lời và nói thêm, ‘Tôi thật sự không thể tin nổi chuyện này đang xảy ra.’ ”

Tờ *New Zealand Herald* phát biểu: “Một tình nguyện viên nhà thờ trung tuổi có giọng hát của một thiên thần chính là ngôi sao mới nhất của nước Anh không hề giống với một ngôi sao của giới showbiz.” Thậm chí cả nước Pháp cũng biết đến tài năng của bà khi hãng thông tấn Pháp AFP (*Agence France-Presse*) đưa tin về “khởi đầu sự nghiệp âm nhạc đầy choáng váng” của bà. Susan đã thật sự đặt chân trên con đường trở thành một hiện tượng toàn cầu.

CHƯƠNG NĂM

SUSAN PHỦ SÓNG TOÀN CẦU

Một trong những khía cạnh đáng chú ý nhất trong sự nổi tiếng của Susan là sức hút của bà đã lan tỏa khắp các quốc gia và các tầng lớp. Bà không chỉ dành cho phân khúc khán giả được gọi, dù với ý tốt hay không, là “đại chúng”, hay cho đủ loại đầu ra của nền truyền thông vốn không ngừng cung cấp cho thế giới bên ngoài vô số thông tin và những chuyện tầm phào. Đến cả các “sao” cũng không thoát khỏi bùa mê của bà. Và cuộc chinh phục đó không cần đến quá nhiều thời gian. Trong ngôi làng toàn cầu mà chúng ta đang cư trú này, lời đồn thổi chỉ cần ngày một ngày hai để phát tán.

Cũng là hợp lẽ hợp tình khi Elaine Paige, người phụ nữ đã trở thành nguồn cảm hứng cho Susan trong bao tháng qua chính là một trong những người đầu tiên được biết đến năng khiếu của bà. “Khi chương trình phát sóng tôi đã không xem trực tiếp vì đang trong thời gian nghỉ ngơi ngắn ngày,” Elaine nói. “Nhưng khi tôi đi nghỉ về, hòm thư của tôi tràn ngập email của bạn bè, nhắn tôi hãy xem clip trên YouTube, và tôi đã làm như vậy - cùng với tất cả những người khác trên khắp thế giới.”

Xét đến sự ngưỡng mộ về mặt chuyên môn mà Susan đã dành cho Paige, câu hỏi hiển nhiên được đưa ra ở đây là liệu ngôi sao West End có cho rằng người phụ nữ Scotland này có chút tài năng nào đó không - và trong giọng hát của hai người liệu có điểm tương đồng nào không?

“Tôi vẫn còn nhớ rõ lần đầu tiên xem clip đó trên YouTube, tôi đã nảy ra suy nghĩ, ‘Ồ, mình ngờ ngờ nhận ra giọng hát đó.’ Tôi nghĩ có một sự quen

thuộc nhất định. Nó có thanh điệu riêng, có một âm sắc tương tự. Đúng vậy, tôi có thể nhận ra rất rõ một sự tương đồng. Nó có phần kỳ bí, thậm chí còn hơi ma mị nữa. Đúng vậy, tôi có thể nghe ra sắc thái đó.

“Khi xem bà ấy biểu diễn, tôi đã nghĩ bà ấy thật tuyệt vời. Susan có một chất giọng tự nhiên, trong trẻo và tôi cũng bị xúc động sâu sắc như tất cả những người khác. Cứ thử lắng nghe bà cất tiếng hát với sự thoải mái đến nhường ấy xem, đó quả là màn trình diễn đáng chú ý. Khi nhìn thấy bà ấy trên YouTube và nghe bà nói bà muốn hát được như tôi, tôi cảm thấy vô cùng vinh dự và tự hào. Việc bản thân mình được lấy làm nguồn cảm hứng cho người khác, trong khi ta hoàn toàn không hay biết gì và rồi sau đó lại phát hiện ra sự thực ấy theo cách này, đúng là một sự ngạc nhiên vô cùng lớn lao. Vậy đấy, nó khiến người ta cảm thấy vô cùng hạnh diện.”

Paige cho rằng Susan là một tấm gương đối với những người đang mơ ước điều tương tự và, giống như rất nhiều người khác, bà cũng cảm thấy rất mới mẻ khi được nghe giọng ca của một người đã bước qua ngưỡng tuổi 25. “Tôi nghĩ tất cả mọi người đều đã mệt mỏi với cái văn hóa thanh thiếu niên đó rồi. Trước đây, các ca sĩ nhạc thính phòng cho dù có mang bất cứ hình dáng kích cỡ nào và là người ra sao đi nữa thì cũng chẳng có ai bình luận về vẻ ngoài của họ. Chính giọng hát của họ mới quan trọng. Tôi nghĩ trường hợp của Susan cũng tương tự như thế. Tôi nghĩ chính giọng hát mới là tài năng và bà nên sống đúng với con người đích thực của mình. Bà đến từ một ngôi làng nhỏ ở Tây Lothian, Scotland; tôi nghĩ các bạn có thể nói rằng bà là một phụ nữ nông thôn. Tôi cho rằng trở thành một người phù phiếm và thu hút quá nhiều sự chú ý tại một ngôi làng Scotland nào đó không phải là cách sống của bà, và có lẽ bà sẽ thấy có đôi chút bất an.”

Còn về lời gợi ý rằng hai người nên cùng song ca: “Nếu Simon Cowell

muốn như thế thì tôi sẽ vô cùng hân hạnh được hát cùng bà ấy. Tất nhiên, trình diễn tại nhà hát là một tình thế hoàn toàn khác. Bạn phải hát tám lần một tuần, bạn phải có sức, có khả năng chịu đựng và một vài kỹ năng nữa. Tôi rất muốn gặp bà ấy để trò chuyện, có thể là cùng uống trà hoặc làm gì đó.

“Thông qua màn trình diễn của bà ấy, các bạn có thể thấy bà là một phụ nữ rất tự nhiên. Có thể nói bà đã vượt ra thế giới. Dù bà là một phụ nữ nông thôn. Và tôi thấy bà có một chất giọng tự nhiên và đáng yêu nhất. Bà trình diễn một cách vô cùng cởi mở. Và, bạn biết đấy, trong cái thời kỳ ảm đạm mà tất cả chúng ta đều đang phải trải qua đây, ít ra thì cũng là xét trên phương diện kinh tế, bà quả thật là một hơi thở tươi mát, thoát ra khỏi bầu không khí u ám và vươn đến với tất cả mọi người.”

Thậm chí ngôi sao nữ này còn gửi một tin nhắn đến Susan: “Nếu bà muốn chúng ta song ca thì hãy thực hiện thôi.”

Sau những tháng ngày vô danh và khiến hàng triệu người không cười khẩy thì cũng đảo tròn mắt trước lời tuyên bố kỳ khôi rằng bà “muốn được giống như Elaine Paige”, giờ đây chính bản thân Susan đã trở thành một siêu sao, không phải chỉ có nhận được vài lời tán dương lịch sự mà còn nhận được sự đánh giá chính xác, rộng lượng và đầy thiện cảm đối với con người và sức hút của bà. Và bà muốn song ca!

Susan còn được nhận thêm không ít lời khen ngợi từ các ca sĩ khác vốn rất thân thuộc với “I Dreamed A Dream”.

Hai từ thường xuyên gắn liền với cái tên Patti LuPone nhất chính là “Broadway” và “Diva”, và điều này cũng hoàn toàn hợp lý. Nữ ca sĩ cùng thời với Elaine Paige này, có một sự nghiệp xứng đáng được người dân Anh noi gương trên nhiều phương diện: bà là ngôi sao trong *Evita* và *Sunset*

Boulevard và, sự kiện gần gũi nhất đối với Susan là năm 1985, Patti LuPone đã trở thành người đầu tiên đóng vai Fantine trong vở *Les Misérables* của Cameron Mackintosh, công ty Royal Shakespeare. Nhờ vai diễn đầu tiên trong vai trò một thành viên của Royal Shakespeare này, Patti đã trở thành nữ diễn viên Mỹ đầu tiên nhận được giải thưởng Laurence Olivier cao quý của Anh quốc.

Bà cũng bị Susan hợp hồn.

Cả hai đã “cùng xuất hiện” trên một chương trình của kênh truyền hình Mỹ CBS: Susan thì từ phòng khách tại nhà bà ở Blackburn, còn Patti thì trên đường dây điện thoại từ nước Mỹ. Trong căn phòng khách bé nhỏ bày biện những đồ nội thất có vẻ rẻ tiền và treo các bức tranh phiến bản trên tường, Susan đứng thẳng, trên người khoác bộ váy trắng giản dị và chuỗi vòng ngọc trai to cỡ, trả lời các câu hỏi giờ đã trở nên quá quen thuộc về màn trình diễn của bà cùng những phản ứng bà nhận được, rồi sau đó, thể theo yêu cầu của những người phỏng vấn, bà hát một vài câu trong bài hát đó.

Ở phía bên kia Đại Tây Dương, Patti LuPone lắng nghe và rồi nói ngay lập tức, “Tôi đã bật khóc khi nghe bài hát đó. Susan, bà đúng là một phụ nữ dũng cảm. Đó không phải bài hát dễ xử lý, đoạn kết thực sự là phần hóc búa nhất, đúng như Susan sẽ chứng minh. Rất khó đáp ứng được những yêu cầu về cách thể hiện nốt nhạc cuối. Bài hát này rất cảm động. Đó là khúc ballad đầu tiên trên sân khấu và nó đã được trình diễn ngay đầu chương trình. Tôi đã theo dõi phần biểu diễn của bà trên YouTube giống như tất cả những người khác. Một nhân viên tại văn phòng đại diện truyền thông của tôi ở New York đã gửi nó cho tôi, vào ngày hôm qua hay hôm kia, tôi chắc là ngày hôm kia. Hai vợ chồng tôi đã xem đoạn clip và tôi đã òa khóc. Susan đã khiến tôi phải rơi nước mắt.”

Trả lời cho câu hỏi bà đánh giá như thế nào về phần thể hiện của Susan, LuPone nói, “Từ đoạn clip được xem trên YouTube, tôi có thể khẳng định rằng nó thật tuyệt vời. Vậy nên tôi hoàn toàn có thể hình dung ra được cảm giác khi được chứng kiến tận mắt hoặc xem trên đài truyền hình Anh. Ta chẳng thể nói được gì nhiều nếu chỉ dựa vào những gì được xem trên YouTube, nhưng quả thật nó có sức tác động rất mạnh. Tôi đã bật khóc. Theo tôi thấy thì Susan là người vô cùng dũng cảm và can đảm.”

“Hiệu ứng SuBo” cũng tác động đến Patti. Ca khúc do Susan trình bày đã kích thích lượng tiêu thụ bản ghi âm đầu tiên của LuPone và đưa nó lên trên bảng xếp hạng. LuPone không phải thành viên “kỳ cựu” duy nhất của *Les Misérables* bị mê hoặc.

Alain Boublil là đồng soạn giả - cùng với nhà soạn nhạc Claude-Michel Schönberg - của tác phẩm *Les Mis* chính gốc bằng tiếng Pháp. “Bạn không trông mong gì hết, và rồi bà cất tiếng hát và bạn sẽ được chứng kiến một vài khoảnh khắc thú vị nhất tôi từng thấy trên truyền hình,” ông nói. “Tôi đã nghĩ đến Edith Piaf. Piaf là một phụ nữ bé nhỏ trông chẳng có gì đặc biệt. Nhưng rồi bà cất tiếng hát, và thứ âm thanh đẹp đẽ này tuôn trào.”

Boublil, còn là tác giả của vở nhạc kịch *Miss Saigon*, đã nói về màn biểu diễn trên YouTube đó:

“Hồi I: Bà xuất hiện và tất cả mọi người đều cười nhạo bà. Hồi II: Bà hạ gục tất cả bọn họ. Hồi III: Không ai còn ngồi yên trên ghế được nữa.

“Ta không thể trù tính được bất kỳ điều gì trong các sự kiện đó. Vợ tôi đã bật khóc khi theo dõi tiết mục này. Ngay cả những người khắt khe nhất mà tôi quen biết cũng bị xúc động.”

“I Dreamed A Dream” là một trong những ca khúc đầu tiên Boublil sáng tác cho sân khấu kịch năm 1979. “Tôi vẫn nhớ như in lúc mình ngồi trong xe

ô tô đang trên đường tiến về miền Bắc nước Pháp, và khi đó tôi đang trong quá trình sáng tác ca khúc dành cho Fantine này. Hành trình xuống địa ngục của Fantine - cô đã mất tất cả: tiền bạc, đứa con gái - đã chiếm hết mấy chương sách. Tôi phải cô đọng năm mươi trang tiểu thuyết vào trong một bài hát kéo dài ba phút. Vậy nên tôi đã quyết định rằng thay vì liệt kê một loạt những niềm hạnh phúc, tôi sẽ bước vào trong tâm trí cô - tựa đề ban đầu là ‘Tôi mơ về một cuộc sống khác’. Và đó chính là hoàn cảnh ra đời lời bài hát đó.”

Bài hát được đổi thành “I Dream a Dream” - Tôi mơ một giấc mơ - với sự giúp đỡ của nhà soạn nhạc người Anh Herbert Kretzmer, và sự thể hiện của Aretha Franklin và Neil Diamond là hai trong số những phần trình bày được nhà soạn nhạc yêu thích nhất.

Bài hát do Patti LuPone thể hiện vừa lọt vào bảng xếp hạng với vị trí số 27 nhờ số lượng download của công chúng. “Tôi thậm chí còn không biết là bài hát ấy vẫn còn được lưu hành. Điều thú vị là trên iTunes, tất cả những bài hát xếp trên ‘I Dreamed A Dream’ đều là những bài hip-hop hay nhạc dance. *Les Misérables* là một tác phẩm khá đặc biệt. Cứ mỗi lần chúng tôi tưởng đã hoàn toàn kết thúc với nó rồi thì lại hóa ra là vẫn chưa phải,” Boubil phát biểu.

Ngay cả công chúng cũng vậy. Trên năm mươi triệu người đã mua vé xem chương trình, vở diễn được dịch ra 21 thứ tiếng, gần như xuất hiện ở mọi quốc gia trên thế giới - 53 tác phẩm đã được công chiếu tại 38 nước - chi phí sản xuất xấp xỉ một tỉ bảng Anh. Ra mắt vào năm 1985 và cho đến tận bây giờ vẫn đang được công chiếu, *Les Misérables* là tác phẩm sân khấu dài hơi nhất ở West End và được góp mặt trong bốn album nhạc cũng như trong vô số các tác phẩm hòa nhạc.

Không có gì lạ khi Ngài Cameron Mackintosh, nhà soạn nhạc đầu tiên có công đưa *Les Misérables* lên sân khấu, phát biểu, “Theo dự đoán của tôi, Susan Boyle hoàn toàn có khả năng phát hành được album số một tại Mỹ. Tôi đã choáng váng đến nghẹn lời trước tiết mục biểu diễn tràn đầy năng lượng của bà. Nói một cách thẳng thắn, đây là một trong những phần trình diễn ca khúc này tuyệt vời nhất tôi từng được nghe.”

Thần tượng thời trẻ của Susan là Donny Osmond. Đến giờ trong phòng ngủ của bà vẫn còn treo một vài bức ảnh của ông, vậy nên cũng hợp lý khi ông dành cho bà sự khen ngợi.

Osmond đã gửi một thông điệp ủng hộ, kể lại việc vợ ông đã ứa nước mắt khi xem và nghe Susan hát. “Tôi cảm thấy thật vinh dự khi Susan sử dụng các ca khúc của tôi để học hát. Câu chuyện thành công của bà đã khiến mỗi chúng ta đều xúc động. Thời này vẫn có thể xảy ra hiện tượng như thế. Susan Boyle là ví dụ hoàn hảo chứng minh điều đó. Khi bà xuất hiện, tôi đã tỏ ra khắt khe như tất cả những người khác. Tôi nghĩ, ‘Đúng là trò đùa.’ Nhưng khi bà cất tiếng hát, một thiên thần đã hiện lên. Tôi nhìn vợ mình và thấy đôi mắt cô ấy đã ngấn lệ. Tôi đã xúc động đến rùng mình. Bà đã thay đổi cả thế giới chỉ trong hai mươi giây.

“Rồi tôi nghe thấy bà nói, ‘Donny Osmond là nguồn cảm hứng cho đam mê ca hát của tôi.’ Thật không thể nào tin được. Tôi vô cùng vinh dự khi được xem như nguồn cảm hứng của bà.

“Susan, tôi vô cùng hãnh diện vì bà đã bước ra ngoài đó và thay đổi tất cả mọi người. Bà chỉ cần tiếp tục chứng minh họ đã sai lầm đến thế nào.”

Thậm chí ông còn đề nghị bà thu âm một ca khúc - tác phẩm kinh điển “Puppy Love” của ông đã được đổi lại thành “*Và họ đã gọi nó như thế đấy, Susan Love.*”

“Tôi sẵn sàng trả bất cứ giá nào để được song ca cùng bà. Tôi sẽ cùng bà trình diễn trên sân khấu, tôi sẽ hát cho bà còn bà cũng sẽ hát cho tôi. Có lẽ đó phải là ca khúc ‘It Takes Two Baby’. Tuy nhiên, tôi sẽ phải loại bỏ kỹ thuật rung dây; tôi hơi thiên về dòng rock and roll còn bà lại hơi thiên về opera. Tôi nghĩ tất cả mọi người trong giới giải trí nên rời khỏi vùng tiện nghi vốn có của mình, vậy nên bà cũng nên bước sang một trình độ khác, Susan ạ, nhưng đừng đánh mất sự trong sáng đó.”

Người em gái Marie Osmond của ông cũng ủng hộ quan điểm của anh mình. “Tôi nghĩ Susan là một hiện tượng. Tôi rất thích thú vì bà không phải là một khuôn mẫu Hollywood điển hình. Bà nói mỗi khi hát, bà thường khóa mình trong phòng và ngắm nhìn các bức hình của Donny.

“Tôi chỉ mong muốn Susan giành được tất cả những điều tuyệt vời nhất. Tôi muốn nói, ‘Hãy tiến lên và tận hưởng đi, cô bạn’. Hãy là chính mình và vui vẻ đi thôi.”

Trong một thế giới nơi những cách thức truyền thông cổ hữu hầu như còn rất thô sơ, chính công nghệ mới, trên mọi phương diện, đã đóng vai trò biến Susan thành một siêu sao.

Truyền hình đã giới thiệu bà đến với công chúng, điều đó là sự thật, nhưng trên thực tế, chính kẻ mới đến YouTube mới là nhân tố giúp Susan chỉ sau một đêm đã trở thành người có tên tuổi và cũng ngay lập tức được nhìn nhận như một nhân vật nổi tiếng khắp toàn cầu. Và mạng xã hội Twitter cũng có phần đóng góp của mình.

Thành viên Twitter có nhiều người theo dõi nhất trên thế giới được cho là chàng diễn viên Mỹ Ashton Kutcher, và ngay khi clip của Susan được đăng tải trên YouTube, Ashton đã tán dương trên Twitter: “Clip này đã hoàn toàn chinh phục tôi.” Vợ anh trả lời: “Clip này đúng là đã hoàn toàn chinh phục

tôi.”

Vợ anh hóa ra lại chính là nữ diễn viên Demi Moore, ngôi sao của *Ghost*, *Indecent Proposal* và *A Few Good Men*.

Trên 1,5 triệu người “theo dõi” cặp đôi này trên Twitter và hàng nghìn người trong số đó đã click chuột vào đường link. Trong vòng 72 tiếng đồng hồ kể từ khi chương trình được chính thức phát sóng, bốn triệu người đã theo dõi tiết mục biểu diễn của người phụ nữ 48 tuổi Susan. Một nguồn tin từ chương trình phát biểu, “Nhờ sự đăng tải thông tin của Demi, Susan giờ đây đã trở thành một siêu sao đích thực trên toàn cầu.”

Khi một loạt bản ghi âm các phiên bản của *Les Misérables* xuất hiện trên bảng xếp hạng download như một hiệu ứng từ hiện tượng Susan, bà đã nhận được những tin tốt về “sự chứng thực” của cặp đôi hạng A Hollywood. Thông tin đó không tác động quá mạnh đến bà. Một người bạn cho biết, “Susan không biết Ashton Kutcher là ai. Mặc dù đã nghe nói đến Demi Moore nhưng bà thật ra cũng không biết nữ diễn viên này. Sau khi nghe tôi giải thích, bà đã rất choáng váng và vô cùng biết ơn sự ủng hộ của họ.”

Bà cũng là một nhân vật phỏng vấn được đánh giá cao. Larry King của kênh truyền hình CNN thường phỏng vấn các tổng thống và những nhà lãnh đạo chính quyền chứ không phải các ca sĩ Scotland, nhưng ông đã sớm trò chuyện trực tiếp với Susan trong chương trình truyền hình hàng đầu của ông. Một khách mời của chương trình nữa chính là Piers Morgan.

King hỏi: “Bà cảm thấy như thế nào khi bước lên sân khấu, Susan?” Và bà trả lời: “Ban đầu tôi rất muốn thoái lui, nhưng rồi tôi đã có đủ dũng cảm để tiếp tục. Tôi rất tự tin.”

King hỏi tiếp: “Nhưng khi bà bước ra, ai nấy đều cười ồ lên. Có người đảo tròn mắt, có người nhăn mặt chê bai, bản khoản không biết người phụ nữ

này là ai? Điều đó không làm bà bị tổn thương chút nào sao?”

“Tôi không bị chi phối bởi những điều đó vì tôi biết mình phải tiếp tục biểu diễn,” Susan đáp lại.

“Vậy bà không hề nghi ngờ gì về giọng hát của mình sao?”

“Ồ, tôi không dám chắc mình sẽ được đón nhận như thế nào nên tôi chỉ nghĩ rằng mình cứ thử xem sao.”

Rồi Larry King đưa Morgan vào cuộc. “Được rồi. Anh là một thành viên ban giám khảo, Piers Morgan. Anh nghĩ gì về toàn bộ chuyện này.”

“Tôi phần nào cảm thấy cần phải gửi lời xin lỗi đến Susan,” Morgan nói. “Susan, tôi biết bà nghe được những lời tôi nói, nên tôi muốn xin lỗi vì chúng tôi đã không trao cho bà bất kỳ sự tôn trọng nào mà bà xứng đáng được nhận khi bà lần đầu tiên xuất hiện trước công chúng, bởi vì ngày hôm đó ở Glasgow, Scotland quả thật là một ngày dài với vô vàn tiết mục khủng khiếp, thế rồi bà xuất hiện, và thành thật mà nói, chúng tôi đã cho rằng bà sẽ trình diễn một tiết mục lỗi bịch nào đó. Mỗi lần xem đoạn video clip, tôi lại nhớ về giây phút bà bắt đầu cất tiếng hát, quả thật tôi chưa bao giờ thấy một thí sinh được cho là không mấy triển vọng nào lại có được một chất giọng tuyệt vời đến thế, đáng ngạc nhiên đến thế.”

Ông nói thêm: “Nhưng điều bất ngờ hơn cả là tầm ảnh hưởng sâu rộng của thành công bà đạt được. Tôi muốn nói rằng ngày hôm nay, tôi đã nhận được rất nhiều cuộc điện thoại từ Trung Quốc, Nga, Australia. Từ trên khắp nước Mỹ, trên toàn châu Âu. Chỉ trong vòng năm ngày, Susan Boyle đã từ một người hoàn toàn chưa được bất kỳ ai biết đến thành một siêu sao nổi danh khắp toàn cầu, và đó thật sự là một hiện tượng phi thường. Tôi cho rằng chỉ một năm nữa thôi, cho dù có chuyện gì xảy ra với Susan trong chương trình, bất kể bà thắng hay thua, tôi nghĩ chúng ta sẽ vẫn được đón nhận một

album số một trên khắp thế giới. Tôi tin rằng các bạn sẽ được thấy bà tổ chức một tour diễn vòng quanh thế giới, và với tư cách cá nhân, tôi chỉ muốn nói với Susan rằng, cảm ơn bà vì đã đến với chương trình.”

Morgan nói về sức hút của Susan. “Các bạn biết đấy, sự thu hút và sức hấp dẫn của Susan nằm ở cung cách thể hiện của bà. Diện mạo bà trông ra sao, bà biểu diễn như thế nào. Và, Susan, tôi muốn được mời bà cùng tôi ăn tối tại London.”

Susan đồng ý.

Thậm chí, bà còn hát chay bài “My Heart Will Go On” trong bộ phim *Titatic*, khiến cho ngay cả ngài King dạn dày kinh nghiệm cũng phải mỉm cười nói, “Thật không tin nổi. Bà chắc chắn không phải tay mơ. Sinatra phải đội mồ sống dậy thôi. Susan Boyle, cảm ơn bà. Chúc bà may mắn. Theo tôi thấy, bà sẽ được hát cho Nữ hoàng đấy, Susan.”

Có lẽ trên toàn thế giới này, chỉ có duy nhất một người dẫn chương trình truyền hình có thể “trên cơ” Larry King - và định mệnh cũng đã an bài cho Susan gặp được người đó. Nhân vật này, lẽ đương nhiên, chính là Oprah Winfrey - không chỉ là một nhân vật nổi tiếng trên truyền hình mà còn là biểu tượng của nước Mỹ. Cuộc gặp gỡ giữa hai người chính là thước đo cho sức cuốn hút của Susan đối với người dân Mỹ, là bằng chứng cho thấy mọi chương trình truyền hình hàng đầu đều muốn có sự tham gia của Susan, và Oprah cũng không phải trường hợp ngoại lệ.

Trong tất cả các chương trình talk show, chương trình của Oprah có số lượng khán giả đông đảo nhất, và chính nó đã mang lại cho Winfrey sự giàu có. Rất giàu có. Bà từng được cho là người Mỹ gốc Phi giàu có nhất từ xưa tới nay và đồng thời là người phụ nữ có tầm ảnh hưởng lớn nhất trên toàn thế giới. Đối với một đứa trẻ Mississippi nghèo khổ trốn mang thai khi mới 14

tuổi thì cũng là chuyện tốt khi trở thành một tỉ phú nổi tiếng nhờ lòng từ thiện. Sự ủng hộ mà bà dành cho Barack Obama đã đóng một vai trò quan trọng đối với chiến thắng của ông trong cuộc đua vào Nhà Trắng. Việc xuất hiện tại chương trình của bà được coi như chiếc Chén Thánh quyền lực vô biên đối với những người cần nâng cao danh tiếng cho các bộ phim, đĩa hát hay sách của mình. Ấy vậy mà bà lại theo đuổi Susan.

Một đoàn làm phim thuộc chương trình của Oprah đã bay tới Blackburn và từ đây, Susan đã được kết nối tới trường quay ở Mỹ. Chương trình Susan tham gia là chương trình đặc biệt “The World’s Got Talent” giới thiệu một số thí sinh từ các chương trình “*Talent*” trên khắp địa cầu.

Chỉ có một trở ngại nhỏ. Kể từ sau những màn trình diễn ngẫu hứng của bà trên các chương trình buổi sáng và trong show truyền hình của Larry King, bà không được phép hát nữa. Lý do rất đơn giản: các ông chủ của *BGT* sợ rằng khi cuộc thi tài còn chưa kết thúc, các thí sinh khác của *Britain’s Got Talent* sẽ có cảm giác bà đang nhận được sự “đối xử đặc biệt” và đang có lợi thế bất công so với họ.

Susan thậm chí cũng không được phép hát tại khách sạn Happy Valley nữa, cũng như bất kỳ thí sinh nào có triển vọng vào vòng chung kết đều không được phép hát trước công chúng. “Cả bốn thí sinh của chúng tôi đều được khuyến cáo là nếu được vào vòng trong thì họ không nên biểu diễn trước công chúng. Bởi vì chúng tôi muốn họ được công chúng theo dõi đầu tiên và trước hết là trong *Britain’s Got Talent*.”

Tuy nhiên, bà vẫn mang đến một điều đặc biệt cho chương trình, Oprah và các đồng sự đã quyết định sẽ sử dụng phụ đề để giúp công chúng Mỹ hiểu được những gì Susan nói trong suốt cuộc trao đổi được ghi hình từ trước.

Susan trang điểm nhẹ, tô chút son đỏ, mặc áo cánh vàng và áo khoác

ngoài màu nâu. Khi được Oprah hỏi liệu bà có muốn thay đổi diện mạo không, Susan bèn cau mặt đáp lại, “Điều đó còn tùy thuộc vào việc bà muốn nhắc đến thay đổi diện mạo theo kiểu gì.”

Khi Oprah nhắc đến kiểu tóc và trang phục mới, Boyle nói, “Tôi có thay đổi một chút. Chỉ sửa sang cho gọn gàng tươm tất giống như bất kỳ người phụ nữ nào khác thôi.”

Khi khán giả tại trường quay cười ồ lên, Simon Cowell, khách mời trong chương trình của Oprah ở Chicago, nói xen vào, “Câu trả lời rất hay.” Ông còn nói thêm về lần đầu tiên nhìn thấy Susan trong buổi thử giọng, “Người phụ nữ này xuất hiện, và tôi đã nghĩ, ‘Chỉ cần năm giây thôi là mình có thể ra ngoài uống trà được rồi.’ ”

Suy nghĩ đó đã thay đổi khi bà bắt đầu “I Dreamed A Dream”.

“Bà ấy biết rõ chúng tôi sẽ phản ứng như thế, và cứ nhìn vẻ hài lòng trên khuôn mặt bà trong lúc bà biểu diễn xem - đó là một trong những khoảnh khắc đáng nhớ nhất của tôi,” Cowell phát biểu.

Susan nói bà “yêu từng giây phút” trong quãng đời nổi tiếng mới mẻ của bà và chuyện này “không khác gì một giấc mơ biến thành sự thực”.

Và không chỉ những nhân vật tiếng tăm trong ngành giải trí mới lên tiếng tán dương Susan. Thủ tướng Anh Gordon Brown cũng đã được Kofi Annan, cựu Tổng thư ký Liên hiệp quốc người Ghana từng giành giải Nobel Hòa bình, hỏi về bà.

Sau khi đọc diễn văn tại trường đại học Adam Smith ở Kirkcaldy, Kofi Annan đã hỏi thủ tướng Anh câu chuyện thực về giọng ca đình đám người Scotland. Hai người đàn ông bắt đầu trò chuyện trên đường đến dự tiệc chiêu đãi, và điều đầu tiên ngài Annan nói là, “VẬY, ngài cho tôi biết về Susan Boyle được không?” Và trong lúc họ sánh bước bên nhau, thủ tướng Brown

trầm ngâm kể câu chuyện về Susan cho một trong những người đàn ông quyền lực nhất thế giới nghe.

Annan mỉm cười thích thú khi Brown nói với ông, “VẬY ĐẤY, ĐÚNG LÀ HOÀN TOÀN KHÔNG THỂ NÀO TIN ĐƯỢC. NGƯỜI PHỤ NỮ NÀY ĐẾN TỪ MỘT NƠI VÙNG SÂU VÙNG XA CHẴNG AI BIẾT ĐẾN, VÀ RỒI TRỞ NÊN NỔI TIẾNG KHẮP THẾ GIỚI. VÀ BÀ ẤY VỐN SỐNG Ở MỘT NGÔI LÀNG NHỎ Ở SCOTLAND.”

Cựu tùy viên báo chí phổ Downing Alastair Campbell khuyên các chính trị gia hãy công nhận “tính xác thực” của bà.

Trong một bài đăng trên blog cá nhân, Campbell nói: “Nếu các chính trị gia thường đọc báo ngày Chủ nhật trong tâm trạng vừa kinh hãi vừa lo lắng thì Simon Cowell phải đọc chúng hết tuần này đến tuần khác với ý thức rõ ràng về tài năng của ông trong việc xây dựng chương trình nghị sự cho văn hóa đại chúng. Cơn chấn động chỉ sau một đêm mang tên Susan Boyle và clip đỉnh cao trên YouTube với 25 triệu lượt truy cập của bà chính là chương mới nhất trong câu chuyện của Cowell. Nếu các nhà chính trị có thể học được một bài học từ thành công của Susan, thì bài học đó chính là tính xác thực. Đó là phương thức truyền đạt duy nhất hiệu quả.”

Bộ trưởng Scotland Alex Salmond, cũng cùng quê Tây Lothian với Susan, đã gửi cho bà một lá thư động viên. Vị thủ lĩnh Đảng Quốc gia Scotland (SNP) cho biết: “Rất mong bà sẽ đón nhận lời chúc mừng nồng ấm nhất của tôi dành cho tiết mục biểu diễn gây ấn tượng sâu sắc của bà tại chương trình *Britain's Got Talent* của kênh truyền hình ITV. Tôi thật lòng cầu chúc bà đạt được những thành công vang dội nhất cho tới cuối cuộc thi và hoàn thành được những tham vọng của bà trong tương lai.”

Các email từ người hâm mộ Australia, Canada và Mỹ đã được đăng tải trên website của Hội đồng Thành phố Tây Lothian. Một người hâm mộ từ

Pennsylvania viết: “Thị trấn của bà nên ngược nhìn người phụ nữ tuyệt vời này và nên cảm thấy vô cùng hạnh diện với những gì bà đã thực hiện được.”

Càng ngày Susan càng nhận được nhiều sự đánh giá, và tầm ảnh hưởng của bà cũng đã được xác lập. Dường như càng lúc những đánh giá bà nhận được càng phức tạp và mang tính trí thức hơn.

Tiến sĩ Robert Canfield, giáo sư trường đại học Washington ở St Louis, Missouri, đã xuất bản một tiểu luận khoa học nghiên cứu hiện tượng Susan, với tên đề tài là “Susan Boyle và sức mạnh của tưởng tượng tinh thần.”

“Bị vùi sâu trong tinh thần của con người là cảm xúc, khao khát và những lo lắng thường quá thắm kín đến mức khó diễn tả thành lời,” ông viết. “Và luôn luôn có một điều gì đó ở bên ngoài bằng cách này hay cách khác chạm được vào những đáy sâu cảm xúc của chúng ta. Những lúc như thế, chúng ta nhớ lại chúng ta là con người - không phải là những tạo vật thuần túy mà là những con người, được định hướng sâu xa bởi một cảm tính mạnh mẽ đến nỗi đập tan lớp vỏ ức chế; và chúng ta kinh ngạc chứng kiến nó có thể vỡ òa, có thể nổ tung trước sự quan sát của công chúng.”

Tiến sĩ Canfield, khi trả lời các câu hỏi qua email, đã nói rằng Boyle đã giành được “những hy vọng của quần chúng”.

Ông nói, tiết mục biểu diễn của bà đã cộng hưởng với hàng triệu người, vì “trong sâu thẳm tâm hồn, tất cả chúng ta đều có những nghi ngờ sâu sắc về chính bản thân mình. Vậy nên khi Susan Boyle xuất hiện trên sân khấu ngay trước mặt một đám đông khán giả đang tỏ thái độ kẻ cả một cách rõ ràng, giữa một xã hội nơi người ta có thể đọc được địa vị, thân phận qua mọi cử động, qua đầu óc, qua áo quần, bà dường như mang đậm dấu ấn của kẻ thua cuộc. Và chúng ta thông cảm với bà. Chúng ta nhận thấy rõ vị trí của bà bấp bênh đến thế nào, con người bà dễ bị tổn thương ra làm sao, và chúng ta cảm

thông với bà,” ông nói.

“Chúng ta có thể nhìn thấy trong bà sự phản ánh khách quan những gì chúng ta lo sợ về chính bản thân mình. Vậy nên khi bà bước lên với giọng hát đó, với thứ âm nhạc đó - như thể chúng ta đã phát hiện ra July Garland ở độ tuổi 47 vậy - tất cả chúng ta đều rùng mình hồi hộp. Bà sẽ thành công, chúng ta nghĩ. Bà sẽ chiến thắng (!). Và một cách vô thức, chúng ta đầu tư chính bản thân mình vào thành công của bà.”

Patricia Williams, giáo sư luật tại trường đại học Columbia, New York, đã so sánh câu chuyện cuộc đời Susan với cuộc bầu cử của Barack Obama. “Khả năng của Boyle trong việc đánh đổ những định kiến thông thường cũng phần nào tương tự những gì phong trào ‘màu đen rất đẹp’ hồi những năm 1970 đã cố gắng đạt được: vạch trần những thiên kiến dựa trên vẻ bề ngoài nhằm khuyến khích sự thể hiện tính công bằng, khả năng hiểu biết, lòng dũng cảm, sự khiêm tốn, lòng kiên nhẫn, quan điểm thẩm mỹ được xem xét lại và thái độ sẵn sàng lắng nghe.

“Nếu chỉ dựa trên những kỳ vọng bất cần về tuổi tác hay tình trạng thất nghiệp mà lại gạt bỏ bà - hay bất kỳ ai khác - thì đó chính là biểu hiện của một thói quen tư duy gắn gũi với mọi hình thức định kiến.”

Như thường lệ, luôn có những tiếng nói ít nhiều trái ngược với số đông - và không phải lúc nào chúng cũng được trình bày nhã nhặn. Một trong những ý kiến trái chiều đó thuộc về *South Park*, một series hoạt hình xa rời thực tế và khá thô tục đã nhắc đến Susan trong tập phim các nhân vật chính bỏ trốn tới Somalia để làm cướp biển.

Trong bức thư gửi cha mẹ mình, Ike - em trai Kyle - viết: “Ba mẹ kính yêu. Con đi đây. Con rất tiếc, nhưng con không thể chịu nổi sự đơn điệu của cuộc sống trung lưu nữa. Trường học toàn một lũ ngu như bò và nếu phải

nghe thêm về màn biểu diễn của bà Susan Boyle đó nữa thì chắc chắn con sẽ ọe hết cả bi ra mất.”

Ấy thế nhưng những lời cay độc này vẫn chẳng là gì nếu so với sự chỉ trích mà Susan nhận được từ Sharon Osbourne, vợ của tay rocker heavy metal đang lão hóa Ozzy Osbourne.

Cựu thành viên ban giám khảo chương trình *X Factor* cho rằng Susan là một “con vịt xấu xí”, và nói thêm, “Tôi muốn tất cả mọi người đều làm tốt. Thậm chí kể cả một người trông như một cái mông vừa bị ăn đòn. Lạy Chúa ban phúc cho bà ta. Như kiểu, ‘Cố gắng lên, cô gái’. Bà ta chẳng khác gì một con lừa rậm lông.” Sharon nói thêm trong một chương trình phỏng vấn trên đài truyền thanh Mỹ: “Bà ta là một phụ nữ thật thú vị. Ta chỉ muốn nói ‘Cầu Chúa phù hộ’ và có một chiếc dao cạo Gillette ở đây. Tôi đã không nhận ra bà ta có lông mặt - tôi không tài nào không nghĩ đến bộ tóc giả của Gene Wilder. Chúa đã trao cho bà ta tài năng. Nhưng Người cũng bắt bà ta làm một con vịt xấu xí.”

Mười ngày sau đó, Osbourne đã phải nuốt nhục mà thừa nhận sai lầm. Bà lên tiếng xin lỗi trên trang Facebook và Twitter cá nhân, với lời phát biểu: “Susan Boyle là một phụ nữ đáng yêu, độ lượng và tôi đã lợi dụng điều đó. Tôi không bao giờ muốn làm tổn thương Susan. Tôi xin lỗi vì đã lôi bà ra làm trò cười rẻ tiền.”

Trong khi *South Park* và Sharon đã giảm bớt phần nào sự nhiệt tình thì ta không thể nói điều tương tự đó với series phim hoạt hình hàng đầu thế giới *The Simpsons* được.

Nếu muốn điểm danh hết những nhân vật tai to mặt lớn hay ít nhiều có tiếng có tăm từng được nhắc đến hay được tạo hình trong chương trình này thì đó sẽ là một danh sách dài bất tận, nhưng có thể kể ra một vài cái tên như

Ringo Starr, Dustin Hoffman, Sting, Bob Hope, Tom Jones, Elizabeth Taylor, Meryl Streep, Paul và Linda McCartney, Elton John, Mel Gibson, Tony Blair và JK Rowling.

Giờ đến lượt Susan gia nhập vào đội ngũ này khi bà được nhắc đến trong một tập phim có tên gọi “Springfield’s Got Talent”. Homer Simpson nói với một nhân vật đóng giả Simon Cowell, người đang phỏng vấn anh ta, rằng “Tên tôi là Homer Simpson, tôi 39 tuổi và, vậy đấy, tôi chưa từng được hôn bao giờ.” Anh ta bổ sung, “Ước mơ của tôi là được trở thành một ca sĩ vĩ đại như Susan Boyle.” Không giống Susan, anh chàng Homer tội nghiệp này cuối cùng đã thất bại và những nỗ lực trình diễn ca khúc của anh ta vấp phải hàng tràng la ó chế giễu.

Tuy nhiên, trong đời thực thì không có những tiếng la ó đó. Đến cuối tuần đầu tiên, một ngày sau lần xuất hiện đầu tiên của Susan, hơn 26 triệu lượt người đã xem video clip trên YouTube, và ngay đầu tuần, chỉ sau 24 tiếng đồng hồ, con số người theo dõi đã nhảy vọt từ 1 triệu lên 5,5 triệu, giúp clip này trở thành đoạn video được theo dõi nhiều nhất trên khắp toàn cầu trong tuần đó. Trong cả tuần, Susan tham gia 60 cuộc phỏng vấn. Tuy nhiên, có hai địa chỉ bà không tạo ra được những bình luận về các sự kiện của tuần lễ cuồng nhiệt đó: Susan không có tài khoản Facebook hay Twitter - vậy đấy, bà chưa từng nghe về chúng!

CHƯƠNG SÁU

TÂN TRANG NHAN SẮC

Có thể đúng là Susan Boyle có “giọng ca của một thiên thần” thật, nhưng sẽ quá là ngây thơ tột cùng nếu cứ nhất nhất cho rằng tiếng tăm của bà chỉ dựa trên điều đó. Về bề ngoài của bà cũng là một yếu tố thu hút sự chú ý của thế giới. Sự tương phản quá thật quá lớn giữa một bên là giọng ca ngọt ngào thuần khiết với một bên là cái dung mạo từng khiến bà bị gán cho cái tên đầy độc địa “Quái Vật Lông Lá”. Và người ta sẽ chỉ là kẻ đạo đức giả nếu cứ vờ vịt rằng cái hồ sâu thăm thẳm ngăn cách hai điều đó lại không phải là yếu tố then chốt - nếu không muốn nói là yếu tố chủ yếu - khiến bà tạo nên được một sức hút đến như thế.

Vậy, đâu là điều bà không bao giờ nên làm? Dường như tất cả mọi người đều đồng ý rằng diện mạo của bà chính là một trong những “điểm ăn tiền” và không nên thay đổi nó. Chính Susan đã từng nói, “Tôi biết ban giám khảo đã nghĩ gì, nhưng chỉ cần tôi vẫn có thể hát thì việc gì lại phải xem nó thành vấn đề chứ? Đây đâu phải cuộc thi sắc đẹp. Sau này có thể tôi sẽ cân nhắc đến chuyện thay đổi. Còn từ trước đến giờ tôi vẫn luôn sống hạnh phúc với hình dáng của mình - lùn và mập mạp. Tôi sẽ không tiêm Botox hay bất cứ thứ gì đại loại thế. Tôi hài lòng với hình dáng của mình. Trông giống như Susan Boyle thì có gì sai cơ chứ? Như thế thì có vấn đề gì chứ?”

Bà nói thêm, “Tôi không muốn thay đổi bản thân quá nhiều vì như thế sẽ khiến mọi chuyện phần nào trở nên giả dối. Tôi muốn được mọi người đón nhận tôi bằng chính cái tôi đích thực, như một con người đích thực.”

Mái tóc quăn của bà, vốn trông rối bù trong buổi thử giọng nổi tiếng, đã rối bù như thế từ hồi bà còn đi học, và nó chính là một trong những nguyên nhân khiến bà bị chế giễu bắt nạt khi còn nhỏ. Nhưng nó là một phần hình ảnh tự nhiên của bà. Bộ váy bà mặc cũng vậy. Bà đã chọn nó để mặc đi dự đám cưới cậu cháu trai Alan một năm trước. Cô cháu gái Jacqueline Houston của bà nói, “Khi cô tôi xuất hiện, tôi đã hét lên, ‘Đó chính là bộ váy cô đã mặc tại đám cưới anh trai tôi!’ Chắc hẳn cô ấy rất thích bộ váy ấy - hay ‘cái áo dài’ như cách cô ấy gọi. Nó đúng là điển hình cho bản tính tần tiện của cô ấy.”

Khi số lượt xem những video liên quan đến Susan chạm mốc 100 triệu, Susan đã quyết định làm điều mà rất nhiều người từng khuyên bà không nên làm - bà thay đổi diện mạo của mình.

Toàn bộ ban giám khảo *BGT* đã được nhắc đến trước đây đều nói rằng bà nên giữ đúng con người cũ của mình, thậm chí Amanda Holden còn kiên quyết, “Tôi sẽ không để Simon đưa bà ấy tới gặp nha sĩ. Và tôi chắc chắn không để bà tới gặp thợ làm tóc của ông ấy. Tôi nghĩ bà ấy cần phải giữ đúng con người cũ của mình. Bà cần phải giữ đúng con người cũ bởi vì đó chính là lý do chúng tôi yêu bà ấy. Bà ấy có thể na ná bất kỳ người nào đang sống ngay tại chính khu phố của bạn. Sẽ chẳng còn gì hay ho nữa một khi chúng ta biến bà thành một phụ nữ xinh đẹp đom đàng.”

Khi sự thay đổi diễn ra, nó đã trở thành tin nóng trên khắp thế giới. Nhưng, với Susan, đây không thuộc kiểu thay đổi diện mạo thường thấy trên ti vi: tiền bạc không thành vấn đề, quần áo được thiết kế riêng, thợ làm tóc thời thượng nhất, trang điểm đắt đỏ nhất. Không, Susan không hề có chút thay đổi nào kiểu đấy. Mười ngày sau lần đầu tiên xuất hiện trên sóng truyền hình *Britain's Got Talent*, người ta nhìn thấy bà xuất hiện gần nhà trong

chiếc váy hoa sáng màu cùng áo khoác da, và bà đã phát biểu: “Tôi sẽ phải loại bỏ ý thức về trang phục cũng như cân nặng của mình. Tận tới lúc nhìn thấy mình trên ti vi tôi mới nhận ra mình ăn mặc lôi thôi lếch thếch đến mức nào. Đó chẳng phải chuyện to tát gì, nhưng tôi sẽ tập luyện chuyên cần hơn chút nữa. Một khi trở thành tâm điểm của quá nhiều sự chú ý, bạn sẽ phải lên kế hoạch ăn mặc hàng ngày và sẽ phải cố sao để trông cho tươi tắn nhất. Tôi chỉ muốn mình có vẻ ưa nhìn và sáng láng.”

Nếu đây chưa phải là những thay đổi to tát, thì vẫn còn rất nhiều sự biến đổi khác nữa. Một phóng viên đã giật tít bài khá dí dỏm, như một cách chơi chữ nhắc đến ca khúc kinh điển “Cô gái mắt nâu” của Van Morrison, “Tối nay, thưa ngài Simon, tôi sẽ hát bài ‘Cô gái nhuộm tóc nâu’.” Susan không chỉ tạo kiểu tóc mà còn nhuộm tóc nữa. Mái tóc muối tiêu đã được thay thế bằng một mái tóc màu nâu trầm và toàn bộ công cuộc làm đẹp này chỉ tốn có 35 bảng. Xin các vị hãy nhớ cho, bà còn phải trả 5 bảng cho công đoạn tỉa lông mày.

Bà có thể đến rất nhiều tiệm thẩm mỹ nổi tiếng và thời thượng để tân trang nhan sắc của mình - có thể là chuyến viếng thăm bí mật đến một tiệm thẩm mỹ sành điệu dành cho cả nam lẫn nữ sau khi các khách hàng quen đã về, hay một chuyến đi kéo theo cả đoàn hộ tống rầm rộ? Ấy vậy nhưng Susan lại quay trở về chốn xưa với tiệm thẩm mỹ “Miss Toner” nhỏ bé, nếu không muốn nói là hoàn toàn chẳng được ai biết đến, ở Whitburn, gần Blackburn, Tây Lothian, ngay phía Nam đường cao tốc M8.

Có lẽ ở nơi này không có những thợ làm đầu nổi tiếng nhất thế giới nhưng tay nghề cũng đủ cao để chăm sóc cho Susan, bà chẳng muốn phải cất công tới Glasgow chứ đừng nói gì là London, và tại “Miss Toner” đó, người thợ làm đầu 45 tuổi Caroline Boyle, hoàn toàn không phải họ hàng thân thích gì

với Susan, đã thực hiện công cuộc biến hình cho bà.

Caroline nhuộm và cắt tóc cho Susan trước khi bắt tay vào làm việc với chiếc máy là tóc. Sau một tiếng rưỡi đồng hồ làm đẹp cho cả tóc tai lẫn khuôn mặt, Susan rời khỏi cửa tiệm, vội vã bước vào một chiếc xe hơi của người quen và được đưa đi khỏi nơi đó.

Một người bạn nói, “Susan đã dự định nhuộm tóc màu hạt dẻ. Nhưng thợ làm tóc của bà lại không muốn có bất kỳ thay đổi lớn lao nào nên đã nói với bà rằng mình thích tạo kiểu từ những đặc điểm tự nhiên của Susan. Bà đã đến tiệm vào hôm thứ Ba để tĩa lông mày và trông bà vẫn như thường lệ. Bà không hề thay đổi chút nào.” Một người dân địa phương khác thêm vào, “Thật dễ chịu khi thấy Susan đã quyết định gắn bó với nơi này. Bà có một tài năng tuyệt vời - nhưng thật không tài nào tin nổi bà vẫn thực tế đến thế. Bà chỉ biến đổi diện mạo một chút xíu. Với chúng tôi, bà sẽ vĩnh viễn miễn nhiễm với cung cách Hollywood.”

Caroline Boyle gọi diện mạo mới của Susan là kết quả của một “quyết định chung” được tham khảo từ Susan, gia đình bà và nhà tạo mẫu. “Chúng tôi kết luận rằng những thay đổi lớn sẽ không phải là ý hay - quý vị biết rõ con người thật của bà có sức hút như thế nào rồi đấy - vậy nên chúng tôi chỉ tĩa tốt tí chút và nhuộm chút màu để làm giảm màu bạc. Tôi nghĩ nhà báo tất nhiên thích báo bán chạy, nên họ nói một vài điều quá quắt, nhưng thật chẳng hay ho gì khi gia đình bà đọc được những chuyện kiểu thế, vì vậy tôi cho rằng đó chính là lý do khiến bà thay đổi chút xíu về ngoại hình - chỉ nhằm giúp bà trông tươi tắn nhất chứ không phải thay đổi bà.”

Caroline nói tiếp rằng Susan rất thích thú khi có được một buổi chiều giết thời gian tại cửa hiệu. “Bà rất thư thái và nhận xét rằng đây là khoảng thời gian bà cảm thấy được thư giãn nhất trong vài ngày qua, vậy nên bà ngồi

trong ghế thả mình theo cuộc chuyện phiếm và tận hưởng sự biến hình nhẹ nhàng.”

Người thợ làm đầu nói rằng dân địa phương vốn từ lâu đã biết về khả năng ca hát của Susan nhưng họ vẫn “choáng váng tột cùng” trước sự nổi tiếng mới mẻ của bà, và Coraline nói thêm, “Tôi không tin là khi bà hát, ở Scotland lại có ai không rơi lệ.”

Mặc dù Susan đã tạm thời quàng khăn che tóc, nhưng tin tức vẫn lộ ra - và trên khắp thế giới, cả các tờ báo lẫn các kênh truyền hình đều có thông tin nóng hổi: SuBo đã làm tóc.

Trong một bài xã luận trên mục dư luận, phóng viên tờ *Evening Standard* của London đã bày tỏ sự lo lắng: “Ôi không! Bà vừa đi làm tóc rồi... Ngày hôm nay Susan Boyle đã trở thành tâm điểm của cuộc tranh luận sau khi trả 35 bảng để làm đầu... Đây đúng là hành động mạo hiểm của Susan, một nhân vật có công thức chiến thắng dường như được dựa trên giọng ca thiên thần và, nói theo thái độ thiện chí nhất, vẻ bề ngoài ‘không hóa chất’.”

Một tờ báo London khác viết: “Bà đã bắt chấp ban giám khảo và cho trình làng một diện mạo mới cùng tủ quần áo đã được tân trang. Mái tóc xám đã được cắt ngắn và nhuộm màu với giá 35 bảng cùng hàng lông mày đã tỉa tót giá 5 bảng tại tiệm chăm sóc sắc đẹp Miss Toner ở Tây Lothian. Bất chấp những lo ngại rằng diện mạo mới này sẽ khiến ban giám khảo không hài lòng, một người dẫn chương trình truyền hình nói: ‘Susan là một phụ nữ trưởng thành và có thể làm mọi việc theo ý muốn của mình.’ ”

Chuyện vẫn chưa dừng lại ở đó. Công cuộc thay đổi diện mạo vẫn chưa hoàn thiện và ngay sau đó, người ta nhìn thấy Susan xuất hiện trong chiếc áo khoác ngắn giả da Primark giá 16 bảng và một chiếc khăn choàng theo phong cách thời trang Burberry, gần như có thể chắc chắn chỉ là hàng nhái.

Bà còn trang bị thêm chiếc quần màu be và cặp kính râm thanh mảnh. Thậm chí, bà còn thoa chút phấn lên mặt và cổ. Đây đúng là tin động trời.

Tờ *Daily Record* của Scotland đưa tin: “Người hâm mộ Susan Boyle sẽ không tin vào mắt mình khi nhìn thấy những bức ảnh này. Bà từng thề thốt rằng không muốn thay đổi ngoại hình, nhưng hai tuần là khoảng thời gian quá dài trong thế giới showbiz. Susan đã bị biến đổi một cách đáng kể. Đầu tiên là mái tóc. Xa rồi mái tóc muối tiêu ngày xưa, giờ là mái tóc mới màu nâu hạt dẻ hợp mốt. Tiếp theo là hàng lông mày. Được tạo hình một cách khéo léo bằng phương pháp tẩy lông, chúng đã làm thay đổi khuôn mặt bà. Kem trang điểm và phấn mang đến sắc hồng hào cho hai gò má, khiến bà trông trẻ trung hơn trước rất nhiều. Cuối cùng, bà đã tạm biệt cung cách ăn mặc lôi thôi lếch thếch trước đây để diện quần ống xuông, áo sơ mi, khăn thời trang, đôi giày da báo cao gót và áo khoác da. Tất cả tạo nên ấn tượng về một Susan thon thả hơn, trẻ trung hơn với một ngoại hình tương xứng với giọng hát của bà.”

Tờ *Scotsman* tán dương: “Cuốn mình trong bộ quần áo lạc mốt, mái tóc xô lệch và hàng lông mày như đôi râu béo múp múp, đó chính là sự tương phản giữa ngoại hình trái mắt của Susan Boyle với giọng ca siêu phàm đã khiến cả thế giới phải thán phục của bà. Nhưng giờ đây, khi tương lai trở thành ca sĩ nổi tiếng đang vẫy gọi, bà cô trung tuổi đã xoay một trăm tám mươi độ sang một phong cách hoàn toàn khác.

“Trong cuộc cách mạng về ngoại hình, thí sinh của *Britain’s Got Talent* - người đã thu hút được hơn 100 triệu lượt truy cập trên YouTube - đã chuyển từ đôi giày đế bằng đứng đắn sang đôi giày cao gót ấn tượng, quăng chiếc áo len đan sang một bên để dành chỗ cho áo khoác da màu đen hợp thời trang và nhuộm mái tóc xám thành màu nâu hạt dẻ. Hai hàng lông mày được tỉa

gọn ghẽ góp phần vào ấn tượng chung, thêm vào đó còn có chiếc khăn quàng cổ kẻ ca rô theo phong cách Burberry. Mái tóc xám và trang phục quá đơn giản của người phụ nữ 47 tuổi đã từng là chủ đề chính trong những cuộc tranh luận sôi nổi trên khắp đất nước kể từ màn trình diễn ‘I Dreamed A Dream’ không tiền khoáng hậu của bà trong tháng này.”

Bài báo cho biết, không phải ai nấy đều hài lòng trước sự thay đổi này. “Theo chúng tôi được biết, sự thay đổi diện mạo này đã gây nên sự thất kinh tại hậu trường, và nghe nói những nhân vật chủ chốt của chương trình đã ‘phát điên phát cuồng’, vì họ muốn giữ nguyên vẹn ngoại hình độc nhất vô nhị của bà cho đến khi đêm chung kết được truyền hình trực tiếp.

“Không ít người cho rằng sự tương phản giữa vẻ ngoài không mấy gọn gàng và giọng ca thiên thần của Boyle chính là yếu tố then chốt giúp cho danh tiếng của bà nổi như cồn trên khắp thế giới. Một người hàng xóm của bà nói: ‘Nhà đài có thể sẽ không thích những gì bà vừa làm với bản thân. Trông bà đẹp ra thực sự - chẳng có gì giống với hình ảnh mà cả thế giới đang bàn tán về bà.’

“Một chuyên gia bình luận: ‘Màu tóc của bà mang lại một chút cảm giác ấm áp, và cắt tóc ngắn hơn cũng không ảnh hưởng gì đến điều này. Lông mày của bà cũng được cạo khá nhiều. Nếu quần áo của bà bớt lòe loẹt hơn và gọn gàng hơn một chút thì sẽ khác rất nhiều. Nói như thế để thấy rằng, rõ ràng bà đã ý thức nhiều hơn về hình ảnh của mình, và đang cố gắng để cải thiện nó.’ ”

Tờ *Northern Echo* cũng phát biểu: “Sau hai tuần lễ cánh báo chí cũng như các diễn đàn trên Internet thảo luận về ngoại hình của bà sôi nổi không kém gì khi nhắc đến Bộ Tài chính, tài năng ca nhạc Susan Boyle có vẻ như đã đầu hàng và quyết định thay đổi diện mạo. Mái tóc xám và trang phục quá đơn

giản của người phụ nữ 47 tuổi đã từng là chủ đề chính trong những cuộc tranh luận sôi nổi trên khắp đất nước kể từ màn trình diễn ‘I Dreamed A Dream’ không tiền khoáng hậu của bà, nhưng ngày hôm qua, người ta đã bắt gặp bà bên ngoài ngôi nhà của bà ở Blackburn, Tây Lothian, trong mái tóc màu nâu hạt dẻ và áo khoác da. Có vẻ như bà cũng đã tĩa hàng lông mày sâu róm của mình.”

Daily Express cảm thấy sự thay đổi này có tầm quan trọng đến mức xứng đáng được dành hẳn một bài viết trên trang xã luận: “Nếu Susan Boyle cứ tiếp tục như thế này - giày cao gót đồng đánh, tóc mới, son môi quyến rũ - bà sẽ không còn là Susan Boyle nữa. Chính ngoại hình tự nhiên và thái độ chân thành của bà đã giữ một vai trò không hề thua kém giọng ca trong việc mang lại danh tiếng cho bà. Người đại diện của bà đáng lẽ nên nhớ rõ điều gì đã giúp bà trở thành một ngôi sao.”

Trong một bài khác, tờ báo viết:

“Sự thay đổi diện mạo của Susan Boyle sẽ khơi nguồn cảm hứng cho nhiều phụ nữ khác vì nó không những có hiệu quả mà còn ít tốn kém một cách đáng chú ý nữa, và nó chứng tỏ rằng không cần phải có thu nhập cấp ngôi sao thì bạn mới có vẻ ngoài ưa nhìn. Tiếp theo đây thế nào cũng sẽ là giảm cân và sách ăn kiêng. Chỉ cần Susan không để toàn bộ chuyện này khiến bà chueñh choáng, bà sẽ không chỉ theo được sự nghiệp ca hát mà còn kiêm luôn được cả vai trò cố vấn sắc đẹp và thể hình nữa. Chúc bà may mắn vì bà sẽ cần đến từng phân từng ly cách tiếp cận thực tế đó để có thể sống sót trước cơn lốc xoáy đang đến gần.” Tác giả của những lời bình luận này là Ann Widdecome, một nghị sĩ khả kính.

Vì liên quan đến Susan Boyle nên chẳng mấy chốc tin tức đã lan ra khắp thế giới. Và, không chỉ ở London hay Scotland mà trên khắp toàn cầu, những

cuộc tranh luận liệu bà có nên “nâng cấp” bản thân hay không đã diễn ra vô cùng sôi nổi.

Tờ *Sydney Daily Telegraph* - đóng đô cách thị trấn quê hương Susan 10.500 dặm - viết: “Tối qua, giọng hát đột phá Susan Boyle đã xuất hiện trong hình dạng mới - xóa bỏ hoàn toàn vẻ ngoài luộm thuộm từng giúp bà trở thành một hiện tượng quốc tế.

“Người phụ nữ Scotland 47 tuổi chưa chồng ấy - người nổi tiếng với lời tuyên bố ‘chưa từng được hôn’ - đã nhuộm màu hạt dẻ và tạo kiểu cho mái tóc muối tiêu xoắn tít của mình... Và thay vì chiếc váy cổ lỗ bà từng mặc trong chương trình truyền hình *Britain’s Got Talent*, người ta đã chụp được hình ảnh bà trong chiếc áo khoác da màu đen thời trang đi kèm với một chiếc khăn quàng cổ có vẻ như của hãng Burberry.

“Tuy nhiên, vẫn còn một dấu hiệu nữa chứng tỏ bà đang dần sâu vào cuộc đua phong cách, thí sinh của chương trình truyền hình thực tế đã trang điểm và mang giày cao gót. Và Boyle - vốn được gán cho cái biệt danh ‘thiên thần lông lá’ - còn cạo cả hàng lông mày sâu róm và lột da mặt, khiến cho khuôn mặt bà trông sáng sủa hẳn. Người ta đã nhận thấy sự biến đổi diện mạo này khi bà bước ra từ nhà mình - nơi bà sống cùng con mèo yêu dấu - tại Blackburn, Scotland.

“Nhưng ngoại hình mới mẻ của bà có vẻ như đã gây nên một sự thất kinh tại hậu trường, và nghe nói những nhân vật chủ chốt của chương trình đã ‘phát điên phát cuồng’, vì họ muốn giữ nguyên vẹn ngoại hình độc nhất vô nhị của bà cho đến tận khi đêm chung kết được truyền hình trực tiếp diễn ra vào tháng sau.”

New York, thành phố đa văn hóa và sôi động bậc nhất thế giới, cũng không miễn nhiễm trước hiệu ứng SuBo.

“Giọng ca đột phá Susan Boyle với vẻ ngoài lôi thôi lệch thếch lại một lần nữa khiến cả nước Anh choáng váng - lần này là bởi bà đã thay đổi kiểu tóc muối tiêu thô kệch sang một phong cách mới được tân trang tại tiệm thẩm mỹ,” *New York Post* thông báo.

“Nữ ca sĩ nhan sắc trung bình này đã cắt ngắn và nhuộm nâu mái tóc tổ quạ, đồng thời lột da mặt và cạo hai hàng lông mày rậm rịt đầy nam tính. Ngoại hình mới mẻ đã giúp Boyle - người từng tuyên bố chưa được hôn bao giờ - trông gần với độ tuổi 48 của bà hơn, chứ không phải một bà cô già khú tàn tạ. Nhưng dáng hình bất ngờ này đã làm thất kinh khiếp đảm những nhà sản xuất của *Britain’s Got Talent*, chương trình truyền hình đã giúp bà có cuộc lột xác thành sao ngoạn mục hồi tháng trước. Họ lo sợ bà có thể đánh mất một lượng người hâm mộ nếu bà từ bỏ hình ảnh con vịt xấu xí để theo đuổi diện mạo của một ngôi sao nhạc pop.”

Người New York hy vọng được đọc, được xem tất cả những gì có thể về Susan, và lòng mong mỏi này cũng y hệt như của người dân California. *Los Angeles Times* đặt câu hỏi:

“Tiếp theo sẽ là gì đây, tấm nắng nhân tạo ư? Cả nước Anh đang bàn tán âm ỉ về cuộc lột xác mini của hiện tượng ca nhạc Susan Boyle, và một số người lo rằng vẻ ngoài mới mẻ này có thể khiến bà mất đi phần nào sự ủng hộ trong cuộc đua tranh trên đấu trường *Britain’s Got Talent*, vốn là bệ phóng đưa bà vào hàng ngũ những ngôi sao quốc tế.

“Boyle, 47 tuổi, đã ngay lập tức trở thành nhân vật nổi tiếng trên YouTube và Internet sau khi xuất hiện trong chương trình truyền hình Anh với mái tóc nửa xám nửa bạc rối bù, lông mày sâu róm, cằm chảy xệ và bộ trang phục cực kỳ không thể ngờ khen. Sự tương phản giữa vẻ ngoài tự nhiên thô kệch và giọng ca thiên thần đã giúp bà nhận được sự mến mộ của

khán giả từ khắp nơi trên thế giới.

“Nhưng Susan giờ đây đã xuất hiện với kiểu tóc mới được nhuộm màu nâu khỏe khoắn cùng hàng lông mày vừa được tỉa.

“Dù không ai có thể trách móc Susan vì đã biến thành một kiểu WAG (Wife and Girlfriend) - như cách người ta vẫn gọi các cô vợ và bạn gái điệu đà của các siêu sao thể thao Anh - nhưng sự khác biệt quả thật choáng váng.”

Detroit Free Press, đặt trụ sở tại “thành phố ô tô” Detroit, viết: “Một con vịt xấu xí nổi tiếng đang viện đến vài sự hỗ trợ để biến thành nàng thiên nga. Susan Boyle đã trở thành một cơn chấn động mang tầm quốc tế khi màn trình diễn mới đây của bà trong chương trình *Britain’s Got Talent* trở thành một video clip đình đám trên YouTube. Cách nói lịch sự nhất có thể được áp dụng với vẻ bề ngoài của bà là ‘khác thường’, vậy nên chẳng có gì đáng ngạc nhiên khi hôm thứ Sáu bà đã xuất hiện với một diện mạo mới.

“Mái tóc muối tiêu một thời giờ đã thành nâu và đôi lông mày rậm rịt đã mảnh đi đáng kể. Chiếc váy bà mặc trong buổi thử giọng đến hôm thứ Sáu này đã được thay thế bằng một trang phục bắt mắt hơn nhiều, có cả áo khoác da đi kèm.

Max Clifford, một nhà báo Anh tiếng tăm, cũng không phải người hâm mộ của Susan mới. “Hãy giữ cho bà vẻ tự nhiên hết mức cho tới chừng nào còn có thể,” ông ta nói. “Bà cần phải đảm bảo rằng con người được yêu mến trên khắp thế giới ấy vẫn không hề thay đổi.”

Một tờ báo Canada giật tít, “Cho dù nên hay không nên, bà cũng đã làm,” và tất cả mọi người đều ngay lập tức hiểu rõ bài báo đang nói về ai. “Susan Boyle vừa nhuộm vừa cắt mái tóc bạc tổ quạ và tỉa mảnh hàng lông mày sâu róm trứ danh, một diện mạo gọn gàng chải chuốt với giá 57 đô la đã trở thành tin tức lớn ở Anh.

“Ngày thứ Tư, theo lời một nhân viên tiếp tân tại tiệm thẩm mỹ Miss Toner ở Whitburn, Scotland, sau khi những tấm màn chắn được kéo xuống để mang lại cho nhân vật không ngờ đã nổi tiếng khắp toàn cầu này chút riêng tư, Boyle đã cắt tóc, nhuộm màu và tỉa lông mày.

“Kể từ lần xuất hiện trong chương trình truyền hình *Britain’s Got Talent* ngày 11 tháng Tư, vẻ bề ngoài rõ ràng không chút quyến rũ của bà đã trở thành đề tài tranh luận trên toàn cầu. Rất nhiều người hâm mộ đã nài nỉ Boyle đừng để các nhà tạo mẫu thay đổi bà, trong khi những người khác lại khuyên bà hãy quan tâm hơn đến ngoại hình của mình.

“Tờ báo đả kích của Anh, Sun, từng gán cho bà cái tên ‘Thiên thần lông lá’, nhưng ngày hôm qua đã phải nhắc đến bà như ‘Brunette’s Got Talent’ - Tóc Nâu Tài Năng.”

“ ‘Tôi xin cam đoan với các bạn rằng đó không phải thay đổi lớn lao gì,’ anh trai John Boyle của bà phát biểu. ‘Cô ấy vẫn là Susan của ngày xưa.’ Thành công lớn của Boyle đã làm dấy lên một cuộc tranh luận rộng khắp toàn cầu về bản chất của sắc đẹp và sự nổi tiếng. Người hâm mộ khắp nơi gọi bà là một làn gió mới so với hàng hàng lớp lớp những người nổi tiếng được đánh bóng trên sóng truyền thanh truyền hình. Những người khác lại cho rằng chẳng có gì sai trái khi ta phát huy tối đa vẻ đẹp ngoại hình của mình, và rằng Boyle thật sự cần phải để cho các nhà tạo mẫu giải phóng năng công chúa tiềm ẩn bên trong bà. Nhiều trang web đã mở cuộc thăm dò và đăng tải nhiều bài viết về việc bà có nên thay đổi diện mạo hay không. DailyMakeover.com cho biết có 75% nói ‘có’ và theo họ, điều đó sẽ không ‘làm giảm giá trị đích thực của bà’. Một số nhà bình luận online đã phỏng đoán rằng ông chủ Simon Cowell của chương trình tìm kiếm tài năng có lẽ sẽ không cho phép sự thay đổi ngoại hình ấy xảy ra, vì điều đó rất có thể sẽ giết

chết con gà đẻ trứng vàng của ông; người phụ nữ Boyle không điểm trang, không tô vẽ ấy chính là điều quan trọng nhất mà chương trình truyền hình của ông khai thác được từ trước đến nay.”

Globe and Mail, vẫn thường được đánh giá là tờ báo hàng đầu Canada, bình luận:

“Tuần trước, Susan Boyle đã thay đổi chút xíu ngoại hình của mình, và nó đã khiến một số người phát điên. Ngôi sao đột phá của *Britain’s Got Talent*, vốn đã trở thành cái tên quen thuộc đối với hàng trăm triệu người hâm mộ nhờ clip trên YouTube, đã làm tóc sơ sơ. Khi bà xuất hiện lần đầu tiên trong vòng thử giọng của chương trình một tháng trước, dựa vào vẻ mặt khinh thường của Simon Cowell và cái nhăn mũi của Piers Morgan, có thể thấy rõ ràng rằng đây là một mẫu vật ngoài hành tinh: một phụ nữ 47 tuổi trong bộ váy của mẹ cô dâu, cánh tay khẽ đung đưa trong gió nhẹ, khuôn mặt mộc tuyệt đối. Có lẽ còn tệ hơn nữa, Boyle tóc tai rất bờm xờm. Bà không có được sự mượt mà đáng có của người phụ nữ như cô nàng búp bê Barbie vừa được xuất khỏi xưởng sản xuất Mattel.

“Boyle sẽ tái xuất hiện trong vòng bán kết của *Britain’s Got Talent* diễn ra vài tuần nữa. Trong thời gian chờ đợi, bà đã tân trang nhan sắc chút ít, như người dân trong thành phố quê hương Blackburn của bà có thể nói. Đây hoàn toàn không phải một sự thay đổi triệt để - bà không biến thành một Joan Collins với mái tóc giả xoắn mềm bóng mượt và cũng không học Joan Rivers để động đến dao kéo.

“Không, Susan nhạy cảm của chúng ta - vì giờ đây tất cả chúng ta đều cảm thấy trong mỗi người luôn có một phần Susan - đã khoác lên người chiếc áo khoác da khỏe khoắn và khăn quàng cổ Burberry, kèm theo đó là loại bỏ màu muối tiêu khỏi mái tóc. Hàng lông mày của bà có lẽ đã được xử

lý... Điều này, không ngoài dự đoán, đã khiến một số người hâm mộ cảm thấy bị phản bội, như thể bằng việc khiến bản thân trở nên hấp dẫn hơn như người đời vẫn làm, Boyle đã làm phai nhạt con người thật của mình vậy. Rõ là chuyện tầm phào! Bà chỉ tuân theo đúng kịch bản mà Hollywood (và giờ đây là London) luôn luôn cung cấp cho những phụ nữ cần chút hỗ trợ để thể hiện được sự quyến rũ của mình.”

Bài báo còn viết thêm rằng cuộc hành trình của Susan là một câu chuyện quen thuộc, và *Britain's Got Talent* là một chương trình về những câu chuyện quen thuộc. “Mọi người rớt nước mắt trước clip biểu diễn của bà không phải vì họ cảm thấy nuối tiếc cho bà mà thật ra là vì đoạn clip đó nhắc họ nhớ đến những câu chuyện cổ tích quen thuộc về kẻ-bất-hạnh-làm-điều-thiện và về các nhân vật có vẻ đẹp tâm hồn, những câu chuyện mà mỗi chúng ta đều muốn tin đến cháy lòng. Khi bà bị đưa khỏi cái vỏ bọc an toàn được dán nhãn ‘kẻ bất hạnh’, câu chuyện cổ tích đã nhạt màu đi một chút, nhưng cái lớp vỏ ấy đâu thể bao bọc bà mãi mãi... Khi Boyle thoát ra ngoài cái kén lồi thoi lếch thếch của mình thì cũng chính là lúc bà làm xáo trộn cốt truyện. Thật mừng thay cho bà. Báo giới Anh sẽ còn tiếp tục gọi bà là ‘thiên thần lông lá’, ‘trình nữ 47 tuổi’ và ‘bà cô Tây Lothian’, nhưng tôi có cảm giác rằng Susan phần nào quá cá tính để chấp nhận nằm yên đó cho những cái nhãn trên gắn chặt vào mình. Ở trong bà có một người phụ nữ của thế giới giải trí, và nhân vật giải trí nào mà lại không cần đến đồ trang sức kia chứ.”

Mặc dù Susan Boyle vẫn ở tại địa phương mình cho lần tân trang nhan sắc đầu tiên, nhưng stylist Nicky Clarke của Mayfair - trong danh sách khách hàng của ông bao gồm cả công nương xứ Wales Diana, ca sĩ George Michael, David Bowie, nữ diễn viên Liz Hurley và nhiều ngôi sao khác - đã nói rằng ông mong mỗi sớm có cuộc thảo luận với Susan, đồng thời chỉ ra

liệu các bài báo có xác đáng hay không: “Hiện tại, nhìn bà có phần giống như một người đàn ông trong trang phục nữ, nhưng ta có thể thấy ở bà tiềm năng rất lớn và đến khi tôi hoàn thành công việc của mình, trông bà sẽ thật sự xinh đẹp. Tôi sẽ làm tóc bà mềm hơn bằng cách nhuộm những lọn tóc tối màu hơn tóc thật của bà, khiến cho gương mặt sáng sủa hơn. Bà trông sẽ vô cùng ấn tượng.”

Chẳng có gì đáng ngạc nhiên khi Simon Cowell tuyên bố ông đã bội thực bởi những bài viết về tóc tai, lông mày cùng với con mèo của Susan, và hối thúc bà từ giờ trở đi hãy tập trung vào việc chiến thắng tại cuộc thi tài năng trên truyền hình.

“Bà có bốn tuần để chuẩn bị sẵn sàng cho đêm quan trọng nhất cuộc đời mình, và với biết bao kỳ vọng mọi người đã đặt vào bà như vậy, Susan phải hát hay hơn trước nhiều. Nhưng mọi chuyện với bà có thể sẽ không hề suôn sẻ vì có quá nhiều thứ khác làm phân tán sự tập trung,” Cowell nói với các phóng viên truyền hình tại Los Angeles. “Hãy toàn tâm toàn ý cho sự kiện lớn này - đêm bán kết. Đóng cửa lại, lựa chọn bài hát đúng đắn và quay trở lại với đúng con người thật của bà, chứ không phải là con người bà muốn trở thành,” ông nói.

Một lời cảnh báo khác cũng đã được đưa ra, mặc dù ý tứ có phần hơi khác, từ ông anh Gerry của Susan, người cho rằng Susan nên tận dụng sự nổi tiếng mới mẻ của mình. “Chúng tôi mong mọi người sẽ có một đĩa đơn nhưng chẳng có bài hát nào được thu âm cho người ta mua cả. *BGT* cần phải vào cuộc mà giải quyết chuyện này chứ. Sự im lặng từ *BGT* đang gây ra phản ứng giận dữ cực độ. Tất cả chúng tôi đều vô cùng thất vọng và giờ nỗi thất vọng còn tăng hơn nữa.” Và ông cảnh báo, “Lần gần đây nhất tôi nói chuyện với Susan, cô ấy có vẻ chẳng còn chút sức lực nào nữa. Tôi hỏi, ‘Tình hình

em sao rồi?’ và cô ấy trả lời, ‘Ôi, Gerald, lúc thì em ở chỗ này, lúc thì ở chỗ khác, chẳng còn chỗ nào không đi nữa rồi.’ Cô ấy đã phải đi đi về về giữa nhà và London để gặp gỡ với bên Sony, và tôi dám chắc cô ấy kiệt sức rồi. Tôi nói với cô ấy, ‘Vứt điện thoại mà lên giường ngủ đi thôi. Em cần nghỉ ngơi.’ ”

Gerry nói thêm, “Susan nản lắm rồi. Cô ấy có nghĩ đến những chiếc ô tô hàng khủng hay siêu xe Bentley đâu chứ. Tất cả những gì cô ấy muốn là được hát, nhưng điều đó cô ấy cũng chẳng được phép làm. Giá như có một đội ngũ quản lý trông nom hộ thì chắc hẳn sức ép sẽ được giảm đi nhiều và mọi chuyện sẽ ổn thỏa hơn.

“Bình thường cô ấy vốn mù tịt trước những chuyện đang diễn ra xung quanh. Ấy thế mà bây giờ cô ấy cũng đã nhận ra, ‘Sao em không được làm việc này, sao em không thể làm việc kia?’ ”

Ông ta thậm chí còn nói rằng toàn bộ sự chú ý mà Susan nhận được ấy cũng đồng nghĩa với việc bà chẳng thể đi lễ ở nhà thờ như thường lệ được nữa. “Tôi đã phải cách ly với những nơi vốn rất quen thuộc với gia đình chúng tôi vì ở những chỗ đó có quá nhiều người cắm trại xung quanh. Mỗi lần cô ấy mở cửa ra vào là cảnh tượng không khác gì trong phim *Notting Hill*.” Susan phải lánh đến nhà chị gái ở Motherwell một thời gian để tránh khỏi giới truyền thông cuồng nhiệt, tuy nhiên cô ấy không có ý định chuyển hẳn khỏi nhà mình.

“Tôi biết Susan vẫn định sẽ ở lại trong ngôi nhà đó đến tận cuối đời, nhưng cũng phải có người vào cuộc làm điều gì đó đúng đắn cho cô ấy chứ.” Ông ta nói thêm, “Liệu có hợp đồng quản lý hay không đây? Tôi những tưởng Cowell sẽ xúc tiến việc này. Nhưng cô ấy quá lớn so với chương trình.

“Chúng ta đã sẵn có một ngôi sao trong tay và công chúng đang vô cùng

mong muốn được đón nhận bản thu âm đầu tiên của cô ấy. Nhìn từ quan điểm thương mại mà nói, họ đâu có lợi dụng thành công của cô ấy. Bất kỳ nghệ sĩ có tên tuổi nào cũng đều muốn khuấy đảo thị trường giải trí Mỹ, ấy vậy mà Susan đã làm điều đó từ tám ngày nay rồi. Vậy nên chúng ta sẽ vẫn tiếp tục và đón nhận những đề nghị đó - vì lợi ích của chương trình - hay chỉ cần phớt lờ thực tế là tất cả mọi người đều đang mong mỗi một sản phẩm đây?

“Họ đâu thể cứ thế quay lưng lại không thèm để ý đến hiện tượng này chỉ vì cô ấy là một thí sinh.”

Trả lời cho ý kiến này, cũng như cho lời dự đoán rằng bà có thể rời khỏi chương trình vì giờ đây sức ép đã trở nên quá lớn, Susan nói, “Tôi không đời nào bỏ cuộc. Cách duy nhất khiến tôi phải rời khỏi chương trình là bị Simon Cowell đá ra khỏi đó.”

“Tất cả những gì tôi có thể hứa hẹn là sẽ làm hết sức mình và đảm bảo với mọi người rằng tôi sẽ không rời khỏi chương trình.”

Tuy nhiên, bà phải thừa nhận rằng giờ đây cuộc sống của bà rất sôi động. “Tôi xuất hiện rất nhiều trên truyền hình Mỹ, ấy vậy nhưng tôi chưa từng đặt chân đến nước Mỹ. Thật điên rồ.”

“Tôi nhất định sẽ đi, nếu họ muốn thế. Tôi không thay đổi giọng nói của mình hay bất cứ điều gì khác. Nếu phải nói chuyện với những người không quen biết thì tôi sẽ dùng cái giọng chuẩn đúng điệu đó. Tôi là người Scotland và họ sẽ đành phải chấp nhận chuyện đó thôi. Tôi đã sống cả đời ở nơi này. Hiện giờ tôi không muốn chuyển đến bất cứ nơi nào khác.”

“Tôi thường hát rất nhiều mỗi khi làm việc nhà. Nhưng giờ tôi hơi bỏ bê nhà cửa, nhà tôi bây giờ chắc chắn cần dọn dẹp rồi. Cho dù có nổi tiếng đến đâu thì cũng không đến mức tôi không làm nổi việc nhà. Tôi luôn tự mình

dọn dẹp nhà cửa, tôi nhận ra nó rất có tác dụng trị liệu.

“Tôi đã không nhận ra sự chú ý lại lên đến mức này. Khi tham gia cuộc thi, tôi không hề nghĩ rồi nó sẽ mang lại những gì. Tôi không bao giờ mong chờ mọi chuyện sẽ trở nên quá cuồng nhiệt như thế, nhưng tôi thích. Sau khi toàn bộ chuyện này kết thúc, tôi phải đi nghỉ mới được.”

Trong xã hội hiện đại này, sự nổi tiếng được đo lường như thế nào quả thật là một vấn đề khó trả lời. Một tiêu chuẩn cũ thường được sử dụng là chỉ việc dựa vào độ dài cột báo viết về một người nổi tiếng. Độ dài càng lớn thì danh tiếng càng lớn. Tiêu chuẩn này sau đó bị áp đảo bởi thời lượng phát sóng họ giành được trên các kênh truyền hình, và, từ vài năm trở lại đây, là số lượng các hit được phát tán trên Internet, thông qua YouTube, Twitter, Facebook và tất cả những trang mạng xã hội khác.

Nhưng sự lớn mạnh của các loại “tạp chí người nổi tiếng” đã bổ sung thêm một chiều kích mới. Nếu bạn không xuất hiện trên OK! hay Hello! thì có nghĩa bạn chưa phải người nổi tiếng; đây là hai thứ không thể tách rời như đêm nối tiếp ngày, chẳng phải vậy sao?

Vậy nên mới có chuyện Susan Boyle, người mới đây còn vừa soi gương vừa mơ mộng, cầm lược thay micro hát tại ngôi nhà ở Tây Lothian đã - theo thứ ngôn ngữ kịch tính rất được những tờ báo dạng này ưa chuộng - “dành riêng cho OK! bài nói chuyện về thành công bất ngờ và nụ hôn bí mật của bà!”

Bà nói với phóng viên tạp chí:

“Tôi ước gì chưa bao giờ nói rằng tôi chưa từng được hôn - tôi chỉ muốn đùa một chút! Tôi cũng có cuộc sống của mình mà. Chỉ là người ta không biết về nó thôi! Có rất nhiều thời gian để tìm kiếm tình yêu. Tôi thích đến thăm nước Mỹ, nhưng tôi hơi dè dặt trước nam giới. Tôi không thích giao

thiếp. Việc giữ đúng con người thật của mình chẳng khiến tôi tổn hại thêm chút nào. Nếu đánh mất cá tính của mình, bạn sẽ trở nên giả dối và mọi người sẽ không còn tin bạn nữa. Tại sao tôi lại phải tiêm Botox hay những thứ tương tự như thế chứ? Người ta đâu cần những thứ đó. Nếu không thể là chính mình thì bạn còn là ai được nữa chứ?”

Có nhiều bài báo tung tin người ta đang tính chuyện dựng một bộ phim về cuộc đời bà, thậm chí có báo còn đưa ra ý kiến Catherine Zeta Jones có vẻ không phải nhân vật phù hợp để đóng vai Susan. “Nếu họ làm phim về tôi thật thì thật ảm đạm - nhưng đó là chuyện tương lai. Tôi chỉ muốn tập trung vào hiện tại. Tiến những bước nhỏ! Trước đó, tôi sẽ suy nghĩ xem tôi muốn diễn viên nào đóng vai mình!

“Tôi thích được xuất hiện trên sân khấu nhạc kịch hoặc trong phim, nhưng tất cả vẫn còn ở tương lai rất xa. Mọi người thường nói với tôi rằng tôi nên mang giọng hát của mình đến với mọi người - nhưng tôi lại cảm thấy mình không đủ chín chắn để xử lý được sự chú ý của công chúng. Giờ tôi đã đủ mạnh mẽ để làm được điều đó rồi. Sức mạnh tôi tìm thấy được để đương đầu với khoảng thời gian sau cái chết của mẹ đã chứng tỏ với tôi điều đó. Tôi hy vọng bây giờ mẹ sẽ tự hào về tôi. Tất cả những gì tôi làm là vì mẹ tôi, vì gia đình tôi và vì tất cả những người ủng hộ tôi.”

CHƯƠNG BẢY SỨC ÉP GIA TĂNG

Chương trình *Today* của kênh BBC Radio 4, được phát sóng hàng sáng từ thứ Hai cho tới tận thứ Bảy, vốn nhận được sự quan tâm của đông đảo công chúng. Chương trình dài hơi về những vấn đề thời sự này là chương trình được đón nghe nhiều nhất trên kênh Radio 4 và có tầm ảnh hưởng vô cùng rộng lớn. Nó bao gồm những tin tức nóng sốt nhất trong ngày, các bản tin đặc biệt được cập nhật liên tục trong thời gian phát sóng và những cuộc phỏng vấn có chiều sâu đối với những nhân vật hàng đầu. *Today* thu hút được hơn sáu triệu thính giả, một con số khổng lồ, và nhìn chung được đánh giá là chương trình thời sự có tầm ảnh hưởng lớn nhất tại Anh. Quy mô thính giả không phải thước đo duy nhất để ước lượng tầm ảnh hưởng của chương trình - loại hình thính giả của nó cũng hình thành nên một phần ảnh hưởng quan trọng - nó là chương trình phát thanh “không thể không nghe” của những người có tầm ảnh hưởng lớn trong xã hội.

Một trong những tiết mục thường lệ của *Today* là “Tư tưởng trong ngày”. Rất nhiều người tham gia phần thảo luận ngắn ngủi về các vấn đề thần học này đã trở thành những cái tên quen thuộc trong mọi gia đình, trong đó đáng chú ý nhất là Rabbi Lionel Blue và Richard Harries, cựu Giám mục Oxford. Tiền thân của mục thảo luận này là một phần của chương trình *Today* được phát sóng từ nhiều năm trước; từ năm 1939, chủ đề tôn giáo đã được đem ra thảo luận trên mạng lưới truyền thanh vào khung giờ chào buổi sáng, trong đó bao gồm cả tiền thân của kênh BBC Radio 4 là BBC Home Service. Phát

ngôn viên thường là tín đồ Thiên Chúa giáo, nhưng ngoài ra cũng có thành viên của nhiều giáo phái khác.

Vào ngày 23 tháng Tư ấy, phát ngôn viên của Tư tưởng trong ngày là Giám mục Angela Tilby, người cai quản nhà thờ St Benet ở Cambridge. Và bà đã trao đổi về Susan Boyle. Bà không chỉ thuận miệng nhắc đến Susan; thật ra bà đã so sánh phản ứng của công chúng trước sự xuất hiện của Susan tại *Britain's Got Talent* với phản ứng của những người từng tới nghe Jesus nói. Bất kể mối liên hệ đó có mong manh hay bất hợp lý đến thế nào chăng nữa thì giờ đây ảnh hưởng của bà đã được so sánh với con trai của Đức Chúa Cha. Phải, đó mới là điều quan trọng.

“Điều kỳ cục nằm ở chỗ chính sự không tương xứng tuyệt đối giữa khuôn mặt và giọng hát của bà là yếu tố khiến màn biểu diễn của bà có sức lay động đến thế,” Giám mục Tilby nhận xét. “Mọi người cho rằng vì không có sắc đẹp nghiêng nước nghiêng thành nên bà không thể là người có tài năng. Tuy nhiên, giữa một rừng tiếng chê bai la ó, bà chỉ nói một cách đơn giản, ‘Tôi sẽ khiến các khán giả này chấn động.’ Và bà đã làm được. Bà có một uy quyền đích thực. Uy quyền là một từ kỳ lạ để sử dụng trong văn cảnh này, nhưng đó chính là điều tôi đã nhìn thấy khi theo dõi bà trên YouTube.

“Thật kỳ lạ là nó lại khiến tôi nhớ đến cách Chúa Jesus rao giảng những lời Phúc âm. Một mặt, người ta khẳng định rằng người có được uy quyền khiến người khác tuyệt đối tin tưởng Người. Nhưng đồng thời, trong sách Isaiah, Người cũng lại được đồng nhất với hình ảnh con người đau khổ. Một con người không có được vẻ đẹp mà chúng ta mong muốn, một con người bị khinh rẻ và chối từ, một con người khiến kẻ khác không muốn nhìn.”

Đó là một so sánh vô cùng ấn tượng, và như *The Times* phát biểu: “Đây là một gánh nặng quá lớn chất trên vai Boyle.” Nói như thế vẫn còn quá nhẹ.

So sánh tác động của bà với ảnh hưởng của Chúa Jesus, rồi sau đó sẽ còn đến đâu nữa đây?

Cho dù sự so sánh này quả thật cường điệu như một số người đã đánh giá thì ít nhất nó cũng là một nhận xét được truyền tải bằng sự yêu mến và thiện ý đúng như chủ đề trung tâm của nó. Tuy nhiên, người ta không thể nói tương tự về phản ứng trước một khoảnh khắc chớp nhoáng trong màn trình diễn đã đi vào lịch sử ấy.

Trong lúc Susan nói chuyện với ban giám khảo trước khi trình bày bài hát thử giọng, camera lia qua một số gương mặt giữa đám đông. Trên hàng ghế khán giả có một cô thiếu nữ xinh xắn, khuôn mặt toát lên vẻ vừa ngạc nhiên lẫn coi thường, giống hệt những người xung quanh, đôi mắt cô khẽ đảo tròn, tỏ ra vừa thích thú vừa không tin.

Tuy nhiên, phản ứng ngây thơ vô hại ấy đã biến cô gái trở thành đối tượng của một chiến dịch bày tỏ sự căm ghét được biết đến với cái tên “chủ nghĩa phát xít Internet”. Đoạn clip quay phần thử giọng của Susan tại *BGT* đã khơi nguồn cho rất nhiều bình luận lăng mạ và đe dọa cô gái và họ đã đặt cho cô biệt danh “cô gái 1:24” vì cô đã xuất hiện trong clip ngay trước cái mốc 1:30.

Một người viết: “Cứ lớn tiếng ra rả đừng bao giờ phán xét qua vẻ bề ngoài đi. Tiện đây hỏi luôn, có ai thấy hứng thú với việc tấn vờ mặt con ranh ở đoạn 1:24 không?”

“Chỉ nói về cô ta như thế vẫn chưa đủ sức thỏa mãn: cô gái ở phút 1:24,” một người khác bổ sung. “Chẳng lẽ chúng ta không có cách nào mò ra được tên tuổi cô ta và làm cho cô ta phải thấy xấu hổ sao? Cô ta làm tôi thấy đắng cả miệng.” Bạn bè của cô thiếu nữ này thậm chí còn đề nghị các nhà sản xuất chương trình nên cắt riêng đoạn có cô gái ra khi họ biên tập lại đoạn clip

quay phần trình diễn của Susan, và họ cho biết chiến dịch này đã khiến cô gái “lo lắng tột độ”, và “thật ra thì tất cả những người có mặt tại trường quay cũng đều cùng hội cùng thuyền cả thôi, trước khi Susan hát, ai mà chẳng la ó chế giễu và khinh thường bà chứ.”

Susan đã lên tiếng bảo vệ cho cô. “Xin hãy để cô gái đó được yên,” bà nói. “Cô ấy đã phản ứng y hệt ban giám khảo và tất cả những người có mặt tại trường quay; cô ấy không đáng bị đối xử như thế này.”

Cô gái ấy tên thật là Jennifer Byrne, 18 tuổi, giờ đây đã trở thành một người hâm mộ cuồng nhiệt của Susan, và cô cảm thấy thật bất công khi bị phơi bày về mặt trước công chúng như vậy. Cô thợ làm đầu Jennifer phát biểu, “Phản ứng tức thời trong chớp mắt ấy đã thay đổi hoàn toàn cuộc đời tôi. Tất cả những gì tôi làm chỉ là đảo tròn mắt, ấy vậy mà suốt hàng tháng trời tôi lại trở thành mục tiêu của cả một chiến dịch thù ghét. Tôi chỉ không thể tin nổi tại sao mình lại trở thành mục tiêu của những con người hoàn toàn xa lạ trên khắp thế giới, những người thậm chí còn chẳng biết tôi là người như thế nào. Tôi thật sự không hề muốn gây ra bất kỳ tổn thương nào. Tôi nghĩ Susan là một ca sĩ tuyệt vời xứng đáng với tất cả những thành công bà đã gặt hái được.

“Toàn bộ chuyện này khiến tôi khá sốc và giờ đây tôi chỉ muốn tất cả kết thúc. Người ta có thể ghi hình cả trăm người xung quanh tôi với những nét biểu cảm tương tự.”

Những con người xa lạ méo mó tư duy đã gửi cho bạn bè Jennifer những tin nhắn đại loại như: “Con lợn ấy sẽ bị thiêu trong địa ngục” và “Vẫn chưa có ai tát vỡ mặt con lợn ấy à?”

“Tham dự các buổi thử giọng của *BGT* đáng lẽ là một cơ hội tụ tập hẹn hò tuyệt vời cùng bạn bè,” Jennifer nói tiếp. “Tôi không thể tin nổi mọi chuyện

đã thành ra như thế. Điều thật sự khiến tôi thấy khó chịu là chẳng hiểu sao công ty sản xuất lại chỉ giữ lại khoảnh khắc có hình ảnh của tôi trong khi hàng trăm người khác cũng hành động tương tự.” Jennifer, tại buổi thử giọng trên đã đi cùng tám người bạn, nói thêm, “Chúng tôi ngồi ngay chính diện khá gần sân khấu nên thật sự có tầm nhìn rất tốt. Tôi biết máy quay được đặt ngay bên cạnh, nhưng khi thời gian trôi qua, chúng tôi quên hẳn mất sự hiện diện của nó, bởi vì chúng tôi đã được tận hưởng một khoảng thời gian thú vị.

“Khi Susan xuất hiện, tất cả mọi người trong trường quay đều cho rằng bà có phần hơi kỳ quặc, lại đi đánh hông về phía ban giám khảo. Ai nấy cũng đều cho rằng phần thử giọng của bà sẽ thành thảm họa - trước đó đã có không ít trường hợp kinh khủng không kém rồi. Tất cả những gì tôi làm là đảo tròn mắt giống như tất cả những khán giả khác, gồm cả giám khảo Simon Cowell. Bà hơi có vẻ lạc lõng. Trước khi bà cất tiếng hát, một số người ngồi cạnh tôi đã la ó ầm ĩ. Nhưng khi bà hát, tất cả chúng tôi đều đứng bật dậy. Và ngay khi trở về nhà, tôi đã kể lại với mẹ về người ca sĩ tuyệt vời này và về khả năng bà ấy có thể chiến thắng cuộc thi. Điều thật sự khiến tôi thấy tức giận là các nhà sản xuất đã không ghi lại hình ảnh tôi đứng dậy vỗ tay hoan hô Susan. Như vậy thành ra nhìn bề ngoài có vẻ như tôi không tán thưởng bà, trong khi chuyện thực ra không phải vậy.”

Ba tháng sau, chương trình được phát sóng. “Tất cả chúng tôi đều ngồi theo dõi chương trình và rồi đột nhiên gương mặt tôi xuất hiện. Tôi không tài nào tin nổi. Tất cả bạn bè tôi đều nhắn tin bảo họ đã nhìn thấy tôi. Nhưng ngay lúc đó, tôi đã nói với mẹ, ‘Tại sao họ lại đưa hình ảnh như thế của con lên chứ.’ Chỉ vài ngày sau, mọi người đã bắt đầu để lại tin nhắn trên Internet nói về tôi bằng những lời lẽ thật sự thô lỗ. Họ nói những câu kiểu như, ‘Cút

đi con lợn’ và ‘Chúng tôi sẽ sẵn lòng và đập cho cô ta một trận.’ Thật khó chịu khi bạn nghe thấy người ta nói về mình bằng những lời lẽ kinh khủng như vậy. Hết tuần này đến tuần khác, tháng này qua tháng khác, chuyện càng lúc càng tệ hơn. Một hôm tôi đang trên tàu thì có một người nhận ra và bắt đầu lấy điện thoại di động quay hình tôi. Chuyện đó khiến tôi hơi hoảng sợ. Bạn tôi phải trùm áo khoác lên đầu tôi để ngăn họ lại.”

Jennifer tội nghiệp cho rằng những chuyện cô phải đương đầu còn khắc nghiệt hơn nhiều so với Sharon Osbourne, người đã tấn công Susan bằng những lời lẽ thô thiển mang tính cá nhân. “Bạn không thể không thấy có phần choáng váng khi đọc được những lời lẽ thực sự khủng khiếp mà bà ta đã nói ra, ấy vậy mà chỉ cần xin lỗi qua loa là bà ta đã chẳng còn bị làm sao nữa.” Cô nói thêm, “Sự bênh vực mà Susan dành cho tôi quả thực có ý nghĩa rất lớn. Ít nhất bà cũng biết tôi là một người hâm mộ cuồng nhiệt,” cô nói với phóng viên tạp chí *Scotland Sunday Mail*.

Tuy nhiên, chiến dịch chống Jennifer đã không thể khiến cô nuôi dưỡng mối ác cảm với *Britain’s Got Talent*. “Tôi thích tất cả những chương trình kiểu đấy. Tôi đã đặt vé tới xem các buổi thử giọng ở Glasgow vào năm sau - nhưng tôi sẽ không chọn bất kỳ chỗ nào gần máy quay nữa.”

Cô thiếu nữ Jennifer không phải người duy nhất bị tóm sau sự nổi tiếng của Susan: một nghị sĩ đã buộc phải muối mặt công khai xin lỗi trước công chúng sau khi đùa bỡn so sánh thành công của Susan với trận cúm lợn. Siôn Simon, trợ lý bộ trưởng hồi bấy giờ đã “đùa cợt” trên Twitter, ngay trước khi Thủ tướng Gordon Brown tuyên bố về các trường hợp mắc bệnh tại Anh.

“Tôi không nói Susan Boyle là nguyên nhân dẫn đến bệnh cúm lợn,” ông ta nói. “Tôi chỉ nói rằng chẳng có ai bị cúm lợn, nhưng khi bà hát trên ti vi, bao nhiêu người đã mắc bệnh.” Sau đó ông ta đã xin lỗi trên Twitter, “Lúc

trước, tôi đã lặp lại một trò đùa nhạt tẻ khiến mình giờ đây rất hối hận. Tôi chân thành xin lỗi vì bất kỳ nỗi đau đớn và sự xấu hổ nào mà trò đùa đã gây nên.”

Hàng triệu khán thính giả đã mở lòng đón nhận Susan, nhưng điều đó cũng không ngăn cản được một số người xấu tính vẫn chế nhạo bà cùng vẻ ngoài của bà. Trên chương trình talk show của Graham Norton, cả ông ta lẫn ngôi sao *Little Britain* Matt Lucas đều đưa ra những nhận xét thô lỗ về Susan và cả sự nổi tiếng mà bà nhận được.

Lucas đã nói đùa rằng không biết Susan đã được xếp vào danh sách 100 phụ nữ gợi tình nhất thế giới chưa, và rồi ông ta nói, “Tôi chưa bao giờ gặp được một ca sĩ nào giống Bernard Manning đến vậy.” Rồi Norton bổ sung, “Đối với một người phụ nữ mập mạp tóc tai bồm xồm thì bà quả đúng là tuyệt vời. Nhưng trong vai trò ca sĩ thì bà ta cũng chỉ tạm tạm thôi.”

Susan đã thu hút quá nhiều sự chú ý đến độ bà phải đổi số điện thoại. Một người bạn nói, “Tuần vừa qua quá nhiều xáo trộn, và điện thoại nhà Susan nóng rực cả lên. Bởi vì Susan đã trở thành ngôi sao quốc tế, nên giữa đêm bà cũng nhận được rất nhiều cuộc điện thoại. Giờ bà có một số điện thoại mà chỉ họ hàng, bạn bè và các nhà sản xuất mới được biết. Cũng chẳng có gì quá đáng khi nói Susan là người không mấy ưa thích công nghệ mới - bà thậm chí còn chưa từng sử dụng Internet. Các nhà sản xuất chương trình có bảo bà sử dụng di động, nhưng bà chẳng hiểu phải xoay xử ra sao với nó, vì vậy bà chẳng bao giờ dùng.”

Nếu Susan biết về những trò chế nhạo rẻ tiền của một số diễn viên hài thì hẳn bà cũng sẽ được an ủi bởi lời ngợi khen từ một nữ ca sĩ Scotland. Cô ca sĩ vùng Aberdeen Annie Lennox là người cao gầy và xinh đẹp đến choáng váng. Cô từng học tại Học viện Âm nhạc Hoàng gia trước khi nổi tiếng nhờ

tài ca hát của mình, đầu tiên là với vai trò thành viên của ban nhạc Eurythmics, và sau đó là một ca sĩ solo. Cô đã bán được hàng triệu đĩa hát và - với diện mạo đôi khi có phần lưỡng tính - đã trở thành một biểu tượng phong cách. Vậy nên, cô biết rõ mình đang nói gì khi phát biểu, “Hiện tượng Susan Boyle này. Cầu Chúa phù hộ cho bà, bà không phải một nữ thần để ta chiêm ngưỡng. Ấy vậy mà mọi người đều chế giễu bà, một hành động quá tàn nhẫn. Và rồi bà cất tiếng hát, và không người nào không đứng dậy hoan hô. Cảnh tượng không khác gì thời La Mã, người ta chìa ngón cái lên, vậy có nghĩa bạn là người giỏi nhất và bạn được quyền sống sót, còn nếu người ta trở ngón cái xuống, vậy có nghĩa bạn là kẻ bị đìm chết. Nếu người ta yêu thứ âm nhạc mà bạn thể hiện thì cho dù bạn không có gì đảm bảo, người ta cũng vẫn sẽ yêu quý bạn, nếu người ta có không thích bạn thì bạn cũng chẳng bao giờ biết được lý do. Vậy nên, hãy cứ tiếp tục hành trình của mình đi. Rồi bạn sẽ học được cách giữ điềm tĩnh trong mọi hoàn cảnh.”

Paul Potts, người từng gạt hái thành công tại *BGT* bất chấp những trở ngại ban đầu về ngoại hình, đã ủng hộ những suy nghĩ đó của cô. “Tôi thấy bà ấy thật vĩ đại. Bà ấy quả thực đã làm rất tốt và cách bà đối phó với giới truyền thông thật không tài nào tin được. Tôi không biết mình sẽ phản ứng như thế nào nếu đột nhiên phát hiện ra ngay ngoài bậc thềm nhà mình là hàng bao nhiêu tay nhiếp ảnh.”

Tuy nhiên, không chỉ các ca sĩ mới đứng về phía bà. Trong thời điểm hiện tại, ngôi sao của đội tuyển Anh và đội Manchester United, Wayne Rooney, cùng vợ Coleen được đánh giá là một cặp đôi vàng. Vậy nên những lời động viên ủng hộ từ bà Rooney cũng có thể được xem như sánh ngang với việc được đóng dấu Royal Warrant (chứng nhận đủ chất lượng để cung cấp cho Hoàng gia).

“Susan Boyle thật tuyệt vời và tôi đã nổi da gà khi nghe bà ấy hát. Tôi rất vui khi thấy bà ấy đã làm rất tốt. Khi Susan mới xuất hiện trên sân khấu, công chúng dường như đã không dành cho bà sự ủng hộ, nhưng giờ đây cả thế giới đều yêu bà.

“Có lẽ đã có hơn 100 triệu người theo dõi màn biểu diễn của bà qua YouTube, thật không thể tin được. Hy vọng bà sẽ gặp được những chuyện tốt lành, bà xứng đáng được như thế. Bà giờ đây thu hút rất nhiều sự chú ý, được rất nhiều người yêu mến, và tôi hy vọng tất cả những chuyện này sẽ mang đến cho bà điều tốt đẹp cũng như hy vọng nó rồi sẽ không phải chuyện sớm nở tối tàn. Tôi dám chắc bà sẽ thể hiện rất tuyệt vời nếu được tham gia một vở nhạc kịch - bà khiến tôi nhớ đến một giáo viên dạy kịch.

“Tôi phải nói rằng tôi hơi buồn khi thấy có người cho rằng Susan cần phải thay đổi hoàn toàn diện mạo của mình. Tôi nghĩ muốn thay đổi hay không thì đó vẫn là chuyện của bà ấy. Người phụ nữ nào cũng đều mong mình theo kịp với thời đại, nhưng chúng ta không nên thúc giục bà thay đổi diện mạo một cách toàn diện, vì bà đã nhận được những thành công lớn lao với chính những gì bà sẵn có trong hiện tại. Bà vừa làm lại tóc và trông cũng khá ổn, nhưng tôi muốn nói rằng bà không nên đi quá xa. Tuy nhiên, mọi phụ nữ đều thích được thay đổi vẻ bề ngoài một chút, và tôi hy vọng bà sẽ tận hưởng niềm vui của việc được chăm sóc và nuông chiều.”

Cùng với danh tiếng mới mẻ của Susan, nhiều công ty hàng đầu và những nhân vật tên tuổi đều mong mỏi được hợp tác cùng bà, một thực tế đã được tạp chí uy tín *Marketing* nhắc đến: “Rất nhiều thương hiệu đang đua nhau để giành được chữ ký của thí sinh *Britain’s Got Talent* Susan Boyle trong bản hợp đồng quảng bá sản phẩm của họ.

“Theo lời phát ngôn viên của hãng sản xuất chương trình truyền hình

Talkback Thames, ‘tất cả những thương hiệu ta có thể hình dung được’ thuộc đủ mọi lĩnh vực, bao gồm chăm sóc tóc, điện thoại di động, thực phẩm, FMCG (nhóm mặt hàng tiêu dùng nhanh như thực phẩm, nước hoa, bột giặt) và các phương tiện dịch vụ đều cố thu hút sự chú ý của các nhà sản xuất chương trình tuyển lựa tài năng. ‘Chúng tôi chết chìm bởi các cuộc gọi,’ bà nói.

“Mặc dù vậy, cho dù có được quan tâm đến đâu chăng nữa thì Susan Boyle, người đã làm mưa làm gió tại chương trình, sẽ không thể ký bất kỳ hợp đồng nào cho đến khi loạt chương trình kết thúc vào tháng này.”

Điều đó không ngăn cản một ông chủ quán rượu vui tính quảng bá món cocktail được ông ta đặt theo tên bà, một món đồ uống “được pha chế một cách hơi táo bạo, y hệt con người bà... Chỉ cần nhấp một ngụm thôi, bạn sẽ mọc thêm ria mép cho mà xem.” Món cocktail trị giá 9 bảng này bao gồm vodka, dâu tây dại và rượu đại hoàng chua, tinh dầu hoa, nam việt quất và quả mọng nghiền. Với lớp phủ trên cùng là kem rượu Frangelico rắc sô cô la bào, quả thật nó không thể không để lại một “bộ ria” mờ lên môi trên của bất kỳ tửu khách nào!

Susan, dù sao đi nữa cũng không phải người mê rượu, quá bận rộn để có thể thử món này; đầu tháng Năm bà phải hướng dẫn cho đoàn làm phim của Oprah Winfrey thăm quan nhà bà để họ có thể chuẩn bị sẵn sàng cho bà kết nối với nữ hoàng talk show trong loạt chương trình “World’s Got Talent”. Đoàn làm phim chỉ nghỉ ngơi một lát vào buổi chiều vì họ phải rời đi để Susan “chộp mắt một lúc”. Susan, diện khăn quàng cổ bằng lông mịn, áo cánh màu ngọc lam và thậm chí còn tô chút son đỏ, đứng tạo dáng để diễn cảnh bà chào mừng đoàn làm phim tới nhà và mời họ dùng trà cùng bánh ngọt Scotland.

Đoạn dẫn dắt cho sự xuất hiện đó đã được hoàn thành xong xuôi - với cảnh Oprah cùng Simon Cowell đánh giá các màn trình diễn từ khắp thế giới - nhưng Simon đã tóm tắt lại sức ảnh hưởng của chương trình, cả đối với các thí sinh lẫn công chúng, bằng lời nhận xét, “Nó đã mang đến cho những con người thua thiệt một cơ hội để thể hiện mình, và tôi nghĩ chương trình này thật chói sáng. Việc chúng tôi cho phép công chúng tự đưa ra quyết định trong phần lớn thời gian là một hành động thật sự hữu ích. Điều tuyệt vời ẩn chứa trong những thời điểm khi bạn bắt đầu nhìn thấy chương trình xuất hiện ở những nơi như Trung Quốc và Afghanistan. Đó là sự dân chủ. Chúng ta đã mang sự dân chủ trở về với thế giới.”

Một lẽ vô cùng hiển nhiên, và hoàn toàn có thể hiểu được, là Simon rất tự hào về chương trình này. Nhưng ở Anh có không ít người thiếu thiện chí hơn đã đưa ra khá nhiều lời chỉ trích, so sánh sự thành công của chương trình với số phận của *The South Bank Show*, một chương trình truyền hình với cái nhìn “trí thức” về nghệ thuật từng được phát sóng tại 60 quốc gia trên toàn cầu và vừa được khai tử. Chương trình này thu hút được một triệu người xem, còn *BGT* là hơn mười triệu. Nhưng ngay cả Melvyn Bragg, người dẫn chương trình có mái tóc thanh lịch của *The South Bank Show* cũng sẽ không đả kích *Britain’s Got Talent* hay Susan - ngay cả ông ta cũng không thoát khỏi sức hút của Susan.

Được biết chương trình của mình, vốn được lên sóng từ năm 1978, sẽ buộc phải kết thúc phát sóng, Bragg, người từng được phong tước vì những cống hiến của mình, đã phát biểu, “Sau đó tôi nghe được thông tin nội bộ rằng ngân sách mới được cấp cho toàn bộ mùa phát sóng *The South Bank Show* chỉ bằng khoảng một nửa chi phí dành cho một tập *Britain’s Got Talent*. Tất nhiên, *The South Bank Show* không có được chút lợi thế nào so

với *Britain's Got Talent*, một chương trình thu hút được hơn mười triệu người xem. Số lượng khán giả bình quân của South Bank Show chỉ bằng một phần mười so với *Britain's Got Talent*. Người ta nói chúng tôi chỉ thu hút được một triệu. Vậy đấy, vì Chúa. Kênh Sky sẵn sàng làm tất cả để có được con số một triệu đó. Một triệu người đủ lấp đầy Nhà hát Opera Hoàng gia trong suốt hai năm! Và nếu chương trình của chúng tôi được phát sóng đều đặn, thường xuyên, và được quảng bá, tình hình còn có thể sáng sủa hơn nhiều. Nhưng quan tâm mà làm gì. Một triệu là được rồi.”

Và ông đã bày tỏ, mặc dù không thật rõ ràng, sự mến mộ dành cho chương trình của Cowell. “Tôi thích văn hóa đại chúng, tôi thích thời nó là *Cơ hội gõ cửa*,” ông ta nói thêm, cho thấy ông ta thích màn trình diễn của Susan. “Và Khoảnh khắc Vĩ đại ấy [Sự xuất hiện và bài hát của Susan] thật tuyệt vời.”

Việc Susan xuất hiện trên chương trình *Oprah* đồng nghĩa với việc bà đã được biểu diễn trước mặt Đệ Nhất Phu nhân không chính thức của nước Mỹ, nhưng bà lại không nói “đồng ý” với nguyên thủ quốc gia, Tổng thống Barack Obama. Có rất nhiều nguồn tin cho biết bà đã được mời đến dự bữa tiệc thường niên đầy tiếng tăm của Hiệp hội Phóng viên tại Washington DC. Nhưng nghe nói bà đã quá lo lắng đến mức không dám chấp nhận lời mời để xuất hiện chẳng những trước Tổng thống mà còn trước cả vô vàn nhân vật nổi tiếng đang tề tựu tại khách sạn Hilton. Một nguồn tin nói: “Bà vô cùng choáng váng và xúc động khi nhận được lời mời - nhưng với bà chuyện này vẫn còn quá sớm, vậy nên bà đã nói ‘không’. Bà được biết Tổng thống Obama đã xem các clip của bà trên ti vi và rất thích giọng hát của bà. Bà rất vui khi nghe nói thế. Bà biết nếu nhận lời mời, bà sẽ lo lắng đến không tưởng nổi. Nhưng bà vẫn mơ ước một ngày nào đó được hát cho Tổng thống

Obama nghe. Bà rất yêu quý ông và bà cho rằng ông là một Tổng thống lỗi lạc.”

Nếu như chỉ nghĩ tới các nhân vật hạng A có thể sẽ tề tựu ở đó đã đủ khiến Susan bối rối, thì nhìn vào những người tới tham dự càng xác nhận được thân thế của họ. Trong số khách VIP có ca sĩ Sting và vợ Trudie Styler, nữ diễn viên Demi Moore cùng chồng Ashton Kutcher - như chúng ta đã thấy, đều là người hâm mộ cuồng nhiệt của Susan - và hai vợ chồng đầu bếp nổi tiếng trên truyền hình Gordon Ramsay và Tana. Tham dự bữa tiệc của Hiệp hội Phóng viên Nhà Trắng còn có Tom Cruise và vợ Katie Holmes, Samuel L Jackson, Jon Bon Jovi, Tyra Banks, Eva Longoria Parker và Chesley Sullenberger, người phi công anh hùng đã điều khiển chiếc máy bay chở khách đang gặp sự cố hạ cánh thành công xuống sông Hudson hồi tháng Hai.

Người ta phải tìm kiếm nhân vật thay thế cho Susan, và cô ca sĩ xinh đẹp Natasha Bedingfield đã được mời để lấp chỗ trống đó.

Có lẽ để đánh giá về tầm ảnh hưởng của Susan, vị trí hiện thời và những phát triển trong tương lai của bà, có một nhân vật phù hợp hơn bất kỳ ai. Nhân vật này chính là Simon Cowell, và sau rốt, ông đã phát biểu trên Daily Record về mọi khía cạnh đời sống của bà trong giai đoạn chạy lấy đà cho các cuộc thử giọng kéo dài hàng tuần lễ sẽ quyết định ai là người tham gia đêm chung kết của chương trình.

“Mọi thứ đều mới đang ở thời kỳ đầu, nhưng Susan có thể sẽ trở thành ngôi sao lớn nhất tôi từng khai quật được. Năm nay, bà thực sự có cơ hội làm cho bản thân một điều phi thường, có khi chính bà cũng không nhận ra cơ hội của mình lớn đến mức nào,” ông thừa nhận. “Tôi nghĩ ngay lúc này, mọi hãng thu âm trên thế giới đều muốn có được chữ ký của Susan. Bà đang ở

trong một tình thế tuyệt vời. Từ xưa đến nay tôi chưa bao giờ gặp chuyện gì tương tự. Năm nay Susan chính là câu chuyện giải trí lớn nhất. Hình ảnh về bà đã thống trị mục tin thời sự trong suốt nhiều tuần liền, và cho đến tận bây giờ vẫn chưa lúc nào bị đẩy ra ngoài tầm theo dõi.

“Đây cũng là hiện tượng lớn nhất tôi từng được chứng kiến trong tất cả các chương trình của mình. Tôi chưa từng thấy bất kỳ thứ gì lan truyền nhanh tới thế, đặc biệt là những gì đã diễn ra trên Internet. Giờ đây cả thế giới đều đã ở dưới chân bà, nhưng ta cũng chẳng cần hốt hoảng trước việc đó.

“Susan đang đại diện cho Scotland trong một cuộc thi tài rất lớn. Nếu rút lui khỏi cuộc đấu thì cũng chẳng khác gì Scotland được tham dự World Cup và tuyên bố ngay trước trận chung kết rằng ‘Các bạn biết gì không? Tôi không nghĩ chúng tôi sẽ vào được vòng sau.’ Broadway và Hollywood đang mở rộng cửa chào đón Susan, nhưng hiện tại bà cần phải tiến từng bước một. Chúng tôi phải tiến mỗi tuần một bước, và nếu bà thực hiện được những điều mà tôi cho rằng bà hoàn toàn có khả năng, thì bà sẽ có được một cái kết không tài nào tưởng tượng nổi trong *Britain’s Got Talent*. Giờ đây, không nên tước đoạt của bà cơ hội đó.

“Tôi muốn bảo bà hãy ngồi xuống khoảng năm phút để nghe tôi nói, ‘Susan, bà đã chứng minh mình có thể làm được, bà đã thay đổi suy nghĩ của chúng tôi chỉ sau năm giây, tôi xin lỗi vì chúng tôi đã từng nghi ngờ bà. Giờ đây, chúng tôi sẽ luôn ủng hộ bà, chúng tôi mong bà làm thật tốt, và chúng tôi sẽ đến đó để cổ vũ bà.

“ ‘Susan, bà đã chiến thắng tất cả những người khác mà chẳng cần phải nghe theo lời khuyên nào của chúng tôi, và tôi không muốn bảo bà nên hay không nên làm gì. Điều tôi sẽ nói với bà đó là đối với tôi, Susan Boyle là

người phụ nữ và người ca sĩ như thế nào mới là điều quan trọng, chứ không phải chuyện tóc bà màu muối tiêu hay màu nâu.’

“Quả thật, dù tôi đi đến nơi nào chẳng nữa, bất kể là vào cửa hàng hay trạm đổ xăng, mọi người đều đến gặp tôi và điều đầu tiên họ nói là Susan Boyle. Thật không thể tin nổi. Họ yêu bà ấy. Có người bảo với tôi rằng họ đã xem đoạn clip tận 50 lần, và lần nào họ cũng không kìm nổi nước mắt.” Ông nói thêm: “Ngay lúc này đây, bà đã lọt vào trong top những nhân vật nổi tiếng nhất thế giới. Nếu không có chuyện gì khác, bà sẽ được mọi người đón nhận, và, cho dù là vì lý do gì thì cũng vậy thôi, tôi không cho rằng trước đây bà đã từng nhận được điều đó.”

Đến giữa tháng Năm, sự phấn khích đã gia tăng khi thời gian công bố danh sách 40 thí sinh tranh đua trong vòng bán kết *BGT* đang đến gần.

Susan, mang theo cặp tài liệu, diện áo sơ mi nữ lịch sự, khoác áo ngoài có mũ trùm màu đỏ tươi và quàng khăn len hồng, đã thực hiện chuyến bay đầu tiên trong vòng tám năm qua khi bắt máy bay từ Scotland tới Heathrow để tham gia khóa huấn luyện về thanh nhạc. Bà mặc chiếc quần jean đã được kéo khóa, may thay, vì mấy hôm trước, người ta đã bắt gặp bà đi ra ngoài mà lại quên chưa kéo khóa quần. Chuyến du hành tới London này có được là nhờ bà nằm trong số những thí sinh của chương trình được chọn để tham gia khóa huấn luyện trước khi chương trình chính thức bước vào giai đoạn tường thuật trực tiếp.

Vé tham dự tour *BGT* cũng đã được đưa ra thị trường, mặc dù người ta vẫn chưa công bố danh tính bất cứ nghệ sĩ nào tham gia trong tour này; nó phụ thuộc hoàn toàn vào nỗ lực của mười thí sinh sẽ tranh tài trong trận chung kết.

Có lẽ trong lúc ngồi trên máy bay, Susan - giờ đây đã có một người trông

coi/vệ sĩ tạm thời, đã giết thời gian bằng cách đọc bài báo trong tờ tạp chí ra ngày Chủ nhật nhắc đến mối quan hệ của bà với một người đàn ông góa vợ 66 tuổi. Tuy nhiên, mối quan hệ ấy khó có thể được coi là “nồng nhiệt” giống như người đàn ông được phỏng vấn, Helmut Glaser, đã nói, “Năm ngoái Susan đã phải lòng tôi. Chúng tôi quen nhau hai năm trước tại nhà thờ. Chúng tôi thường xuyên gặp nhau tại các buổi lễ cầu nguyện của Hội Legion of Mary (Đạo binh Đức Mẹ). Susan rất đáng yêu... chỉ có điều tôi quá già đối với cô ấy.”

“Rồi tuần trước Susan đã gọi điện cho tôi hỏi nếu cô ấy giành được một hợp đồng thu âm thì liệu tôi có thể cùng cô ấy tới Rome gặp Giáo hoàng không. Nhưng tôi đã mất vợ năm 1988 và đã quá tuổi để cặp kè với bất kỳ ai rồi,” ông Glaser, một tín đồ Thiên Chúa giáo sùng đạo giống Susan, nói thêm. Người đàn ông gốc Đức này, vốn vừa trải qua một cuộc phẫu thuật, còn nói, “Mấy tuần gần đây, kể từ khi xuất viện, tôi có một vài lần chuyện trò qua điện thoại với Susan. Tôi chỉ có thể nói về Susan với những lời lẽ tốt đẹp - cô ấy là người mà ta có thể trông cậy những lúc khó khăn. Khi Susan hát là khi cô ấy cất lên tiếng lòng của mình, và tôi tin rằng cô ấy đã nhận được món quà từ Chúa.

“Cô ấy đã luôn luôn có một điều gì đó thật đặc biệt, và giờ đây cô ấy đã cho cả thế giới biết điều đó. Tôi cầu chúc những điều tốt lành nhất cho cô ấy, hy vọng cô ấy sẽ giành chiến thắng trong chương trình. Nếu có ai xứng đáng được đón nhận thành công thì người đó chính là Susan. Sau những chuyện cô ấy đã trải qua trong cuộc đời, có thể thấy Chúa đã can thiệp bằng những cách thức huyền bí.”

Thật ra, gọi là bán kết cũng không hẳn chuẩn xác. Nếu chính xác là bán kết thì sẽ chỉ có hai đêm chứ không phải năm đêm được phát sóng suốt tuần

như vậy, mỗi đêm lại có tới tám thí sinh. Nhưng vì con số tám người ở mỗi đêm này sẽ được loại dần để cuối cùng tổng cộng chỉ còn lại mười người vào chung kết nên năm đêm này đã được gọi là “bán kết”. Đêm “bán kết” đầu tiên diễn ra vào Chủ nhật, các buổi thi còn lại sẽ tiếp tục vào tất cả các buổi tối trong tuần - ngoại trừ thứ Tư, vì hôm đó có một trận bóng đá châu Âu đỉnh cao - cho đến khi hội tụ đủ mười người để trình diễn vào thứ Bảy tuần sau đó.

Mặc dù được dư luận đánh giá chung là sẽ giành chiến thắng nhưng Susan thừa nhận, “Tôi vẫn đang ở trong quả bóng bóng nho nhỏ của chính mình, tiếp tục bắt nhịp với cuộc sống hàng ngày nên không ý thức được đầy đủ về những chuyện đang diễn ra. Mọi người kể với tôi về việc tôi đã được biết đến rộng rãi thế nào trên khắp thế giới, nhưng điều khác thường nhất là khi có một người đàn ông lịch thiệp xuất hiện ngay tại ngưỡng cửa nhà tôi sau khi đã đi một đoạn đường dài từ Peru. Ông ấy nói đã xem clip của tôi trên YouTube nên đến đây để chúc mừng tôi!”

Bà cũng đảm bảo sẽ không thay đổi diện mạo mình quá nhiều. “Tôi nghĩ tôi ổn cả. Trước chương trình này, diện mạo chưa bao giờ là vấn đề khiến tôi bận tâm. Tất cả thí sinh tham gia chương trình đều biết chúng tôi có thể giành được cơ hội biểu diễn trong chương trình Royal Variety trước mặt Nữ hoàng, nhưng tôi thật lòng cho rằng đó sẽ là lần đầu tiên trong đời tôi không cất nổi nên lời. Tôi lúc nào cũng tập hát,” bà nói. “Còn về vấn đề trang phục của tôi, đó sẽ là một sự ngạc nhiên.”

Nếu cả thế giới đều nóng lòng muốn biết rồi tiếp theo đây, chuyện gì sẽ xảy ra với Susan thì không ở nơi nào sự quan tâm lại lớn hơn ở Blackburn. Trung tâm Cộng đồng Blackburn được trang hoàng vô vàn biểu ngữ, cờ Scotland, cờ trang trí, và tất cả bạn bè bà đều mặc áo phông đặc biệt.

Nhà tổ chức sự kiện 49 tuổi Alison Kerr cho biết: “Chúng tôi gọi nó là đội Ủng hộ Susan Của Chúng ta và chúng tôi muốn tận dụng hết khả năng của mình để ủng hộ bà. Chúng tôi không biết đến Chủ nhật sẽ thu hút được bao nhiêu người tham gia. Chúng tôi có thể tập hợp được 150 người, nếu nhiều thì có thể lên tới 250. Chúng tôi đã được trung tâm cho mượn một chiếc ti vi nối với máy chiếu và màn hình lớn, còn có thêm cả hệ thống âm thanh số. Tất cả đều được họ cho mượn miễn phí, một cử chỉ thật tuyệt vời.”

Alison nói rằng nếu Susan tiến được đến trận chung kết, họ sẽ thuê một địa điểm rộng lớn hơn. Nhân viên quản lý của trung tâm cộng đồng, Cathy Bryce, nói, “Tôi biết bà ấy đã hai mươi năm rồi, kể từ buổi tối đầu tiên bà ấy đứng lên hát tại câu lạc bộ Fauldhouse Miners. Bà bước lên sân khấu trong chiếc váy đỏ tươi kiểu Marilyn Monroe, bắt chước kiểu đi khôì hài của danh hài John Cleese. Sau khi kết thúc ca khúc ‘Over The Rainbow’, bà tấc chiếc váy lên cao quá đầu.

“Kể từ hồi đó chúng tôi đã được chứng kiến rất nhiều hành động kiểu đấy. Bà ấy là người lập dị thích thu hút sự chú ý. Tuy vậy tôi không cho rằng bà ấy ý thức được mình đang mắc vào chuyện gì. Tôi cũng không nghĩ bà ấy có thể đương đầu được. Susan là người đáng mến, nhưng bà ấy rất dễ cáu kỉnh nếu mọi chuyện không diễn ra như mong muốn.

“Ai biết được bà ấy sẽ phản ứng thế nào nếu chiến thắng cuộc thi này chứ? Ở Bathgate, bà ấy được sống trong sự bảo bọc của mọi người. Nếu bà thành công, tuần tới chúng tôi sẽ tổ chức một sự kiện khác tại hội trường lớn với sức chứa 500 người. Cả thị trấn thật sự muốn ủng hộ bà.”

Tại khách sạn Happy Valley - vốn thường xuyên đông nghịt nhân viên đài truyền hình kể từ sau lần xuất hiện đầu tiên của Susan - quầy rượu được trang trí bằng một biểu ngữ lớn với hàng chữ “Chúc may mắn, Susan”, còn

trên tường phủ đầy poster và các mẫu báo.

Người quản lý Jackie Mitchell nói, “Từ trước đến nay chúng tôi chưa bao giờ gặp những việc kiểu như thế này. Chúng tôi vừa đón một cặp đôi người Canada đang trên đường đi nghỉ và thay vì đến sân bay đã vòng đến đây. Chúng tôi còn có một khách là phóng viên *Washington Post*, rồi cả những người từ Ba Lan và Croatia. Susan đã dễ dàng vượt qua những chuyện này. Có vẻ như nó không khiến bà ấy phải cuống cuồng lên. Bà là người đáng mến và rất thực tế.”

“Bà muốn thu hút sự chú ý để mọi người không đánh giá bà qua vẻ bề ngoài nữa. Tôi nghĩ bà đã làm được điều đó. Susan đã sống rất vất vả và giờ đây bà đã trở nên nổi tiếng - và bà rất thích thú. Tôi cho rằng chuyện bà thắng hay thua không thành vấn đề, dù thế nào bà cũng sẽ kiêu hãnh đón nhận hết. Tôi nghĩ bà rồi sẽ ổn cả thôi. Bà sẽ không bị ảnh hưởng thái quá. Điều đó thật tuyệt vời đối với thị trấn và với cả Susan.”

Nhân viên pha chế Kellie Brown hàng tuần vẫn vài lần đến nhà Susan để chuyển thư của người hâm mộ được gửi đến quán rượu.

“Một người ở Peru đã viết tặng bà ấy một bài hát. Các bức thư được gửi từ khắp nơi trên thế giới,” cô nói. John Burdon, một người dân địa phương, cho biết, “Tất cả mọi người đều mừng cho Susan. Khi bà ấy bước lên, chúng tôi đã biết là bà ấy có giọng ca tốt, nhưng tất cả chúng tôi đều không ngờ được bà ấy lại dũng cảm đến thế. Nơi đây chỉ là một thị trấn nhỏ, nhưng từ trước đến nay chúng tôi chưa bao giờ có bất cứ sự kiện nào tương tự như thế này. Bà ấy còn vĩ đại hơn cả Beatles. Chuyện này chưa từng xảy ra với họ. Vài ngày trước, đã có mấy người Croatia dừng bà lại giữa phố để xin chữ ký. Nhưng bà vẫn tiếp tục đến đây và chẳng ai đối xử với bà khác đi.”

“Mọi người đến đây và muốn được đi thăm nhà bà ấy,” Sid Mason, một

người dân địa phương khác, phát biểu. “Tôi thật không ngờ trước phản ứng mà cả thế giới đã dành cho bà. Trước đó hầu hết mọi người còn chưa biết Blackburn nằm ở đâu. Nếu có ai hỏi thì bạn sẽ nói là bạn đến từ một nơi gần Bathgate. Giờ thì họ biết Blackburn ở đâu rồi.”

Theo đà nổi tiếng của Susan, người hàng xóm Teresa Miller không biết đã phải trả lời các cuộc phỏng vấn ngay tại ngưỡng cửa nhà mình bao nhiêu lần trong suốt năm tuần liền, và thậm chí còn xuất hiện cả trên các chương trình truyền hình châu Âu. “Giờ thì tình hình đã lắng xuống rồi,” cô nhớ lại. “Lúc đầu, nếu nhìn qua cửa sổ nhà mình, các bạn sẽ không thể không nhìn thấy các đoàn làm phim. Chỉ cần bạn mở cửa cho một nhóm nào đó thì ngay lập tức, cả mười nhóm sẽ ào ào chạy đến nói chuyện với bạn. Susan không cách nào đi mua sắm mà lại không bị họ theo sau. Tôi nghĩ Susan thích chuyện đó. Bà ấy đang bay bổng trên tận chín tầng mây. Bà ấy hoàn toàn xứng đáng với điều này. Bà ấy đã sống khá vất vả sau khi người mẹ qua đời, thêm vào đó lại thường xuyên bị bọn trẻ con trêu chọc. Chúng tôi thường nghe thấy tiếng hát của bà vọng qua các bức tường. Mẹ tôi nói bà thật tuyệt vời. Tôi không cho rằng trước đây bà đã có được cơ hội. Bà thích nhà cửa thay đổi một chút. Nhưng bà đã sống cả đời ở đây và tôi nghĩ bà sẽ không chuyển đi nơi khác đâu.”

Người bạn Kathleen Stein nói, “Susan biết rõ bà đang làm gì. Bà ấy có suy nghĩ riêng của mình. Bà ấy thậm chí còn không kể với chúng tôi là bà ấy sẽ tới Glasgow thử giọng. Một ngày kia, bà ấy đến gặp chúng tôi rồi bảo bà ấy đã qua đó rồi. Susan rất kiên quyết và thực sự có cá tính. Dù thắng hay thua, bà ấy cũng sẽ tiếp tục hát.”

The Times đã làm một bài tổng kết ngay trước thời điểm công bố 40 thí sinh sẽ ganh đua trong vòng bán kết, phát biểu: “Ngôi sao ca nhạc từng

không nhận được nhiều kỳ vọng giờ đang khiến cả thế giới nín thở; Susan Boyle đã gây chấn động khắp toàn cầu, nhưng liệu bà có thắng hay không?

“Người ta dự đoán rằng một phần năm dân số Anh tối nay sẽ bật ti vi lên để theo dõi một chú chó khiêu vũ, một người hưởng trợ cấp nhảy break-dance và một người đàn ông có thể làm những chuyện không thể nói được cùng cái mắc treo quần áo. Tuy nhiên, điều mà họ và hàng triệu người khác trên khắp thế giới này đang chờ đợi chính là sự trở lại của người phụ nữ Scotland dũng cảm với cái tên giờ đã trở nên nổi tiếng từ khắp Tây Lothian cho tới tận bang New South Wales nước Úc.

“Tối nay, cả thế giới sẽ được biết liệu bà có còn được đánh giá là vẫn đủ xuất sắc để đi tiếp vào vòng trong của *Britain's Got Talent* hay không. Giả sử như bà làm được điều đó, vậy thì tuần sau bà sẽ trình diễn tại một trong năm đêm bán kết diễn ra trước đêm chung kết tối thứ Bảy.

“Ngày hôm qua, những nhà sản xuất chương trình đã khẳng khẳng sẽ giữ bí mật về kết quả thu được sau những cân nhắc kỹ càng của ban giám khảo - một chính sách dường như khó lòng thực hiện được khi ảnh chụp các thí sinh lọt vào vòng bán kết có vẻ như đã được đăng tải trên website của chương trình từ đầu tuần này.

“Không khí hồi hộp trong cuộc thi tài năng sẽ khó mà giữ được một khi các nhà cái cho rằng có thể dự tính được kết quả cuối cùng. William Hill đã tính đến khả năng thắng cuộc của bà là năm ăn năm thua, còn Ladbrokes đưa ra tỉ lệ 4-5.”

The Times thậm chí còn dẫn lời Colin Chambers, giáo sư kịch nghệ ở Đại học Kingston, rằng kết cấu của cuộc thử giọng cũng tương tự như cấu trúc của một vở kịch thế kỷ mười chín. “Câu chuyện đã đến hồi kết rồi. Tự bản thân nó đã khá hoàn thiện rồi. Vấn đề của chúng là: bạn lên đến đỉnh cao đó

bằng cách nào?”

Vẻ ngoài của bà cũng là một vấn đề, ông ta nhớ lại. “Thật kinh hoàng nếu bà trở thành Elaine Paige. Nếu bà thay đổi dưới bất cứ hình thức nào thì mọi người sẽ cảm thấy khó chịu. Người ta yêu mến bà vì bà cũng giống như bất cứ người bình thường nào.”

Không phải là thái quá khi nói rằng cả thế giới đang ruột gan nóng như lửa đốt chờ đợi được chứng kiến chuyện gì sẽ xảy đến với Susan. Chắc chắn không ai có thể tưởng tượng được bà sẽ không đi tiếp vào vòng trong. Sao chứ, chẳng phải rốt cuộc bà cũng sẽ vẫn dành được chiến thắng cuối cùng sao?

Quả nhiên bà nằm trong số 40 người được chọn, và các bản tin được lan truyền trên khắp thế giới với tốc độ chóng mặt nhờ các hãng thông tấn vốn quen ghi lại các thảm họa lớn và các sự kiện chính trị quan trọng hơn là cập nhật tin tức về cái mà như Melvyn Bragg đã gọi, rốt cuộc, chỉ là một chương trình tuyển lựa tài năng.

Press Association viết: “Giọng ca chấn động người Scotland Susan Boyle đã giành được một vé vào vòng bán kết cuộc thi *Britain's Got Talent* để tranh tài cùng 39 thí sinh khác. Sau khi trình diễn trong chương trình ca khúc ‘I Dreamed A Dream’ trích từ *Les Misérables*, người phụ nữ chưa chồng 48 tuổi này đã thu hút được từ khắp mọi nơi trên thế giới những người hâm mộ nổi tiếng, bao gồm cả Demi Moore và Jon Bon Jovi. Trong phiên bản đặc biệt 90 phút của *Britain's Got Talent* trên ITV, ban giám khảo sẽ công bố 40 thí sinh được họ chọn tham gia vào các vòng bán kết được truyền hình trực tiếp bắt đầu từ Chủ nhật này.

Trong năm buổi thử giọng tiếp theo, ở mỗi buổi khán giả và ban giám khảo sẽ chọn ra hai thí sinh để đi tiếp vào trận chung kết diễn ra vào thứ Bảy

tối. Tất cả các thí sinh sẽ tranh tài để giành được cơ hội trình diễn tại Royal Variety Show kèm theo tấm ngân phiếu 100.000 bảng.

Boyle không phải người duy nhất thu hút được sự chú ý của ban giám khảo - rất nhiều thí sinh trẻ trung ưa nhìn cũng được vào vòng bán kết... Trong suốt tuần sau, các thí sinh trụ lại được trong danh sách rút gọn 40 người này sẽ biểu diễn trước ban giám khảo và cả đất nước nhằm giành được một suất góp mặt tại trận chung kết.”

Hãng France-Presse tuyên bố: “Susan Boyle, bà cô ăn mặc lạc mốt người Scotland vốn sở hữu một giọng hát phi thường từng nhanh chóng nổi tiếng khắp toàn cầu nhờ YouTube đã giành được chiếc vé tham dự vòng tiếp theo của chương trình tuyển chọn tài năng Britain’s Got Talent diễn ra vào thứ Bảy tới. Kể từ tháng Tư đến nay, trên trang web chia sẻ video, một đoạn clip quay lại phần thử giọng của Boyle, 47 tuổi, trong chương trình đã thu hút hơn 60 triệu lượt xem, và trong danh sách người hâm mộ của bà còn có sự góp mặt của Demi Moore.

“Khi vòng thử giọng của *Britain’s Got Talent* kết thúc vào thứ Bảy, Boyle đã được xướng tên trong danh sách 40 thí sinh sẽ tham gia vòng bán kết được tường thuật trực tiếp bắt đầu từ Chủ nhật, với lần xuất hiện thứ hai đang rất được mong đợi trong chương trình này.

“Khi được hỏi về cảm nhận của bà sau khi ban giám khảo ra quyết định, Boyle nói: ‘Ở trên đỉnh của thế giới, điều đó thật phi thường’, rồi đắm vào không khí và nhảy một điệu. Về các trận bán kết, bà bổ sung: ‘Tôi thật sự muốn làm hết sức mình, cứ thế bước ra ngoài mà làm hết sức mình, và bất kỳ điều gì cũng có thể xảy ra.’

“Đêm chung kết sẽ được tổ chức vào thứ Bảy ngày 30 tháng Năm và Boyle - vốn được giới báo chí Anh đặt cho biệt danh ‘Thiên thần lông lá’ - là

ứng cử viên được các nhà cái cá cược đặt rất nhiều kỳ vọng sẽ giành chiến thắng...”

New York Daily News đưa tin: “Susan Boyle - hiện tượng xuất khẩu âm nhạc lớn nhất nước Anh kể từ sau Spice Girls - sắp tranh tài tại vòng tiếp theo của *Britain’s Got Talent*.”

Câu trả lời của Susan là một phản ứng điển hình: “Tôi không tin nổi mình đã ở trong vòng bán kết,” bà nói. “Số lượng các yêu cầu trên YouTube thật bất ngờ. Chỉ mới sáu tuần trước thôi, tôi vẫn còn chẳng biết gì đến truyền thông truyền hình. Và các tin nhắn ủng hộ từ khắp thế giới khiến tôi vô cùng xúc động và ngạc nhiên. Tôi chưa bao giờ nghĩ rằng mình sẽ thuyết phục được ban giám khảo. Tôi không thể tin được mình đã vào vòng bán kết, và tôi hoàn toàn choáng ngợp trước phản ứng của công chúng đối với phần thử giọng đầu tiên của mình. Tôi chỉ muốn cảm ơn tất cả người hâm mộ vì sự ủng hộ họ đã dành cho tôi, đặc biệt là những bạn bè đến từ quê nhà Bathgate.

“Tôi đã có một bộ đồ khá đẹp và thật sự ưng ý, nhưng tôi muốn mọi người hãy nhìn tôi bằng chính con người tôi. Tôi rất lo lắng và thật sự không biết nên trông chờ điều gì, nhưng tôi sẽ bước ra ngoài kia và làm hết sức mình.

“Nếu tôi thành công thì sẽ thật phi thường. Nhưng tôi không nghĩ xa xôi đến mức đó, mà chỉ muốn tập trung cho tiết mục biểu diễn của mình. Tôi chỉ muốn mọi người nhìn tôi bằng chính con người tôi, và tôi sẽ cố hết sức để thể hiện bài hát, đó là những gì tôi đang nhắm đến,” bà nói.

Khi tên bà được xướng lên trong danh sách các thí sinh được chọn, bà đang đứng trước mặt ban giám khảo, trong chính bộ váy đã khơi dậy những tiếng cười đùa chế nhạo của đông đảo khán giả tại buổi thử giọng ở Glasgow. Và khi nhận được tin tốt lành, bà bắt tay Simon Cowell trước khi

vui mừng nhảy điệu jig trước mặt Ant và Dec, rồi sau đó ôm chầm lấy cả hai người họ.

Tuy nhiên, có không ít lời cảnh báo dành cho bà, và trong đó, có cả ý kiến của một thành viên ban giám khảo. Amanda Holden phát biểu ngay khi Susan vừa được chọn đi tiếp vào vòng sau, “Bà ấy sẽ ngay lập tức trở thành siêu sao quốc tế - nhưng tôi không cho rằng bà ấy sẽ duy trì được lâu. Tôi vẫn luôn thầm nghĩ, ‘Ôn Chúa, chúng tôi đã cho bà ấy qua.’ Chúng tôi có thể không làm vậy lắm chứ. Có rất nhiều thí sinh xuất sắc đã không được chọn. Susan có thể thành công hoặc thất bại. Bà ấy có lẽ không được xuất sắc bằng đêm đầu tiên ấy, và mọi người thì đều tôn sùng tiết mục biểu diễn đó. Chúng tôi đã nâng bà lên cao, và công chúng có thể tự nhủ, ‘Bà ấy quá tự cao tự đại, bà ấy quá vênh váo.’ Bà ấy không phải người như thế. Nhưng chúng tôi không thích sự thành công quá lớn. Thật đáng xấu hổ.

“Cho dù bà thắng hay thua, tôi tin chắc bà cũng sẽ vẫn nhận được hợp đồng thu âm với Simon và sẽ tiếp tục thực hiện được những điều lớn lao hơn. Nhưng thế giới này luôn luôn thay đổi. Chúng ta nâng người khác lên, nhưng cũng vứt bỏ họ đi nhanh chóng kém. Chúng ta tiến về phía trước rất nhanh. Nhưng ai thềm quan tâm chứ? Bà ấy thì không. Những gì đang xảy ra đây đã vượt quá mơ ước của bà ấy rồi.”

Holden cũng phủ nhận những tin đồn cho rằng vẻ bề ngoài của Susan khi xuất hiện trên chương trình đã ít nhiều được lên kế hoạch từ trước, và cô nhắc đi nhắc lại rằng cô không hề biết Susan sẽ trở thành một ngôi sao nổi tiếng đến thế. “Thành thật mà nói, hồi đầu tôi còn chẳng nhớ bà ấy! Chồng tôi vẫn còn nhớ rất rõ tôi đã thốt lên khi từ Glasgow trở về nhà, ‘Ôi Chúa ôi! Bọn em đã phát hiện ra một Paul Potts phiên bản nữ, nhưng bà ấy thậm chí còn xuất sắc hơn nhiều.’ Nhưng sau đó tôi không lần nào đã động đến bà ấy

nữa. Tôi không bao giờ tin rằng những cuộc tranh luận về bà ấy lại là một mưu đồ được dàn dựng trước. Chúng tôi vẫn luôn hy vọng có thể đãi cát tìm vàng, và chúng tôi đã tìm được rồi.”

Tất nhiên Susan không phải thí sinh duy nhất được chọn vào vòng sau, và 39 thí sinh kia sẽ là trở ngại trên con đường giành chiến thắng cuối cùng của bà. Có lẽ đến giai đoạn này cũng đáng công đáng sức để tìm hiểu những gương mặt đó. Một số người có thể sẽ tiếp tục đạt được tiếng tăm, rất nhiều người khác ngay lập tức sẽ chẳng còn được ai biết đến. Nhưng không ai có thể nói trước được đến cái tuần tháng Năm ấy, số phận nào đang chờ đợi họ.

Tất cả họ đều ở đó: Susan, những nghệ sĩ hài, những vũ công xe cút kít, những tay kèn saxophone, những nghệ sĩ đường phố và một số nhóm nhảy - bao gồm cả các thí sinh nhại lại điệu nhảy dân gian Ireland theo kiểu Hy Lạp!

Susan phải vượt qua tất cả những thí sinh này để giành chiến thắng. Giờ đây, công chúng sắp được chứng kiến bà biểu diễn trực tiếp. Vẫn còn vô vàn câu hỏi chưa có lời đáp. Bà sẽ hát bài gì?

Và trông bà sẽ như thế nào?

CHƯƠNG TÁM

CƠN SỐT SUBO

Ant và Dec ăn mặc vô cùng thời trang và sang trọng. Lẽ tất nhiên họ nên làm thế - đây là một đêm đặc biệt: đêm đầu tiên trong vòng bán kết *Britain's Got Talent*.

Ant nhìn thẳng vào ống kính máy quay và nói, “Thí sinh cuối cùng của đêm nay đã vượt đường xá xa xôi đến từ Tây Lothian, Scotland.” Tiếng vỗ tay của khán giả trong trường quay đã vang lên khi anh còn chưa kịp kết thúc câu giới thiệu ngắn gọn ấy.

Dec tiếp lời. “Bà là người phụ nữ có giọng ca vô cùng vô cùng xuất sắc đến từ một ngôi làng nhỏ bé. Tôi nghĩ các bạn đều biết tôi đang nói đến ai. Đó là Susan Boyle!”

Đó là tối 24 tháng Năm, và Susan sắp mang đến cho cả thế giới đang chăm chú theo dõi kia một cơ hội để được lần thứ hai thưởng thức tài năng của bà. Ngay cả Simon Cowell cũng phải thừa nhận với hàng triệu người đang ngồi đóng đinh trên ghế trường quay, “Tối nay cả thế giới đang theo dõi màn biểu diễn của Susan Boyle. Ngay lúc này tôi sẽ không muốn ở vào vị trí của bà ấy đâu.”

Sau một trích đoạn ngắn ngủi giới thiệu lại lần xuất hiện đầu tiên của bà, họ tiếp tục chiếu một số cảnh quay đầy tâm trạng với hình ảnh Susan đang đưa mắt nhìn toàn cảnh miền thôn dã, thỉnh thoảng chen vào những lời bà nói. “Tôi đã nỗ lực cả cuộc đời để chứng tỏ bản thân, chứng tỏ rằng tôi có

thể được chấp nhận, rằng tôi không phải kẻ vô tích sự như mọi người vẫn nghĩ. Tôi cũng có một thứ gì đó để trao tặng,” bà nói.

Rồi đoạn băng ghi hình lại quay trở về hình ảnh Dec đang nói kèm theo cái khoát tay, “Và đây chính là người phụ nữ đó, xin chào đón Susan Boyle...!”

Nhiều ngày trước buổi tối thứ Bảy trên kênh truyền hình ITV đó, thế giới đã bước vào cơn cuồng mê “SuBo”. Mọi câu chuyện ngồi lê mách lẻo, mọi lời trích dẫn, mọi lời bình luận của Susan hay ban giám khảo, mọi thông tin cơ bản thu lượm được từ Blackburn đều góp phần thổi bùng lên ngọn lửa tưởng tượng của công chúng.

Liệu SuBo cuối cùng có chiến thắng không? Còn ai có thể ngăn cản bà ấy không? Demi Moore có bay đến xem trận chung kết không? Hết câu hỏi này đến câu hỏi khác đã được đặt ra bởi giới truyền thông khát tin nhân danh công chúng đang háo hức.

Trong đêm đó, Susan phải tranh tài với bảy thí sinh khác để giành một trong hai suất tham dự trận chung kết vào thứ Bảy, và trong số các đối thủ của bà có diễn viên đường phố Nick Hell và ca sĩ nhí mười tuổi Natalie Okri, người được mệnh danh là “tiểu Beyonce”. Một đối thủ khác trong tối đó là Darth Jackson, kẻ đóng vai Darth Vader/Michael Jackson^[7].

Susan nhắc lại về bộ váy “may mắn” bà đã mặc trong chương trình tổ chức tại Glasgow, và bà thừa nhận rằng trong thời gian chuẩn bị cho buổi tối hôm nay, bà đã “rất lo lắng” trước lần trình diễn được truyền hình trực tiếp đầu tiên của mình.

“Tôi chưa bao giờ nghĩ rằng mình sẽ thuyết phục được ban giám khảo. Tôi không thể tin được mình đã vào vòng bán kết, và tôi hoàn toàn choáng ngợp trước phản ứng của công chúng đối với phần thử giọng đầu tiên của

mình. Tôi thật sự không biết nên trông chờ điều gì, nhưng tôi sẽ bước ra ngoài kia, một lần nữa làm hết sức mình, và hy vọng khán giả cùng ban giám khảo sẽ thích tiết mục biểu diễn của tôi. Mong ước cuối cùng của tôi là được trở thành ca sĩ chuyên nghiệp. Nếu được gặp Nữ hoàng thì đó sẽ là một may mắn nhân đôi, vì bà rất cao quý và là biểu tượng của nước Anh.

“Nếu chiến thắng, tôi sẽ tận hưởng một kỳ nghỉ thú vị, sau đó tôi sẽ chia sẻ số tiền mình nhận được cho gia đình tôi, những người đã luôn dành cho tôi sự ủng hộ và quan tâm sâu sắc,” bà nói.

Sau sự khởi đầu cực kỳ ấn tượng của Susan, mọi người hẳn đều cho rằng bà sẽ chẳng cần được giúp đỡ thêm về thanh giọng. Nhưng không phải thế, và Yvie, chuyên gia luyện giọng cho *BGT* - từng cùng Simon Cowell huấn luyện cho Leona Lewis và Alexandra Burke - đã hỗ trợ bà.

“Bà ấy được trời phú cho một tài năng thô mộc vô cùng lạ thường và một niềm say mê độc nhất vô nhị. Tôi từng làm việc với rất nhiều nghệ sĩ tài năng, nhưng riêng trong thể loại âm nhạc mà Susan đã chọn, bà ấy là người xuất sắc nhất tôi từng có vinh hạnh được huấn luyện.

“Trong vòng bán kết, bà sẽ khiến cả đất nước phải ứa nước mắt. Tôi cũng sẽ khóc. Trong năm nay, có khoảng năm, sáu màn trình diễn có cơ hội đi đến cuối chặng đường. Không nên đánh giá thấp những nghệ sĩ nhí - tiết mục của các em chắc chắn rất đáng để xem. Ở Susan, có một nét thực tế và cuốn hút khiến ta không thể không yêu quý. Bà là một phụ nữ bình thường đến từ một ngôi làng nhỏ ở Scotland và sở hữu một giọng hát gây sửng sốt. Khi chương trình được phát sóng lần đầu tiên, tôi đang ở Mỹ. Tôi đang theo dõi bản tin thời sự và phát thanh viên bắt đầu nói về một người nào đó trong ‘British Idol’.”

Yvie mô tả lại việc bà đã theo dõi Susan hát với sự ngưỡng mộ đến thế

nào. “Bất kể Susan thắng hay thua, tôi cũng không thể hình dung ra cảnh bà nhảy vào trong một chiếc limo hay sống theo cung cách của những người nổi tiếng. Bà hoàn toàn có quyền cười vào phần đề cập đến mình trong *The Simpsons*, và tôi nghĩ khiếu hài hước tuyệt vời của bà sẽ giúp bà vượt qua mọi sự khoa trương, cường điệu.

“Bà sẽ mặc bộ trang phục mới, sẽ làm tóc và cả trang điểm nữa, nhưng cũng chỉ thế thôi. Bà trông lịch sự hơn, tao nhã hơn một chút chứ không phải biến đổi hoàn toàn thành một con người khác. Giống như Paul Potts, Susan có chất giọng thuần khiết. Giọng ca của bà không hề chải chuốt và cũng chẳng cần đến những kỹ xảo đặc biệt.”

Yvie, giờ đang nhận trách nhiệm huấn luyện cho tất cả các thí sinh vào vòng bán kết, nói thêm, “Tôi mong tất cả các thí sinh đều làm thật tốt - nhưng tất nhiên tôi sẽ rất mừng nếu lần đầu tiên trong lịch sử của chương trình, một người Scotland sẽ giành được chiến thắng. Cho dù Susan có chiến thắng hay không, chỉ cần vẫn còn được cất tiếng hát là Susan sẽ luôn luôn cảm thấy hạnh phúc.”

Màn xuất hiện của Susan sau lời giới thiệu của Ant và Dec không thể nào khác biệt hơn so với những bước chân nặng nề khó tả của bà tại buổi thử giọng ở Glasgow: khói trắng cuộn lên trên khắp sân khấu khi người phụ nữ tên Susan ăn mặc trang nhã - trong bộ váy màu đồng do stylist Stephen Adnitt của chương trình lựa chọn và được chiếu sáng bởi chiếc đèn chiếu treo cao phía trên đầu và sau lưng bà - bước về phía trước. Phía sau bà là hình ảnh những đám mây màu xanh thẫm không ngừng chuyển động, mang đến cho cảnh tượng này một cảm giác gần như thoát tục. Khuôn mặt bà lộ rõ vẻ tập trung và lo lắng khi bà bước về phía micro, nhưng khi bước đến bên micro rồi, bà mỉm cười. Bài hát bà bắt đầu trình bày là “Memory” của

Andrew Lloyd Webber, trích từ Cats. Có một điều mà khán giả đang ở tại trường quay cũng như đang theo dõi qua màn hình ti vi không nhận ra, đó là Susan vừa ốm dậy sau trận cảm, vậy nên, không giống như ở Glasgow, bà vừa cất lên những nốt nhạc đầu tiên đã khiến khán giả xúc động đến bàng hoàng, lần này, bà phần nào phải ráng sức trong phần mở đầu bài hát.

Tuy nhiên, giọng ca của bà, càng lúc càng bình tĩnh và mạnh mẽ khi bà nỗ lực hoàn thành tiết mục biểu diễn, đã nhận được những tràng pháo tay cổ vũ nhiệt tình.

Đến khi Ant và Dec bước lên sân khấu để trò chuyện cùng Susan, cuối cùng bà cũng đã cố hết sức để tỏ ra thư thái và nói với họ bà cảm thấy thật tuyệt vời, rằng tuần vừa qua đúng là “không tài nào tin nổi”. Bà có cảm thấy bị “sức ép” không? “Sức ép nào vậy?” là câu trả lời gần như ngay lập tức của bà, và thêm vào đó là, “Tôi thích thú tận hưởng từng giây từng phút. Tôi sẵn sàng làm lại chuyện đó lần nữa.”

Bà gửi một nụ hôn gió đến Piers Morgan để đáp lại lời khen của ông rằng bà trông thật xinh đẹp, và khi đó ông còn nói thêm, “Tôi nghĩ bà thật sự vô cùng rạng rỡ. Khi cả thế giới đang phải trải qua một thời kỳ tương đối khó khăn và chúng ta đều kiếm tìm một nguồn cảm hứng, Susan Boyle đã xuất hiện. Nhân danh toàn thế giới - cảm ơn bà, Susan.”

Trước sự hoan hô nhiệt liệt của khán giả, Susan làm một cử chỉ hào phóng, khiến Amanda Holden bật ra câu chọc ghẹo, “Bà đang biến thành Eva Peron rồi đấy, Susan.”

“Tôi chỉ cảm thấy vô cùng nhẹ nhõm vì đối với bà, mọi chuyện đều tiến triển một cách rất thuận lợi,” nữ diễn viên nói thêm. “Tôi đã gặm đến cụt hết cả móng tay, nhưng bà đã hoàn thành xuất sắc tiết mục biểu diễn của mình. Tôi rất tự hào về bà... Tôi vô cùng tự hào vì bà đã đại diện cho nước Anh

một cách vẻ vang đến thế... Vậy nên, bà đã trình diễn rất xuất sắc, rất cảm ơn bà.”

Và rồi đến lượt Simon. “Susan, tôi phải nói rằng bà là một quý bà đặc biệt... quả thực như vậy. Và bà biết đấy... tôi chỉ muốn xin lỗi về... cách chúng tôi đối xử với bà trước khi bà hát lần đầu tiên. Bà khiến tôi và tất cả những người khác trông không khác gì kẻ ngốc.”

Susan nhún vai tinh bơ và đùa lại, “Tôi chẳng biết gì cả. Tôi là người Barcelona mà,” trước khi rời khỏi sân khấu với sự tự tin của một người chuyên nghiệp giàu kinh nghiệm.

Bên cạnh trận cảm vẫn chưa dứt hẳn, tối thứ Bảy Susan còn bị mất ngủ. “Tôi rất lo lắng. Tôi thật sự không biết nên trông chờ điều gì. Tôi sẽ cứ thế bước ra ngoài kia và một lần nữa làm hết sức mình. Tôi không có sự thay hình đổi dạng lớn lao nào. Tôi chỉ muốn mọi người nhìn tôi bằng chính con người tôi, và sẽ cố hết sức để thể hiện bài hát,” bà tâm sự.

Tất nhiên, bà nhận được số phiếu bầu đủ để đi tiếp đến trận chung kết (làm sao xảy ra chuyện gì khác được chứ?) mặc dù một vài nhà phê bình vẫn không thể cưỡng lại được mong muốn chỉ trích bà không nhiều thì ít. Một người nói bà đã trở nên “đậm chất Hollywood chứ không còn là Quái Vật Lông Lá nữa,” trong khi người kia nhận xét một cách khá cay độc: “Người ta đã giúp Susan Boyle có được một sự thay đổi diện mạo khá thú vị. Ai đó đã làm sạch một nửa số răng của bà ta, khoác cho bà ta một bộ cánh mới và bới ngược tóc bà ta lên thành một kiểu đầu búp bê hình trứng^[8] mới, vậy nên bây giờ trông bà ta không khác gì ngôi sao nhạc pop. Giống hệt Micky Dolenz. Tuy nhiên, người ta đã bỏ qua một sự thật cốt yếu. Giọng hát của bà ta thật ra đâu có tuyệt vời đến thế. ‘Nữaaaaa đêm’ ấy hả? Chỉ với điều kiện đó là giờ đóng cửa của quán Horse Shoe ở Glasgow thì mới hay thôi nhé. ‘Via hè

không một âm thanh' ấy hả? Cứ mơ đi nhé, các tình yêu.”^[9]

Nhu cầu được theo dõi Susan hát từ phía bên kia Đại Tây Dương - nghe nói Đệ nhất Phu nhân Michelle Obama khao khát được gặp lại bà - đồng nghĩa với việc ITV đã bố trí để đăng tải chương trình đồng thời trên cả truyền hình lẫn Internet. Trên đất Mỹ, các câu lạc bộ Anh cũng tổ chức những bữa tiệc SuBo để khách khứa có thể vừa chén chú chén anh vừa theo dõi bà hát trên màn hình rộng.

Công chúng bỏ phiếu cho Susan vào trận chung kết, còn nhóm nhảy Diversity và thí sinh mười tuổi Natalie Okri chia nhau lượng phiếu bầu lớn thứ hai và buộc phải đối diện với phán quyết của ban giám khảo. Amanda Holden ủng hộ Natalie, nhưng Simon Cowell và Piers Morgan lại bỏ phiếu cho các vũ công.

Từ trung tâm cộng đồng Blackburn, hơn 200 người đã theo dõi Susan cất tiếng hát giành suất tham dự trận chung kết, và ủy viên hội đồng thành phố Alison Kerr, người tổ chức sự kiện này, cho biết ngay khi Susan vừa xuất hiện trên màn hình, cả đại sảnh đã nổ tung trong “sự huyền ảo”. “Không khí vô cùng sôi nổi, thật sự tuyệt vời,” bà nói.

“Tối nay, bà ấy rất tự tin và giọng hát của bà tuyệt vời không chê vào đâu được. Giây phút tên bà được xướng lên, cả nơi này đã bùng nổ trong sự huyền ảo; thật không thể tưởng tượng được. Tuy nhiên, ngay khi bà cất tiếng hát, tất cả mọi người đã im lặng - bà thật tuyệt vời.”

Những người cổ vũ đã trang hoàng hội trường bằng biểu ngữ và cờ trang trí, nhằm góp phần tạo ra một bầu không khí hội hè tại đây, địa điểm đặt màn hình lớn trình chiếu tiết mục biểu diễn của Susan.

Bà Kerr cho biết, “Hội trường trông thật khác thường, đâu đâu cũng được trang trí bằng tranh ảnh và cờ Scotland. Tất cả chúng tôi đều vô cùng lạc

quan vì bà đã đi được đến chặng này. Tất cả đều đã sẵn sàng. Đây là bữa tiệc lớn nhất Blackburn từ trước đến nay - chỉ có Chúa mới biết đến trận chung kết thì thị trấn này sẽ trở nên như thế nào. Susan đã mang đến niềm tự hào cho toàn thị trấn và không một người nào không dán mắt vào màn hình ti vi.”

Kerr - đang có mặt tại bữa tiệc cùng cô con gái Andrea, 17 tuổi và bạn thân của cô bé, Stephanie Nicol, 18 tuổi - nói thêm, “Nơi đây đã thành một thị trấn ma. Nếu không có mặt tại bữa tiệc của chúng tôi thì người ta cũng ở nhà, ngồi trước ti vi.”

Người hàng xóm Teresa Miller, 36 tuổi, nói, “Chúng tôi lúc nào cũng nghe thấy tiếng bà hát vọng qua bức tường. Cho dù chương trình này có diễn ra như thế nào đi chăng nữa thì cũng thế thôi, bà giờ đây đã trở thành một ngôi sao nổi tiếng khắp thế giới rồi. Thật kỳ lạ khi nghĩ đến chuyện giờ đây người ta phải may mắn lắm mới được xem bà biểu diễn, trong khi chúng tôi lúc nào cũng có thể nghe bà hát. Đối với Susan, chuyện này thật phi thường - bà xứng đáng với thành công đã đạt được.”

Cô bảo mẫu Michelle McCabe sống gần đó cũng treo áp phích ủng hộ Susan. “Hôm qua chúng tôi đã trang trí cửa sổ nhà mình, và đến lúc này, có dùng từ phấn khích cũng không đủ để diễn tả. Bà ấy đã nhờ tôi chăm sóc hộ con mèo Pebbles trong thời gian bà ấy đến Glasgow tham gia thử giọng, nhưng chuyện xảy ra cứ như đã từ hàng bao nhiêu năm trước rồi, và chúng tôi thật lòng khó mà tin được những gì đã xảy ra. Chúng tôi đang theo dõi chương trình qua chiếc ti vi màn hình lớn ở nhà, và chai rượu sâm banh đã sẵn sàng.”

Người bạn Jackie Russel góp lời, “Trước khi chuyện này xảy ra, Susan rất cô đơn. Tất cả mọi người đều cần được âu yếm thương yêu, nhưng bà ấy lại không có được điều đó. Tối tối, bà ấy một mình trở về nhà với con mèo của

mình, nhưng bà ấy cũng có bạn bè, những người hàng xóm tốt bụng và một gia đình ấm áp. Tôi tin chắc là giờ đây, sẽ có rất nhiều gã đào mỏ bám theo bà, nhưng bà ấy không phải kẻ ngốc. Bà ấy không ngốc nghếch như mọi người tưởng.”

Thậm chí, cả Thủ tướng Scotland Alex Salmond cũng tham gia bình luận, “Toàn thể Scotland đang ở ngay sau bà. Tôi tin chắc bà hội đủ những yếu tố cần thiết để trở thành người chiến thắng trong trận chung kết vào tuần sau.”

Nhà cái William Hill rút tỉ lệ đặt cược vào chiến thắng của bà là 8/13, tỉ lệ cược cao nhất trong lịch sử chương trình. Nhưng nếu như các nhà cái đều cho rằng bà nắm chắc cơ hội thành công thì không phải tất cả các thí sinh khác cũng đều nghĩ như vậy. Đối thủ tại trận chung kết của bà Shaun Smith tuyên bố anh ta không tin rằng bà chắc chắn sẽ giành được thắng lợi cuối cùng. Chàng ca sĩ mười bảy tuổi này khẳng định cậu ta cho rằng tất cả các thí sinh đều có cơ hội chiến thắng. “Mọi người đều có cơ hội, mọi tiết mục biểu diễn đều cực kỳ xuất sắc, chẳng ai có thể dự đoán được diễn tiến của cuộc tranh tài này, vì chuyện gì cũng có thể xảy ra được. Tối nay, bất kỳ thí sinh nào, như Stavros Flatley chẳng hạn, cũng đều có thể bước ra sân khấu mà trình diễn một tiết mục để đời và rồi trong chớp mắt họ sẽ trở thành ứng cử viên nặng ký nhất cho chức vô địch,” anh nói.

Trước câu hỏi anh coi ai là đối thủ lớn nhất của mình, Shaun đáp, “Tất cả mọi người. Đây là một cuộc chơi ngang sức ngang tài, ai ai cũng đều tài năng đến mức không tin nổi,” tuy nhiên anh cũng thừa nhận sự xuất sắc của Susan, “Tôi nghĩ bà ấy tuyệt vời không chê vào đâu được, giọng hát của bà ấy thật choáng váng.”

“Điểm mấu chốt của chương trình này là trao cho mọi người cơ hội thử sức. Nếu không nhờ *Britain's Got Talent* thì tôi sẽ không có được cơ may

này. Tôi sẽ vẫn chỉ là một cậu nhóc mười bảy tuổi cắm mặt vào bài thi sinh học... Chương trình đã quy tụ những con người bình thường đang cần cơ hội, và cuối cùng họ cũng đã nắm bắt được cơ hội đó; đó chính là điều tuyệt vời nhất ở chương trình này.”

Mười bốn triệu người đã ngồi trước màn hình ti vi theo dõi Susan biểu diễn, đồng nghĩa với việc ITV đã thu hút được 54% lượng khán giả xem truyền hình của buổi tối hôm đó, một bằng chứng cho thấy sự nổi tiếng của chương trình.

Trong một cuộc phỏng vấn Susan được đăng tải trên website của ITV, bà phát biểu, “Tôi thật sự cảm thấy thoải mái vì đây là kết quả hoàn toàn bất ngờ.” Bà cho biết bà đã khắc phục được sự ngập ngừng trong phần bắt đầu tiết mục. “Đoạn vào đầu thật sự không được chắc chắn lắm, vì tôi lỡ bị phớt lờ một nốt, nhưng đó là vì tôi đã bị cảm. Tôi tự nhủ, ‘Vậy đấy, tốt hơn hết là hãy đứng lên và rời bước tiếp.’ Vậy nên tất cả những gì tôi làm là cứ thế tiếp tục phần biểu diễn của mình và rồi nó đã ổn hơn nhiều. Phản ứng của khán giả thật sự khiến tôi vô cùng bất ngờ.”

Bà cho biết lần biểu diễn này “hoàn toàn khác” so với buổi thử giọng của bà, và nói thêm, “Sức ép đè nặng lên tôi, nhưng ta chỉ việc phớt lờ thực tế rằng mình đang bị hàng nghìn con mắt dõi theo để cố tập trung vào những gì đang xảy ra ngay lúc này trong cái trường quay đặc biệt đó.”

Tuy nhiên, không phải tất cả mọi người đều bị cuốn vào cơn sốt SuBo. Ca sĩ Lily Allen là một ví dụ. Cô tuyên bố trên Twitter rằng thí sinh mười hai tuổi Shaheen Jafarholi còn tài năng hơn Susan nhiều.

Cô ca sĩ nhạc pop hai mươi tư tuổi này viết trên trang Twitter của mình: “Tôi nghĩ trong chương trình *Britain’s Got Talent* vào Chủ nhật, thời của Susan Boyle sẽ hết - bà ấy thiếu sự kiểm chế, và tôi không cho rằng bà ấy có

chất giọng tuyệt vời. Bà ấy hát được, Micheal Bublé ạ, nhưng bà ấy đâu phải một tài năng đích thực, phải không? Bà ấy có vẻ là một phụ nữ đáng mến, nhưng nếu đây là chương trình tuyển lựa tài năng thì có lẽ Shaheen mới đáng giành chiến thắng.”

Cô còn nói, “Tôi nghĩ *Britain’s Got Talent* đang chấp chơi trên lằn ranh bạo hành trẻ em rồi. Tội nghiệp Natalie bé bỏng.”

Ngày hôm sau, cô lại củng cố quan điểm của mình trên Twitter, “Có vẻ như tôi không chỉ có một mình. Tôi tin rằng 90% các bạn cũng đồng ý với tôi. Nhân đây phải nói luôn, nói bà ấy được đánh giá cao quá mức không có nghĩa ám chỉ bà ấy không tốt.”

Nữ ca sĩ trẻ này không phải người duy nhất chê bai Susan. Giám khảo chương trình *Strictly Come Dancing*, Craig Revel Horwood đã phát biểu rằng bà là một “kẻ dị hợm”. Thậm chí nhà biên đạo múa này còn nói rằng bà có “giọng hát tệ không kém gì vẻ bề ngoài”. Trong buổi tối mở màn của chương trình khiêu vũ *Latin Fever* tại West End, Revel Horwood nói, “Tôi nghĩ Susan Boyle là một nỗi thất vọng lớn, và tôi sẽ cho các vị biết tại sao - bà ta không biết hát, và điều đó thực sự khiến tôi khó chịu đến phát điên. Tôi đã xem bà ta hát ‘Memory’ và bà ta đã bóp méo nó một cách không thương tiếc. Nếu Elaine Paige hay Andrew Lloyd Webber mà được chứng kiến màn trình diễn đó thì cho dù đã chết rồi họ cũng sẽ quay cuồng trong mộ. Thật kinh tởm. Từ đầu đến cuối câu nào cũng có vấn đề nghiêm trọng về xướng âm. Tôi có nói cả ngày cũng không hết. Ấy vậy mà ban giám khảo chỉ ngồi giương mắt ra mà nói bà ta tuyệt vời đến thế nào. Tôi không thể kiềm chế được nữa. Tôi chỉ muốn đập nát cái ti vi ra. Tôi hy vọng người chiến thắng sẽ có tài năng thực sự, chứ không phải chỉ là một kẻ dị hợm cứ lú lo này nọ vài câu là mọi người đã ‘Ôi chao’ hết cả lên.”

Những bình luận kiểu đó tất nhiên sẽ không mang lại sự ủng hộ cho Susan, nhưng giờ đây khi chương ngại vật của vòng bán kết đã được tháo bỏ, một vấn đề còn tệ hơn nữa đã nảy sinh trong tuần lễ lạ lùng đó. Những dấu hiệu đầu tiên chứng tỏ chưa chắc mọi chuyện sẽ xuôi chèo mát mái đã xuất hiện cùng với các bản báo cáo cho biết bà đã khiến khách khứa trong khách sạn Wembley Plaza, nơi nghỉ trọ của các thí sinh, không tài nào ngủ được cho đến tận hai giờ sáng.

Bà không sao ngừng tập luyện được, và thậm chí vào sáng sớm, người ta có thể nghe thấy rõ mồn một tiếng hát của bà vọng từ trong phòng ra. Một khách trọ ở khách sạn cho biết, “Rõ ràng bà ấy khao khát chiến thắng. Bà ấy hát suốt cả ngày lẫn đêm. Tôi không sao ngủ được - nó chỉ là một thứ tạp âm chối cả tai.” Ngay sau hôm chiến thắng tại vòng bán kết, bà đã bước xuống sảnh lớn của khách sạn và gây bất ngờ cho toàn thể khán giả bằng điệu nhảy shimmi giờ đã vô cùng nổi tiếng của bà.

Bà tỏ ra vô cùng khiêm tốn khi nhận xét về tiết mục biểu diễn của mình. “Sức ép đè nặng lên tôi. Nhưng ta chỉ việc phớt lờ thực tế rằng mình đang bị hàng nghìn con mắt dõi theo để cố tập trung vào những gì đang xảy ra ngay lúc này trong cái trường quay đặc biệt đó... Chuyện gì cũng có thể xảy ra - nhưng tôi sẽ cố gắng hết sức mình. Tôi chỉ muốn cảm ơn người dân Anh đã ủng hộ tôi. Các bạn đã biến những giấc mơ của tôi thành hiện thực.”

Nhưng sau đó, bà có phần lúng túng khi xuất hiện trong chương trình Britain's Got More Talent của kênh truyền hình ITV2. Bà dường như khá lo lắng và không thoải mái. Một số câu trả lời của bà còn rất tối nghĩa. Giữa chương trình, bà được chỉ cho xem một con búp bê làm theo hình dạng bà giờ đang được bày bán trên thị trường và được hỏi bà nghĩ gì về chuyện này, vậy là bà đưa con búp bê lên cạnh mũi mình thay vì trả lời câu hỏi đó.

Những cuộc tranh luận vẫn không ngừng tiếp diễn về việc bà nên hát bài gì trong trận chung kết - “If I Loved You” của Rogers và Hammerstein cùng bài thánh ca “You’ll Never Walk Alone” được nhắc đến như những ứng cử viên nặng ký - nhưng vẫn còn rất nhiều cuộc tranh luận nóng bỏng hơn nữa. Đầu tiên, xuất hiện một bài báo kỳ quái đưa tin bà đã mặc một chiếc áo của Scunthorpe FC và rồi sau đó bảo người hâm mộ bán nó trên eBay.

Một vài ngày sau, lại có thông tin rộng rãi rằng bà đã có những phản ứng kỳ quặc khi nghe thấy Piers Morgan tán dương Shaheen Jafargholi - thí sinh sau đó đã được ban giám khảo chọn vào đêm chung kết. Morgan nói, “Theo tôi, đây rõ ràng là bài hát được thể hiện xuất sắc nhất tính cho đến thời điểm này.” Tiết mục biểu diễn “And I Am Telling You I’m Not Going” của Shaheen đã được Morgan miêu tả là “ngoạn mục”.

Có vẻ như Susan đã phản ứng lại một cách vô cùng giận dữ trước lời ngợi ca của Morgan dành cho cậu nhóc học sinh, và người ta còn nói rằng bà đã chĩa hai ngón trỏ vào màn hình ti vi và hét lên “con mẹ mày” trước 150 vị khách đang sững sờ trong khách sạn, rồi sau đó nện chân thành thịch về phòng, giam mình trong đó cho đến hết buổi tối.

Theo lời một nhân chứng, “Ban đầu Susan ngồi uống nước khá vui vẻ. Bà ấy có vẻ hơi lo lắng khi một đám đông khách du lịch đến xin chữ ký, và bảo với họ là hãy đợi cho đến khi Shaheen biểu diễn xong đã. Bà mỉm cười khi nghe Shaheen hát, nhưng rồi sau đó, khi Piers bắt đầu bày tỏ sự tán dương, bà ấy đã phát điên phát rồ lên.

“Bà ấy đứng dậy, bắt đầu trình diễn một điệu nhảy lắc lư kỳ cục quen thuộc và rồi chĩa hai ngón tay vào màn hình ti vi. Rồi bà ấy hùng hổ bước ra ngoài. Sau đó chúng tôi không gặp lại bà ấy nữa.

“Tất cả những thí sinh đang ở tại khách sạn đều thật sự rất đáng mến - họ

giống như một đại gia đình hạnh phúc *BGT* vậy - thế nên ai cũng choáng váng trước sự giận dữ của bà ấy.”

Một phát ngôn viên của chương trình xác nhận rằng Susan đã rời khỏi quầy rượu trước khi chương trình hôm đó kết thúc, nhưng cô ta cũng bổ sung, “Theo chúng tôi biết, Susan không có mặt tại quầy rượu trong suốt thời gian Shaheen biểu diễn. Lúc đầu bà ấy theo dõi chương trình tại quầy, nhưng ngay sau đó đã về phòng xem tiếp vì các phóng viên cứ đòi phỏng vấn bà ấy tại quầy rượu.”

Còn rất nhiều tin đồn khác nữa, và chuyện đã xảy ra một lần nữa lại được lưu truyền với những phiên bản rất khác nhau. Dưới hàng tít “SuBo phát điên; Độc quyền: Boyle sôi lên sùng sục...”, tờ Sun đưa tin: “Ngay trước mắt hàng trăm khách trọ tại khách sạn, bà đã khiến người hâm mộ *Britain’s Got Talent*, các thí sinh cùng người nhà của họ chết sững. Tối qua, không ít người đã lo sợ rằng sức ép đang đè nặng lên thí sinh được mến mộ này. Năm giờ chiều hôm qua, cảnh sát đã phải ra tay can thiệp sau khi Susan, 48 tuổi, dùng dùng nổi giận giữa sảnh khách sạn Wembley Plaza, Bắc London vì bị hai người lạ ‘chọc cho phát điên’. Nghe nói nữ ca sĩ Scotland đã gầm lên: ‘Mẹ cha bọn mày sao dám thế hả! Mẹ cha bọn mày không được nói với tao kiểu đó.’

“Một cảnh sát trực tại khách sạn đã chạy đến hỏi: ‘Có vấn đề gì sao?’ Susan, biệt danh SuBo, gầm lên; ‘Tất nhiên là có một vấn đề con mẹ nó rồi.’ Nước mắt lã chã, bà quay gót thành thịch bước đến lối ra vào, theo sau là gia đình, đội ngũ sản xuất và cảnh sát.”

Bài báo còn tiếp tục dẫn lời một người được trực tiếp chứng kiến: “Bà ấy phải mất một lúc lâu mới bình tĩnh trở lại được. Bà ấy thở hỗn hà hỗn hển và vô cùng giận dữ. Rõ ràng Susan đang phải chịu rất nhiều sức ép. Có lẽ sự nổi

tiếng đã vượt quá sức chịu đựng của bà ấy.”

Tuy nhiên, một đại diện của *BGT* đã đưa ra một góc nhìn khác, nói rằng những người lạ (sau này được biết là các nhà báo) đã “cố tình chọc tức bà ấy”. Ông ta còn bổ sung, “Không ai gọi cảnh sát đến. Họ có mặt sẵn ở đấy rồi.” Toàn bộ vụ việc diễn ra trong khoảng mười lăm phút. Theo lời một phát ngôn viên, “Hai nhà báo đã làm phiền bà ấy và khiến bà ấy không thể chịu nổi nữa. Sau chuyện đó, bà ấy có vẻ bị kiệt sức, còn các nhà báo được cảnh sát đưa ra khỏi tòa nhà.”

Mặc dù vậy, lối cư xử của bà đã khuyến khích báo giới đưa tin bà từng được một số hàng xóm ở Blackburn gọi là “Rambo” theo tên nhân vật khao khát trả thù mà Sylvester Stallone thủ vai trong những bộ phim hành động bạo lực. “Lý do là vì nếu không có được thứ mình muốn, Susan sẽ phát điên.” Một người khác bổ sung, “Thật chẳng bình thường chút nào khi chứng kiến bà ấy phát điên phát rồ lên vì những chuyện quá vặt vãnh. Một vài người trong chúng tôi nghĩ rằng chuyện bà thất bại trong chương trình này chỉ là vấn đề thời gian thôi.”

Phải làm một điều gì đó; không ít người đã nhận thấy những dấu hiệu nguy hiểm. Susan Boyle, “ngôi sao” lớn nhất từng xuất hiện trên *Britain’s Got Talent*, đã sắp sửa rời bỏ chương trình.

Vậy nên, hai ngày trước trận chung kết, Susan đã được đưa từ khách sạn đến một nơi ẩn trốn bí mật để tránh khỏi sức ép quá lớn mà giờ đây bà đang phải hứng chịu từ dư luận. Đây chính là những gì thành công đã mang lại cho cuộc sống của bà - bà đã chuyển từ khu chung cư đến ngôi nhà an toàn.

Theo lời một người trong cuộc, “Các ông chủ của chương trình bảo chúng tôi phải chỉnh đốn tư tưởng của Susan vì họ đang rất lo cho tình hình sức khỏe của bà ấy. Bà ấy rất cần một không gian để thở hơn. Mọi người đã nghĩ

là bà ấy nên được đưa đến một nơi nào đó có thể bảo vệ sự riêng tư cho bà ấy tốt hơn so với ở khách sạn. Bà ấy sẽ được tránh khỏi mọi người, chỉ gặp gỡ những cố vấn thân cận nhất.”

Trên trang blog cá nhân, Piers Morgan viết, “Susan cảm thấy rất khó đương đầu được với tình hình cũng như khó mà giữ bình tĩnh được. Mấy ngày gần đây, bà ấy khóc rất nhiều, thậm chí còn muốn từ bỏ tất cả và chạy trốn hoàn toàn khỏi sự chú ý.”

Ông nói thêm, “Susan Boyle là người rộng lượng, tốt bụng phải trải qua cuộc sống vất vả. Khi mới chào đời, bà đã bị thiếu oxy, và chính điều đó đã khiến bà ấy ‘chậm hiểu’ và bị bạn bè ở trường gọi là ‘Susan Khờ’. Nhưng, theo những người biết rõ bà, bà luôn luôn vui vẻ và sẵn sàng làm bất cứ việc gì để giúp đỡ người khác. Tôi không muốn nói bà ấy là một vị thánh. Tôi muốn nói rằng trước toàn bộ sự việc âm ỉ này, bà ấy nhìn chung đều được mọi người đánh giá là người rất đáng mến - mặc dù cũng là người sôi nổi và nóng nảy, đồng thời lại có khiếu hài hước vô cùng kỳ quặc.”

Ông nói rằng khi đọc thấy những bình luận ác ý về bà, ông đã cảm thấy “rất, rất giận dữ”. “Qua báo chí, đài truyền thanh truyền hình, bà ấy phải đọc, phải xem, phải nghe không biết bao nhiêu bài báo, mẫu tin gọi bà ấy là kẻ kiêu ngạo, dối trá, hư hỏng, giả mạo, điên rồ và đủ thứ khác nữa. Này nhé, trong sự nghiệp của mình, tôi đã được gọi bằng đủ thứ tên tồi tệ, nhưng tôi đã trải qua hai mươi năm ở Fleet Street và biết rõ cách đối phó với chuyện đó. Susan Boyle chưa từng trải qua bất kỳ kinh nghiệm nào như vậy, và bà ấy không khác gì con thỏ sợ hãi co rúm lại trước ánh đèn ô tô.”

Trong một cuộc phỏng vấn trên đài phát thanh, Morgan bổ sung, “Trong chương trình bán kết, các bạn có thể nhìn thấy rõ nỗi lo lắng gần như đã làm bà tê liệt, và tôi chỉ nghĩ rằng đã đến lúc mọi người nên giãn ra một chút,” và

ông còn nói thêm rằng bà “vô cùng lo lắng suốt cả tuần. Bà ngập lụt trong nước mắt rồi.”

Thậm chí Morgan còn được kênh ITN phỏng vấn về trạng thái tinh thần của Susan. “Hôm thứ Tư, bà ấy quả thật đã định từ bỏ chương trình, đóng gói hành lý ra về, vì bà ấy chẳng biết tìm đâu ra hứng thú nếu tất cả những gì bà sắp nhận được lại chỉ là những sự công kích này,” ông nói. “Tôi nghĩ bây giờ đang có rất nhiều lời bình luận cay độc liên quan đến Susan, rất nhiều lời phê bình không cần thiết dành cho bà, và có lẽ chúng ta nên để bà được nghỉ ngơi. Chỉ còn hai ngày nữa là bà ấy sẽ tham gia vào chương trình lớn nhất trong cuộc đời mình, giây phút quan trọng nhất trong cuộc đời mình... Bà ấy đã bắt đầu nhận ra rằng rồi cuộc sống của bà sẽ mãi mãi thay đổi. Nhưng, các bạn biết đấy, tôi cảm thấy vô cùng, vô cùng thông cảm với bà.”

Morgan còn nói rằng những bàn tán về việc Boyle nổi giận tại khách sạn đã “bị thổi phồng quá mức”.

“Bà ấy đang phải đón nhận sự chú ý quá khắc nghiệt, và tôi khá thông cảm với bà ấy. Bà ấy thật tình lo lắng trước toàn bộ chuyện này và có vẻ như bà thực tâm sợ rằng bà có thể làm mất lòng tôi. Bà biết đấy, Susan, bây giờ điều duy nhất bà phải làm là hãy dồn hết sự tập trung để thứ Bảy này sẽ mang đến một màn trình diễn cực kỳ ấn tượng. Bà là người nhận được sự yêu mến nồng nhiệt. Cũng có những người hy vọng bà thất bại. Có những người muốn công kích bà, muốn gây tổn thương cho bà chỉ vì bây giờ, bà đã đột nhiên trở nên nổi tiếng. Tất cả những gì bà phải làm là trình diễn thật xuất sắc.”

Với mong muốn biện hộ cho chương trình, giờ đang phải gánh chịu ít nhiều búa rìu dư luận, Morgan đã nói với *Radio Times* rằng nó hoàn toàn đối lập với *Big Brother*, chương trình truyền hình thực tế vô cùng nổi tiếng. “*Big*

Brother quen tán tụng những kẻ bất tài. *Britain's Got Talent* tuyệt đối chỉ vinh danh những tài năng đích thực. Không chỉ khơi nguồn cảm hứng cho những cuộc tranh luận chân thành trong thời kỳ đất nước đang trải qua sóng gió, nó còn đưa nước Anh quay trở lại trên tấm bản đồ đào tạo nhân tài.

“Tôi nghĩ sự xuất hiện của Susan Boyle có thể được xem như liều thuốc giải cho sự khủng hoảng. Trong người phụ nữ nhỏ bé đến từ Scotland ấy, chúng ta đã tìm được phương thuốc chữa trị tất cả các căn bệnh tài chính đã biết.”

Ông còn nói cả về những lời chỉ trích cay độc nhắm vào các buổi thử giọng của chương trình. Morgan đảm bảo với người hâm mộ rằng không hề có chuyện ban giám khảo liên lạc với các thí sinh trước khi họ xuất hiện trên sân khấu. “Tôi có thể khẳng định với các bạn rằng trong chương trình *BGT*, khi các thí sinh bước ra trước mặt ban giám khảo, đó là giây phút tuyệt đối nguyên chất. Chúng tôi quả thực không hề biết sẽ xảy ra chuyện gì.”

John Boyle, ông anh 59 tuổi của Susan, phàn nàn rằng em gái ông không hề nhận được một chút xíu nào sự ủng hộ và hậu thuẫn vốn vẫn thường được dành cho những người nổi tiếng. “Thời gian này cuộc sống của Susan đang rất khó khăn. Cô ấy đã trở thành một hiện tượng toàn cầu, ấy thế mà lại chẳng hề có được chút xíu nào sự bảo vệ và ủng hộ vốn thường dành cho các ngôi sao lớn. Cô ấy chỉ là một phụ nữ bình thường xuất thân từ một ngôi làng nhỏ ở Scotland, một con người đột nhiên bị bắt buộc phải một mình đương đầu với toàn bộ những sự việc đang diễn ra này.”

Tiến sĩ Linda Papadopoulos, chuyên gia phân tích trên chương trình truyền hình thực tế *Big Brother*, thừa nhận rằng đang có không ít người lo rằng những trải nghiệm nổi tiếng giờ đây đang có nguy cơ trở thành nhân tố gây tổn hại cho các ca sĩ. “Những ai chưa sẵn sàng với sự nổi tiếng kiểu này

sẽ thấy thật sự rất khó đối phó được với tình hình. Một khi đã trở thành người nổi tiếng, bạn bắt buộc phải học được cách kiểm soát cảm xúc của bản thân thay vì để mặc nó điều khiển mình, và tôi không biết liệu bà ấy có thể làm điều này được đến đâu,” cô nói.

Tiến sĩ tâm lý Aric Sigman, tác giả của cuốn sách viết về tác động hủy hoại của truyền hình đối với đời sống con người, đã nói rằng những thay đổi mà một người như Susan đang phải trải qua “có tác hại rất lớn và khó mà đương đầu được”.

Trong những tình huống tương tự như Susan đang vướng phải lúc này, khi nhịp sống cô độc thường ngày bỗng nhiên không còn nữa, người ta rất có thể sẽ cảm thấy “vô cùng lo lắng” và trầm cảm, ông nói. Tiến sĩ Sigman chỉ ra rằng ngay cả những người nổi tiếng từ lâu, đã quá quen thuộc với sức ép của ngành kinh doanh giải trí thỉnh thoảng cũng cảm thấy kiệt sức. Ông bổ sung, “Vậy nên có cần phải quá ngạc nhiên không khi một người vốn không phù hợp với những chương trình nổi tiếng kiểu này bộc lộ những dấu hiệu không ổn định?”

John, anh trai Susan, nói, “Suốt bảy tuần nay, cô ấy không ngừng bị những người hâm mộ săn lùng. Cô ấy cũng có điểm tới hạn của mình như bất kỳ người nào khác - xét cho cùng cô ấy cũng chỉ là con người trần tục mà thôi.

“Nếu được ở vào vị trí của Simon Cowell, tôi sẽ nói với Susan rằng cô ấy sẽ không được phép xuất hiện trong chương trình nếu chưa được thảo luận kỹ càng về tiết mục của mình. Người nổi tiếng nào cũng có cả một đội ngũ nhân viên chuyên nghiệp giúp họ tránh xa những vấn đề trầm cảm như thế này, nhưng Susan thì không nhận được hình thức bảo vệ này. Các nhà sản xuất chương trình lẽ ra nên để mắt nhiều hơn đến cô ấy.

“Hồi còn trẻ, cô ấy thường bị chòng ghẹo và bắt nạt. Cô ấy không phản ứng lại lấy một lần. Đây là sự cố tuyệt đối chỉ diễn ra một lần trong đời, và sẽ không may mắn ảnh hưởng đến Susan.”

Người anh Gerry nói rằng dù phải chịu sức ép nhưng Susan có vẻ như vẫn đối phó được, vì bà đã chuẩn bị sẵn sàng cho đêm chung kết, một cuộc chiến mà rất nhiều người đang hy vọng bà sẽ chiến thắng. “Susan đang vô cùng căng thẳng, nhưng có vẻ như cô ấy vẫn đối phó được. Nếu không lo lắng thì cô ấy có phải là người không cơ chứ. Cô ấy đã nhận ra mình là một thí sinh trong cuộc tranh tài mở.

“Cô ấy rất kinh ngạc khi thấy mọi người nghĩ rằng đây là chương trình của Susan Boyle. Kinh nghiệm đã dạy cho cô ấy đừng nghĩ như thế, mặc dù cô ấy thật sự mong muốn sẽ chiến thắng và tạo dựng được sự nghiệp trong lĩnh vực này.

“Chúng tôi rất ngạc nhiên và cũng vô cùng hạnh phúc vì cô ấy đã đi được một chặng đường xa đến thế. Đây đúng là những gì Susan từng mong mỏi từ hồi còn nhỏ. Thật không tin nổi giấc mơ của cô ấy cuối cùng đã biến thành sự thật. Cô ấy đã không tưởng tượng được nó lại lên đến mức này. Cô ấy đến từ một nơi chẳng mấy người biết là đâu. Tôi nghĩ trong những thời kỳ u ám, thật tuyệt vời nếu có được một câu chuyện có thể khiến tất cả mọi người đều cảm thấy thú vị.”

Một ngày trước trận chung kết, sự quan tâm theo dõi dành cho Susan đã lên đến đỉnh điểm, đến mức khiến cho một phát ngôn viên của chương trình cảm thấy cần phải lên tiếng, “Không hề có chuyện Susan sẽ từ bỏ chương trình.”

Đó là một hành động đúng đắn, vì ở Blackburn, mọi người đã chuẩn bị sẵn sàng tất cả những gì cần thiết cho Ngày Trọng Đại.

Hàng xóm của Susan ở Yule Terrace - nơi hội đồng thị trấn đã cho dựng một hàng rào bằng gỗ mới tinh ngay sau khi Susan lần đầu tiên xuất hiện trên truyền hình - đã treo cờ trang trí khắp con phố và hy vọng sẽ kịp thời lắp đặt một màn hình ti vi khổng lồ cho bữa tiệc ngoài trời hoành tráng. Tại trung tâm cộng đồng ngay gần đó, hàng chục người bạn của Susan đã sẵn sàng tổ chức ăn mừng đầu đêm nếu bà có thể hoàn thành được giấc mơ của mình.

Người quản lý Ralph Bell phát biểu, “Chúng tôi dự tính sẽ có khoảng bốn năm trăm người tham gia nên đã phải chuyển địa điểm bữa tiệc từ hội trường nhỏ sang sân bóng rổ và thậm chí đã thực hiện xong cả công đoạn đánh giá rủi ro. Hy vọng chúng tôi cũng sẽ có một bữa tiệc chào đón sự trở về dành cho bà ấy.”

Khách sạn Happy Valley cũng đã sẵn sàng hành động. “Chúng tôi sẽ tổ chức một bữa tiệc từ bảy giờ tối cho tới một giờ sáng để mọi người có thể theo dõi chương trình và sau đó sẽ ăn mừng khi bà ấy giành chiến thắng,” một nhân viên khách sạn tự tin dự đoán.

Trung tâm cá cược địa phương Ladbrokes hy vọng hôm đó sẽ là một ngày bận rộn. “Những người bình thường chẳng nghĩ đến chuyện cá cược bao giờ cũng đã tham gia, cơn lốc Susan quả thật đã tấn công mạnh mẽ, và thật tuyệt vời biết bao khi chứng kiến mọi người hừng hực khí thế nhờ một sự kiện nhỏ như thế này đã xảy ra quanh đây,” một nhân viên bình luận.

Thư từ khắp nơi trên thế giới đổ về bưu điện địa phương như nước lũ. Một người hàng xóm thi thoảng vẫn lấy thư hộ Susan, thậm chí có lần còn chuyển cho bà một chiếc bánh kem có hình SuBo.

Hai du khách người Philadelphia đến thăm Edinburgh đã quyết định lái xe tới Blackburn và đứng đợi ngoài cửa, chờ được gặp Susan. Cuối cùng một người hàng xóm báo với họ bà đã đi vắng, và mở cửa cho họ vào sử dụng

phòng tắm, ngoài ra còn pha trà mời họ.

Thị trưởng Tom Kerr nói rằng hiện tượng Susan có ảnh hưởng rất tích cực tới vùng này. “Chúng tôi rất vui mừng khi có bất kỳ điều gì có thể góp phần nâng cao danh tiếng và đưa cái tên Blackburn cùng Tây Lothian ra với thế giới. Chúng tôi luôn biết rằng ở trong vùng có rất nhiều tài năng. Nếu Susan thắng, chúng tôi sẽ có một cá nhân xuất sắc đáng được vinh danh,” ông nói thêm.

“Nếu bà ấy thắng...” Bà là người được các nhà cái đặt tỉ lệ thắng khá cao, và bất chấp một vài sự cố có phần kỳ lạ đã xảy ra trong tuần, có vẻ như không gì có thể cản bước Susan trên con đường giành giải thưởng 100.000 bảng cùng cơ hội được hát trước Nữ hoàng. Nhưng vẫn còn nhiều góc rẽ quanh co khúc khuỷu trên con đường ca hát dù ngăn ngủi nhưng có rất nhiều sự kiện của Susan Boyle.

CHƯƠNG CHÍN

CÚ CẢN CỦA HIỆN THỰC

Các nhà cái đã xác định Susan có tỉ lệ thành công rất cao trong cuộc đua giành danh hiệu *Britain's Got Talent*, và nhà cái thường chẳng mấy khi nhầm lẫn.

Bất chấp những rắc rối trong tuần trước trận chung kết, bất chấp cơn giận dữ - cho dù là có thực, tưởng tượng hay được thổi phồng cũng vậy - cũng như cuộc trốn chạy tới ngôi nhà an toàn cùng lối cư xử lạ lùng, Susan vẫn là đối tượng vượt trội trong con mắt những người tham gia đặt cược.

Một người ủng hộ từ Devon đã đặt cược vào chiến thắng của Susan với số tiền cược lên tới 7.000 bảng. Tổng cộng trên ba triệu bảng đã được đặt cho kết quả của cuộc thi tài - một ví dụ đáng kinh ngạc khi cá cược liên quan đến các chương trình truyền hình thực tế, vốn được khởi động cùng sự xuất hiện của chương trình *Big Brother*, giờ đây đã trở thành một ngành kinh doanh lớn.

Trận chung kết FA Cup 2009 giữa Chelsea và Everton thật tình cờ lại diễn ra đúng ngày tổ chức trận chung kết *BGT* và cả hai hiện giờ đều có tầm quan trọng ngang ngửa đối với các nhà cái.

Phát ngôn viên của một trong những nhà cái hàng đầu cho biết, “Năm năm trước, người ta sẽ cười vào mũi những ai cho rằng một chương trình truyền hình có thể cạnh tranh với trận chung kết FA Cup, nhưng giờ thì chúng ta đang dành cho cả hai sự quan tâm ngang ngửa.

“*Big Brother* đã đẩy cho bóng lăn và điều đó thật sự đã làm thay đổi ngành cá cược rất nhiều,” ông nói. “Tất cả các chương trình thực tế ra đời sau đó, từ *Pop Idol* cho tới *The X Factor* và rồi giờ là *Britain’s Got Talent*, đã mang đến một đối tượng khách hàng cá cược hoàn toàn mới. Nhiều người chẳng bao giờ mơ đến chuyện đặt cược vào một con ngựa hay một trận thi đấu bóng đá, nhưng chương trình truyền hình thực tế lại là thứ quen thuộc với họ.”

Hòa cùng làn sóng cá cược, William Hill đưa ra tỉ lệ cược 10/11 và một phát ngôn viên lên tiếng, “Chúng tôi đã đề nghị tỉ lệ cược 10 ăn 11 cho khả năng Susan chiến thắng, một tỉ lệ đã chứng tỏ là quá hấp dẫn đối với người chơi. Theo nhận định của chúng tôi, bà ấy chỉ cần xuất hiện là chiến thắng đã nằm chắc trong tay rồi.”

Các thành viên ban giám khảo cũng ủng hộ nhiệt tình. Simon Cowell tiết lộ ông đã trò chuyện thân thành với con chim sơn ca đang bồn chồn lo lắng ấy, đã khẳng định chắc chắn sẽ bảo vệ bà tránh khỏi bất cứ mối đe dọa nào đối với sức khỏe của bà, và bảo bà rằng, “Bà đã đi được đến đây rồi, đừng từ bỏ giấc mơ của mình. Trong cả sự nghiệp của mình, tôi chưa từng biết đến bất cứ chuyện nào giống như thế này.

“Tôi chỉ muốn chắc chắn rằng bà vẫn ổn. Tôi bảo với Susan tôi sẵn sàng dùng hết sức mình để giúp đỡ bà ấy. Bà ấy đã giành được quyền tham gia trận chung kết và tôi không muốn bà ấy bỏ lỡ một đêm trọng đại trong đời mình.”

Amanda Holden nói, “Bà ấy nhất định sẽ có mặt trong đêm chung kết. Bà ấy sẽ không đầu hàng trước sức ép và sẽ hoàn thành nhiệm vụ của mình một cách xuất sắc. Giống như tất cả những người khác, tôi hy vọng bà ấy sẽ hát, ‘I Dreamed A Dream’. Bà ấy sẽ không bỏ cuộc. Tôi nghĩ đã từng có lúc bà

ấy muốn khăn gói bỏ đi, nhưng tôi cho rằng đó chỉ là do bà ấy cảm thấy quá buồn và lo lắng.

“Ta đâu thể chỉ trong bốn tuần mà đã mong rằng có thể huấn luyện thành công cho ai đó cách đối phó với kiểu chú ý này. Bà ấy đang phải gánh chịu rất nhiều sức ép, nhưng chẳng ai có thể trách bà ấy được - tôi vẫn tin rằng bà ấy sẽ chiến thắng.”

Piers Morgan thậm chí còn mạnh mẽ hơn, “Tôi dám cá rằng bà ấy sẽ đáp lại bằng một màn trình diễn để đời. Đây là một phụ nữ mạnh mẽ, ngay từ khi chào đời đã buộc phải chiến đấu, và bây giờ, tin tôi đi, chẳng lý do gì có thể khiến bà từ bỏ. Cho dù có chuyện gì xảy ra đi nữa, Susan vẫn sẽ trở thành một ngôi sao lớn. Và tôi hy vọng bà sẽ thực hiện được điều này trong buổi tối đó, khiến cho các nhà phê bình khó chịu phải nuốt xuống họng toàn bộ những lời chỉ trích cay độc của mình.”

Demi Moore, từng có lúc được đồn đại là sẽ đáp máy bay tới xem trận chung kết, lên tiếng, “Cho dù kết quả có như thế nào thì toàn thế giới cũng sẽ ủng hộ bà. Bà chẳng có gì để mất cả - chỉ cần tiếp tục chia sẻ ánh sáng của bà với mọi người thôi.”

Elaine Paige cũng dành tình cảm cho Susan. “Tôi sẽ theo dõi và bắt chéo ngón tay cầu nguyện cho bà,” bà nói. Thậm chí, cả Hillary Clinton, Ngoại trưởng Mỹ đồng thời là cựu Đệ nhất Phu nhân Mỹ, cũng nói rằng Boyle chính là một “nguồn cảm hứng” được ngưỡng mộ trên khắp nước Mỹ. “Bà ấy đã trở nên nổi tiếng, được hàng triệu người nơi đây ngưỡng mộ, tất cả đều nhờ tài năng đáng ngạc nhiên của bà và một chút may mắn. Trong những giai đoạn khó khăn như thế này, đây nên được coi như một bài học bổ ích và một ví dụ điển hình cho câu tục ngữ: tốt gỗ hơn tốt nước sơn.”

Cả Hoàng tộc cũng không miễn nhiễm được trước sức cuốn hút của

chương trình, mặc dù không phải tất cả mọi người đều dành tình cảm cho Susan. Trong chuyến thăm chính thức tới New York, Hoàng tử Harry đã được hỏi anh nghĩ gì về Susan. Hoàng tử nhăn mặt rồi nói, “Ồ, thực ra tôi thích người chơi kèn saxophone.”

Có lẽ Susan đã không được biết chàng hoàng tử trẻ tuổi nghĩ gì - cũng như không biết về một thực tế là Cơ Sốt SuBo đã lan tới cả eBay. Vào ngày diễn ra đêm chung kết, trên 300 món đồ đã tìm được sợi dây liên hệ - dù hết sức mong manh - với Susan. Các món đồ này phong phú đến mức đáng ngạc nhiên, từ bàn di chuột, móc chìa khóa, nam châm dính tủ lạnh cho tới đồng hồ. Người ta thậm chí còn có thể mua được một chiếc váy vàng hàng nhái tương tự chiếc váy bà đã mặc lần đầu tiên tại buổi thử giọng ở Glasgow.

Những đĩa CD từ thiện ghi âm ca khúc “Cry Me A River” do Susan thể hiện vẫn bán được hàng trăm bản, trong khi tên miền Internet Susan Boyle được rao bán với giá 327 bản. Người ta còn bán tờ giấy bạc một triệu bản hình Susan Boyle với giá 1,27 bản; móc nam châm tủ lạnh giá 1,99 bản; áo phông “Tôi yêu Susan Boyle” giá 7,99 bản và đồng hồ treo tường 3,99 bản. Những chiếc cốc “I Dreamed A Dream” 9,35 bản xuất xứ từ Mỹ, hay thậm chí là một hộp nhạc đưng bông phấn sản xuất năm 1934 được cài bài hát của bà có giá 8,1 bản. Ngoài ra còn có những món đồ đặc biệt hơn, như vỏ gối (7,99 bản), biển số xe “Hell Yeah” Susan Boyle (9,95 bản), một con búp bê cho chó chơi có hàng lông mày của Susan Boyle (99 xu), hộp da đưng nữ trang sản xuất tại Malaysia (9,97 bản) và áo phông “Kiss Me Susan Boyle” (10,99 bản).

Thêm vào đó còn có một số bức tranh sơn dầu vẽ chân dung bà, thường dựa trên hình ảnh của bà trong buổi thử giọng. Đến buổi sáng hôm diễn ra đêm chung kết, “I Dreamed A Dream” đã được xem hơn 220 triệu lượt trên

YouTube và sự say mê cuồng nhiệt vẫn không lộ chút dấu hiệu suy giảm nào: Chỉ trong vòng năm ngày kể từ khi được phát sóng, “Memory” đã thu hút khoảng 16,8 triệu lượt xem.

Những con số này cho thấy ảnh hưởng mà bà tạo ra đã khiến mỗi quan tâm dành cho các đối thủ của bà bị giảm đi đến mức nào, và tỉ lệ cược mà nhà cái công bố cũng đã chỉ ra trong cuộc đua giành danh hiệu cuối cùng, dưới mắt nhiều người, Susan đã bỏ xa những thí sinh khác ra sao.

Dưới đây là tập hợp lạ kỳ chín thí sinh khác, già có trẻ có và ai nấy đều ngập tràn hy vọng sẽ đánh bại ứng cử viên nặng ký nhất ngay trước mắt khoảng hai mươi triệu khán giả:

STAVROS FLATLEY: 8/1

Được coi như ứng cử viên nặng ký thứ ba, Demetrios Demetriou, 41 tuổi, cùng con trai Mikalakis, 12 tuổi, hai cha con đến từ Bắc London với tiết mục nhảy kiểu Hy Lạp hài hước đã thu hút được một lượng người hâm mộ lớn nhờ tài giễu nhại của mình.

SHAUN SMITH: 25/1

Chàng thanh niên mười bảy tuổi điển trai chơi bóng bầu dục đến từ Lichfield, Staffordshire, được nhìn nhận như một chú ngựa ô của cuộc thi. Ca khúc “Ain’t No Sunshine” do anh thể hiện trong buổi thử giọng đã khiến mọi người phải kinh ngạc và tiếp đó, anh đã giành được vé đi tiếp tới đêm chung kết bằng bài “With or Without You” của U2.

SHAHEEN JAFARGHOLI: 6/1

Ứng cử viên thứ hai cho ngôi vị vô địch với đội ngũ người hâm mộ

bao gồm cả những nhân vật nổi tiếng như Lily Allen, Sir Tom Jones và Beyoncé. Cậu bé mười hai tuổi người xứ Wales được đánh giá là đối thủ đáng gờm nhất của Susan.

FLAWLESS: 10/1

Cái tên của họ - Hoàn Mỹ - tự nó đã nói lên tất cả. Nghệ thuật dàn dựng tác phẩm ballet và sự lựa chọn thời điểm hoàn hảo của họ đã khiến không ít khán giả tin rằng nhóm nhảy đến từ phía Bắc London này hoàn toàn có khả năng giành chiến thắng.

JULIAN SMITH: 12/1

Nghệ sĩ saxophone tự học người Birmingham vốn khiêm tốn và nhút nhát này đã gây ấn tượng mạnh mẽ với ban giám khảo và khán giả cả trong buổi thử giọng lẫn trận bán kết.

TWO GRAND: 33/1

Hai ông cháu John O'Neil, 76 tuổi và Sallie Lax, 12 tuổi, đến từ Doncaster. Cặp song ca đã có màn trình diễn ngọt ngào đến mức Simon Cowell liên tưởng đến việc “có bảy miếng đường trong tách trà của ta”.

DIVERSITY: 10/1

Ban nhạc anh em bằng hữu này đã mang đến cho nhóm nhảy Flawless một đối thủ xứng tầm.

AIDAN DAVIS: 25/1

Vũ công hip-hop 11 tuổi, từng được Simon Cowell nhận xét là “tài năng siêu siêu hạng”, đã trình diễn xuất sắc điệu nhảy popping^[10] để

giành vé vào trận chung kết.

HOLLIE STEEL: 25/1

Simon Cowell đã gọi cô bé mười tuổi đến từ Lancashire này là “cô gái dũng cảm nhất thế giới”. Hollie đã òa khóc nức nở trong lần đầu tiên cố gắng hát “Edelweiss” - sau khi được mẹ ôm vào lòng, cô bé đã được phép quay lại sân khấu và thể hiện ca khúc một cách hoàn hảo.

Sự phấn khích càng lúc càng lên cao trên khắp thế giới, mặc dù anh trai của Susan, John Boyle, có vẻ bình tĩnh hơn rất nhiều người khác.

John Boyle đã di chuyển gần 400 dặm đường từ thành phố Blackburn quê hương tới London định xem đêm chung kết *BGT* vào thứ Bảy ấy, nhưng rồi ông lại quyết định không tới dự trực tiếp mà thay vào đó là đến thăm họ hàng.

“Chương trình có thể kéo dài đến ba giờ và chỉ được một lúc là có thể đã chán ốm lên rồi. Tôi đã tới London nhưng rồi quyết định không tới trường quay. Tôi tới nhà người cháu ở London để nghỉ đêm,” ông tiết lộ. “Đối với tôi mà nói đó là một quyết định đã được cân nhắc cẩn thận. Susan có rất nhiều người ủng hộ ở đó. Tôi nghĩ tốt hơn hãy để cánh trẻ trong gia đình đi thay.”

Cho dù ông có mặt hay không, dường như Susan cũng đã bắt đầu tăng tốc để nắm bắt cơ hội của mình. “Tôi không mong muốn gì hơn là được ở lại và hát trong đêm chung kết *Britain’s Got Talent*. Tôi đã dành vài tuần ngâm nghĩ mọi chuyện. Giờ đó là suy nghĩ duy nhất trong đầu tôi. Bây giờ tôi sẽ không đời nào vứt bỏ cơ hội lớn lao của mình.”

Piers Morgan cho rằng trước khi bước vào đêm chung kết, bà đã có “trạng thái tinh thần rất tốt”, bất chấp cơn giận của bà trong suốt tuần đó. “Họ đã

huy động cả một đội ngũ bác sĩ, nhà tâm lý và các chuyên gia sẵn sàng phục vụ bất kỳ thí sinh nào vào bất cứ lúc nào. Tất cả mọi người đều rất quan tâm tới Susan. Bà là một phụ nữ rất dễ mến đến từ tận Scotland, một người chưa từng nghĩ rằng mình sẽ có được cơ hội này, và giờ đây đang thật sự háo hức.”

Một thí sinh tham dự đêm chung kết khác, vũ công 73 tuổi Fred Bowers, nhìn nhận mọi chuyện hơi khác và đã nhận xét rằng bà khiến các thí sinh còn lại cảm thấy cần phải giữ khoảng cách. “Chúng tôi nhận ra bà ấy thật sự có thể trở nên khá hung hăng. Mới vừa phút trước còn cười vui vẻ, ngay phút sau bà ấy đã quay ngoắt một trăm tám mươi độ rồi.”

Nhiều người khác, vốn quen biết bà lâu hơn cả Morgan lẫn Bowers, cũng có những quan điểm riêng về Susan và tính khí của bà. Doug Malloy, một tay guitar bass đã đồng hành cùng Susan suốt hai mươi năm, nói, “Susan thật sự là người rất dễ mến, nhưng bà rất dễ căng thẳng thần kinh. Nếu bạn đang đệm nhạc cho bà ấy mà lại lỡ chơi sai một nốt, bà ấy sẽ nhìn bạn như thể chỉ muốn ăn tươi nuốt sống bạn luôn. Bà ấy sẽ không tha thứ cho những khán giả trò chuyện với nhau trong khi bà đang hát. Bà ấy sẽ đùng đùng nổi giận ngay trên sân khấu.”

Arthur Murray, 66 tuổi, nhạc công guitar và cũng là người đệm đàn lâu năm cho Susan, nói, “Không có lý do gì để nghi ngờ khả năng ca hát của bà. Hồi tôi đệm nhạc cho Susan, bà ấy thường hát các ca khúc của nhóm Carpenters, và bà ấy cũng rất thích nhạc kịch, ví dụ như *Jesus Christ Superstar*. Mọi người ở đây đều biết Susan là một ca sĩ xuất sắc, nhưng vì bà ấy cũng có một số vấn đề nên dường như mọi người không coi trọng bà ấy. Tôi luôn biết bà ấy là người có đủ tài năng để làm nên chuyện lớn, nhưng tôi cũng thường lo lắng cho tính khí của bà. Với Susan, bạn sẽ chẳng lường

trước được điều gì. Một khi trong tình trạng sung sức, bà sẽ là người bất khả chiến bại.”

Vậy, liệu bà có thể trở thành người bất khả chiến bại trong đêm 30 tháng Năm trước con mắt theo dõi của số lượng khán giả truyền hình lớn nhất tại nước Anh kể từ thời đội tuyển Anh thi đấu với Bồ Đào Nha trong vòng chung kết World Cup 2006 không? Điều mà hàng triệu khán giả xem truyền hình không tài nào biết được chính là những suy nghĩ đang diễn ra trong đầu Susan. Sau này, chính bà đã kể lại:

“Lúc ban đầu, tôi chẳng thấy chút sức ép nào hết, ấy vậy mà đột nhiên nó lại ập đến, khiến tôi có phần nghẹt thở. Suốt đêm chung kết, tôi luôn cảm thấy rất căng thẳng. Tâm trạng tôi càng lúc càng tệ, đến mức tôi chỉ còn cách nhìn chăm chăm vào tường. Tôi chẳng muốn quen biết người nào hết.”

Bà đã phải chịu đựng những sự giày vò nào trong thời điểm Ant và Dec giới thiệu bà, thí sinh thứ tám trong đêm chung kết? Nhưng bà đã ở đó, đứng một mình dưới ánh đèn sân khấu trong chiếc váy dài màu xanh thanh lịch, buộc phải trình diễn lần nữa. Và bà đã tỏ ra thật tuyệt vời.

Sự bồn chồn khi hát “Memory” một tuần trước đây giờ không còn nữa vì Susan đã quyết định thể hiện lại ca khúc được bà lựa chọn trong buổi thử giọng, “I Dreamed A Dream”. Có những lúc, bà cau mặt lại như thể đang nhìn xuyên qua màn sương mù vào một đối tượng xa xăm nào đó ở phía dưới, như thể những sự nghi ngờ trong suốt tuần vừa qua giờ đây đã biến thành những con quỷ ngồi chễm chệ đè nặng trên vai bà. Rồi lại có những lúc, bà bướng bỉnh lắc mạnh đầu và thể hiện một cử chỉ thách thức đúng kiểu Judy Garland^[11], một cử chỉ đã khiến Simon Cowell phải nở một nụ cười thoáng qua, gần như trù mẫn.

Rồi, phần “thử thách” đã qua, giờ đến mục hỏi đáp. Ant nói, “Bà đã rất

xuất sắc, Susan, phản ứng thật không tài nào tưởng tượng nổi, toàn thể ban giám khảo đều đứng cả dậy hoan hô. Bà cảm thấy ra sao trước điều này? Tuần này bà đã gặp phải rất nhiều sức ép, nhưng bà vẫn có mặt ở đây để thể hiện phần thi của mình, và có thể thấy bà thật sự thích thú.” Susan đáp lại, “Tôi muốn cảm ơn mọi người và tất cả sự ủng hộ mà họ đã dành cho tôi, đặc biệt là những người dân tại quê hương tôi và những khán giả theo dõi chương trình. Tôi muốn cảm ơn tất cả mọi người vì đã ủng hộ tôi.”

Dec hỏi, “Đối với toàn thể thí sinh thì đây là một tuần có rất nhiều sức ép, và không ai phải chịu áp lực mạnh hơn bà, nhưng điều đó cũng xứng đáng phải không, hoàn toàn xứng đáng khi được đứng ở đây trước mặt mọi người?” “Hoàn toàn xứng đáng! Tất cả mọi thứ đều hoàn toàn xứng đáng,” Susan đáp.

“Có phải khi đứng trên sân khấu, bà cảm thấy thật sự thoải mái như ở nhà không?” Ant thăm dò. Susan gật đầu, nói, “Khi đứng trên sân khấu, tôi thật sự cảm thấy như mình đang ở nhà, tất nhiên tôi cảm thấy thế, tôi đang ở giữa vòng tay bạn bè, chẳng phải vậy sao?”

Rồi đến lượt ban giám khảo đưa ra phán quyết đối với người phụ nữ đã thu hút trí tưởng tượng của cả thế giới.

Piers Morgan là người đầu tiên: “Wow, Susan, bà đã có một tuần lễ vô cùng khó khăn. Bà đã trải qua bảy tuần lễ không thể nào tin được, nhưng tuần lễ này thật sự vô cùng khó khăn khi bà trở thành trung tâm chú ý của thế giới. Đã xuất hiện rất nhiều bài báo tiêu cực, bà đã bị làm cho sôi lên sùng sục, kiệt sức, định từ bỏ chương trình, tất cả những chuyện như thế. Và tôi đã luôn thầm nghĩ rằng, nếu bà muốn đáp lại tất cả những lời chỉ trích đó, bà chỉ cần bước lên sân khấu, tiến đến micro và thể hiện ca khúc mà tất cả chúng ta đều yêu thích, thể hiện một cách còn xuất sắc hơn cả lần trước.”

Nghe thấy lời nhận xét cuối cùng này, Susan đảo tròn mắt trong sự ngạc nhiên vô cùng thích thú.

Ông tiếp tục, “Susan, với tư cách một thành viên ban giám khảo, tôi không được phép thiên vị bất kỳ ai, tôi đáng lẽ phải tỏ ra rất vô tư, nhưng bà biết đấy, quên chuyện đó đi, đối với tôi đây là màn trình diễn xuất sắc nhất tôi từng được chứng kiến trong lịch sử *Britain’s Got Talent*. Bà nên là người chiến thắng trong cuộc đấu này. Tôi rất thích nó.”

Trước câu nói này, Susan đưa tay lên che mặt, xoay người và gõ gõ vào sau gáy.

Tiếp theo đến lượt Amanda Holden: “Susan, tôi chưa từng nghe chất giọng nào mạnh mẽ và tự tin đến thế. Bà thật hoàn hảo, tối nay bà đã hát rất hay, và quả thật tôi chỉ có thể nhắc lại đúng những gì Piers đã nói. Trong tuần này, hơn bất kỳ người nào khác, bà đã phải chịu một sức ép vô cùng lớn. Nhưng bà đã làm được, Susan. Bà đã làm được điều đó cho Scotland và cho cả vương quốc Anh. Và, tôi chỉ có thể nói rằng Simon đã ứa nước mắt, và đây đúng là điều trước nay tôi chưa từng thấy.”

Cuối cùng, đến lượt Simon Cowell đưa ra lời đánh giá: “Susan, tôi không biết ai sẽ là người chiến thắng trong cuộc thi này. Nhưng bà biết rõ bà đã có bảy tuần lễ khác thường, và bà có đủ tư cách chiến thắng lần này.

“Bà có thể đã gặp rất nhiều chuyện không hay ở Mỹ và cũng có không ít người cho rằng bà thậm chí không nên có mặt trong cuộc thi này, rằng bà không được trang bị kinh nghiệm để đối phó với vấn đề đó. Tại sao lại không nên kia chứ? Để bà lại ngồi nhà cùng con mèo của mình mà nói, ‘Tôi đã bỏ lỡ một cơ hội rồi’ ư? Tôi không hề nhất trí với ý kiến đó.”

Giữa lúc ông đang phát biểu, Susan khẽ xoa hai tay vào nhau.

“Và bà biết đấy, thắng hay thua thì dù sao tối nay bà cũng đã can đảm

quay trở lại đây, đối diện và đánh bại những lời chỉ trích. Đó mới là điều quan trọng nhất. Cho dù có xảy ra chuyện gì đi nữa, tôi cũng đã được biết về một Susan Boyle đích thực, một con người không giống với người được miêu tả trên các phương tiện truyền thông đại chúng, một con người tử tế, nhút nhát và chỉ mong muốn được nghỉ ngơi. Bà có thể ngãng cao đầu mà giành chiến thắng trong cuộc thi này. Susan. Tôi hoàn toàn ngưỡng mộ bà.”

Người ta cần phải kiểm số phiếu bầu của khán giả và thông báo kết quả khi cả mười thí sinh đều xuất hiện trên sân khấu. Ant và Dec công bố ba người có số điểm cao nhất: cái tên đầu tiên được tiết lộ là Susan, sau đó là Diversity và cuối cùng là Julian Smith. Có vẻ tất cả mọi thứ vẫn đang theo đúng guồng quay. Các nhà cái đang đứng trước nguy cơ thua lỗ năm triệu đô la vì Susan. Vị trí thứ ba thuộc về Julian Smith, Ant và Dec công bố, và sau một vài lời phát biểu ngập tràn xúc động, tay saxophone rời khỏi sân khấu.

Hai dẫn chương trình người Tyneside đứng giữa một bên là Susan, nghiêm trang và căng thẳng, với một bên là Diversity, người nào người nấy đều trẻ trung và tràn trề sinh lực.

Dec nghiêm nghị nhìn thẳng vào ống kính và nói với giọng đầy ngữ điệu, “Tối nay là một đêm chung kết không thể nào quên được. Đúng như vậy. Trong các bạn sẽ có một người giành được giải thưởng 100.000 bảng cùng cơ hội được tham gia buổi trình diễn Royal Variety năm nay. Chúc các bạn may mắn. Người chiến thắng *BGT 2009* là...”

Và ông ngừng lại. Cánh thanh niên di chuyển với vẻ lo lắng; Susan có vẻ tập trung hơn thường lệ và đang lăm bẫm một mình. Một khoảng dừng để tăng thêm tính kịch tính cho chương trình là điều cần thiết, nhưng sự im lặng đầy căng thẳng kéo dài đến tận mười sáu giây, trước khi ông tuyên bố với hàng triệu người đang nhấp nhồm, “...Diversity.”

Các vũ công gần như phát cuồng vì vui mừng. Susan mỉm cười.

Dec quay sang bà và nói, “Cuộc đua tài nào cũng có người chiến thắng và kẻ chiến bại, và năm nay cuộc cạnh tranh thật không thể nào tưởng tượng được. Ngay lúc này đây, bà có cảm nghĩ như thế nào, Susan.”

“Người xuất sắc nhất đã giành chiến thắng,” chính là câu trả lời của bà, thêm vào đó là, “Các chàng trai này đều rất thú vị. Tôi cầu chúc cho các bạn những điều tốt đẹp nhất.”

Dec nói với bà, “Thật rộng lượng biết bao. Tôi muốn nói một điều nhân danh tất cả những người có mặt trong chương trình *Britain’s Got Talent* này, được gặp gỡ bà là một điều hết sức đáng ngạc nhiên, và tất cả chúng tôi đã được cùng bà tham gia một hành trình đầy bất ngờ qua suốt bảy tuần lễ gần đây, bà đã trở thành một hiện tượng. Hãy lắng nghe điều này vì thí sinh về nhì của chúng ta, Susan Boyle!”

Trong lúc hai người dẫn chương trình dành cho Susan những lời khen ngợi ấm áp, bà phản ứng đúng như thường thấy: bà khẽ nhún gối cúi chào, lắc hông và cánh tay, nhảy và cuối cùng kéo váy lên quá đầu gối để cho cả thế giới được chứng kiến bắp đùi chân trái của bà.

Diversity vẫn chưa hết phấn khích. Họ hoàn toàn có quyền làm thế. Ngay cả Simon Cowell cũng không buồn giữ ý giữ tứ trong lời ngợi khen của mình: “Tất cả những lời đã nói trước đây giờ đều không còn hiệu lực nữa. Nếu phải chấm điểm thì đây sẽ là tiết mục biểu diễn duy nhất trong tối nay được tôi cho điểm mười. Tôi cần phải nói rằng khi tôi nhìn các bạn cùng nhau đứng trên sân khấu này, việc các bạn đã cùng nhau thực hiện bài nhảy mà không hề chệch một bước nào, đó đúng là sự hoàn hảo tuyệt đối.”

Còn Amanda Holden nói với họ: “Các cậu đã làm tôi gần như nói không nên lời. Ashley [Banjo], nghệ thuật biên đạo múa của cậu đúng là có một

không hai. Những thành viên còn lại trong nhóm đã bám theo cậu từng li từng tí. Tôi nghĩ các cậu đã hoàn toàn đánh bại Flawless. Rõ ràng đây chính là lý do khiến các cậu đứng trên sân khấu đó.”

Chẳng mấy chốc, toàn thế giới đang ngóng chờ tin tức đã được thông báo về kết quả đêm chung kết *BGT* thông qua các bản tin, Internet và báo chí. Tất nhiên, chuyện không nằm ở chỗ Diversity đã chiến thắng. Chuyện không nằm ở đó. Câu chuyện đích thực, câu chuyện duy nhất mà tất cả mọi người quan tâm, thông tin mà họ đang chờ đợi lại nằm ở phía đối lập... Susan Boyle đã thua!

Susan Boyle, người được yêu thích hơn cả; Susan Boyle, người phụ nữ được các tay cá cược đoán chắc phần thắng; Susan Boyle, một trong những nhân vật nổi tiếng nhất hành tinh ai ai cũng đều có thể nhận ra ngay lập tức, rốt cuộc đã không phải người chiến thắng. Bà đã đứng thứ hai. Những khán giả phải quyết định ai là người chiến thắng đã lựa chọn một đối tượng khác. Đây dường như là điều không sao tin được. Không tài nào tin nổi.

Chẳng phải bà đã xuất hiện trên chương trình *Oprah Winfrey* sao? Và cả *Larry King* nữa? Thậm chí đến con mèo Pebbles của bà giờ cũng đã thành nhân vật nổi tiếng. Vùng Tây Lothian quê hương bà được các đoàn làm phim viếng thăm một cách thường xuyên hơn cả những vùng chiến địa. Các ngôi sao viết về bà trên Twitter, tuyên bố muốn được song ca cùng bà, tỏ ra kinh ngạc trước tài năng của bà. Chẳng phải chắc chắn đã có sự nhầm lẫn hay sao?

Nhưng chẳng có nhầm lẫn nào hết. Có lẽ thật không phải khi không hết lời ca ngợi Diversity, nhưng rất nhiều người đã tự hỏi tại sao họ lại có thể giành được nhiều phiếu hơn Susan? Có lẽ bộ phận khán giả trẻ tuổi đã quyết định lựa chọn Diversity? Có lẽ, chỉ có lẽ thôi, “sự sùng bái” SuBo lại thành

ra gây bất lợi cho bà. Phải chăng những bình luận và những bài báo tiêu cực về thái độ ứng xử và phản ứng của bà trước danh tiếng đã khiến công chúng bỏ phiếu chống lại bà?

Cho dù lý do có là gì đi nữa thì chuyện xảy ra cũng đã xảy ra rồi. Bà đã thua. Khuya hôm đó, người ta đã trích dẫn lại một số ý kiến “sau trận đấu” của một số nhân vật chủ chốt trong đêm chung kết đầy kịch tính này. Dec thừa nhận ông đã chết sững khi kết quả được công bố, “Kết quả thật bất ngờ, và cũng là một điều tốt đối với chương trình. Mọi người đã có những cảm xúc lẫn lộn về Susan. Mới phút trước họ yêu quý bà, phút sau họ đã quay lưng lại. Nhưng điều mọi người cần phải nhớ là chúng ta mới chỉ được chứng kiến bà hát trực tiếp có ba lần.”

Ant bổ sung, “Người phụ nữ đó đã trải qua bảy tuần lễ lạ thường nhất. Nhưng bà là người rộng lượng đến không ngờ. Susan đã tạm biệt đêm chung kết với một thái độ rất hợp lý. Từ trước đến nay, chúng ta chưa từng có một người về nhì nào giống như Susan.

“Tối nay, bà đã giành được cảm tình của rất nhiều người hâm mộ, không chỉ nhờ giọng hát mà còn nhờ tính độ lượng của bà. Cả một tương lai rộng mở đang đợi chờ bà phía trước.”

Sáng hôm sau, tờ *Independent on Sunday* thông báo với các độc giả của mình: “Nàng Lọ Lem sẽ không tham gia vũ hội. Tối hôm qua, Susan Boyle, chủ sở hữu của giọng hát trong mấy tháng qua đã biến bà từ một bà cô trông có vẻ gàn gàn thành một nguồn cảm hứng mang tầm thế giới, đã phải chấp nhận thất bại ngậm ngùi trong đêm chung kết của chương trình từng làm thay đổi cuộc đời bà - *Britain's Got Talent*.

“Mặc dù đã tự tin trình diễn lại ca khúc ‘I Dreamed A Dream’, bài hát từng giúp bà trở thành một hiện tượng trên YouTube, bà vẫn bị đánh bại bởi

nhóm nhảy Diversity, và rốt cuộc đã không giành được cơ hội hát trước Nữ hoàng. Nhóm nhảy tài năng đến từ vùng Essex đã đứng chết sững, không thể tin nổi họ sẽ tạm biệt chương trình cùng tấm séc trị giá 100.000 bảng và một suất tham dự buổi biểu diễn Royal Variety. Đứng cạnh họ trên sân khấu, Boyle run run vì xúc động. ‘Người xuất sắc nhất đã giành chiến thắng,’ bà nói, trước khi cầu chúc cho họ ‘những điều tốt đẹp nhất’.

“ ‘Theo nhận định của chúng tôi, bà ấy chỉ cần xuất hiện là chiến thắng đã nằm chắc trong tay rồi,’ Rupert Adams, thành viên của nhà cái William Hill, đã tuyên bố như thế chỉ vài giờ trước khi đêm chung kết bắt đầu.

“Sự thất vọng đã đeo bám Boyle trong suốt sáu tuần đầy biến động... Bà đã bất ngờ đạt được sự nổi tiếng mà bà không dễ gì thích ứng được, và khi sự căng thẳng đã lên đến đỉnh điểm trong tuần vừa rồi, nghe nói bà đã phải nỗ lực hết sức để đối phó với nó.”

Tờ *People* viết: “Đêm hôm qua, nhóm nhảy Diversity đã bất ngờ giành chiến thắng tại cuộc thi *Britain’s Got Talent* - và bất ngờ đánh bại thí sinh được yêu thích Susan Boyle... Nhạc trưởng của Diversity Ashley Banjo đã choáng váng đến sững sờ trước chiến thắng của nhóm. Nhà biên đạo múa cảm ơn hàng triệu khán giả đã bỏ phiếu cho họ và nói, ‘Tôi đã nói với cả nhóm, Các cậu, về nhì rồi. Tôi không thể tin nổi, tôi sẽ tỉnh giấc ngay bây giờ đây.’

“Trong số bốn triệu phiếu bầu, Diversity giành được 24,9%; SuBo 20,2%, còn Julian 16,4%.

“Ashley thú nhận anh đã tin rằng Susan sẽ chiến thắng. Anh nói: ‘Tôi thành thực nghĩ rằng khi giới truyền thông đã dành cho bà ấy sự quan tâm đến như thế thì người nào muốn đánh bại được bà ấy sẽ phải có một màn trình diễn cực kỳ ngoạn mục. Câu chuyện về bà ấy thật không thể nào tin

được, hiển nhiên tất cả mọi người đều cười nhạo bà khi bà xuất hiện, cho đến khi bà cất giọng hát. Bà có tài năng và một chất giọng tuyệt vời. Nhưng chuyện đời chẳng ai đoán trước được, tôi muốn nghĩ rằng chúng tôi có đủ khả năng đánh bại một đối thủ nặng ký như bà.’

“Suốt một thời gian dài, người ta đã dự đoán rằng Susan, đến từ Blackburn, Tây Lothian, Scotland, sẽ là người giành được vương miện.”

Tờ *News of the World* đã đưa ra kết luận của mình về lý do Susan thất bại: “Thất bại vô cùng bất ngờ của Susan Boyle trong đêm chung kết *Britain’s Got Talent* tối qua đã là lời khai tử cho cơn sốt SuBo. Hàng triệu người đã quay lưng lại với bà cô người Blackburn, Tây Lothian sau màn chửi rửa của bà đối với người hâm mộ - và quay sang bầu chọn cho người chiến thắng bất ngờ từng được cá với tỉ lệ 12/1 Diversity. Người dẫn chương trình Declan Donnelly phát biểu: ‘Mới phút trước họ còn yêu quý bà, phút sau họ đã quay lưng lại.’ ”

Tờ *Observer*, tờ báo Chủ nhật lâu đời nhất thế giới, cũng không thoát khỏi sự ngạc nhiên. “Cuối cùng, giấc mơ của Susan được chiến thắng *Britain’s Got Talent* vẫn chưa thể biến thành sự thực. Với việc các nhà cái đưa ra tỉ lệ cược 10-11 cho chiến thắng của bà trên lĩnh vực mạnh nhất trong chương trình, người ta đã đoán rằng ngôi vị cao nhất của tối hôm qua sẽ thuộc về bà cô Scotland 48 tuổi, nhân vật đã trở thành một hiện tượng khắp toàn cầu. Nhưng khi kết quả số phiếu bầu của công chúng trong đêm chung kết được công bố, Diversity, nhóm nhảy gồm mười thành viên trẻ trung đến từ Essex, đã đẩy Susan xuống vị trí thứ hai ngay trước con mắt chứng kiến của hai mươi triệu khán giả xem truyền hình.”

Tờ *Sunday Express* đã xác nhận rằng phản ứng trước sự lật đổ đó là mang tầm thế giới: “Bất ngờ đến choáng váng, những vũ công Diversity đã vui

mừng nhảy căng lên và xúc động ôm chầm lấy nhau khi họ được xưng tên là người chiến thắng trong đêm chung kết *Britain's Got Talent* được kênh ITV1 tổ chức vào tối hôm qua.

“Đêm chung kết đầy kịch tính đã khiến hàng triệu khán giả lão đảo trên mếp ghế - một vài người có lẽ còn ngã ngửa trước kết quả quá bất ngờ đó.

“Các nhà cái thờ phào nhẹ nhõm đón mừng kết quả này, vì họ đáng ra sẽ phải trả năm triệu bảng nếu Boyle giành được giải thưởng. David Williams của Ladbrokes nói: ‘Susan đã thất bại, và chúng tôi đều thờ phào nhẹ nhõm. Chúng tôi đang trong tình thế tuyệt vọng khi sắp phải trả một khoản tiền khổng lồ vì bà ấy. Diversity đã trở thành vị cứu tinh của các nhà cái và chúng tôi sẽ gửi tặng họ một chai sâm banh. Cho tới trước ngày cuối tuần, cuộc đua vốn chỉ có một ứng cử viên sáng giá, và mọi chuyện chỉ trở nên thú vị vào giây phút cuối cùng.’ ”

Susan đã ngay lập tức trở thành người nổi tiếng; gần như chỉ sau chớp mắt, ngôi làng toàn cầu đã nghe thấy, và quan trọng hơn là đã được chứng kiến sự xuất hiện của bà trên sân khấu của thính phòng ở Glasgow đó. Giờ đây, điều tương tự cũng đã xảy ra với thất bại của bà.

New York Post đưa tin: “Bà là một hiện tượng Internet được cả thế giới hoan nghênh và là một biểu tượng cho hành động nực cười chỉ dựa vào vẻ bề ngoài mà đánh giá thấp người khác. Nhưng trong một cuộc lội ngược dòng vô cùng bất ngờ, Susan Boyle, tình nguyện viên nhà thờ 47 tuổi từng thể hiện tiết mục thử giọng cực kỳ ấn tượng tại chương trình truyền hình *Britain's Got Talent* hồi tháng trước và cũng từng thu hút được đến hàng trăm triệu lượt xem trên YouTube, lại đã thất bại trong vòng chung kết của chương trình diễn ra vào tối thứ Bảy.

“Sau khi số phiếu của khán giả được kiểm xong, bà cô Susan cuối cùng

lại giành ngôi vị thứ nhì, chịu thất bại trước nhóm nhảy tươi vui và đầy sáng tạo mang tên Diversity.

“Những người chiến thắng của *Britain’s Got Talent*, một trong những chương trình truyền hình tuyển lựa tài năng có số lượng khán giả đông nhất tại Anh, nhận được khoảng 160.000 đô la kèm theo một suất tham dự tại buổi biểu diễn Royal Variety, được xuất hiện trước mặt Nữ hoàng. Tiểu sử sáng chói của họ cũng gần như đảm bảo chắc chắn rằng họ sẽ tạo dựng được sự nghiệp thành công trong ngành kinh doanh giải trí.

“Điều tương tự cũng thường xảy ra với những thí sinh không giành được vị trí hàng đầu, trong trường hợp này bao gồm cả Julian Smith, nghệ sĩ saxophone gây xúc động sâu sắc từng giành được cảm tình lớn của khán giả tại trường quay và đồng thời là người về thứ ba trong cuộc thi. Còn sự khẳng định mà Boyle nhận được kể từ tiết mục thử giọng độc đáo của bà và sau đó đã lên đến đỉnh điểm khi bà được xuất hiện trong chương trình Oprah tại Mỹ cũng đồng nghĩa với việc bà là một nguồn tài sản giá trị gần như chắc chắn sẽ giành được một hợp đồng thu âm.”

Tờ *New York Times* cũng lên tiếng về kết quả giật gân này: “Giọng ca gây sốt ăn mặc lôi thôi Susan Boyle đã bất ngờ thất bại ngày hôm qua tại chương trình tuyển lựa tài năng trên kênh truyền hình Anh, nơi đã giúp bà trở thành một hiện tượng Internet mang tầm quốc tế trong tháng trước nhờ tiết mục biểu diễn không tiền khoáng hậu ‘I Dreamed A Dream’ trích từ vở nhạc kịch *Les Misérables*.

“Công chúng Anh đã lựa chọn một nhóm nhảy tên Diversity làm người chiến thắng trong cuộc thi *Britain’s Got Talent* thay vì con chim sơn ca Scotland, để bà trở thành người đứng thứ hai trong số mười thí sinh lọt vào đêm chung kết.

“Chiến thắng của Diversity hoàn toàn nằm ngoài dự liệu của mọi người, vì mọi dấu hiệu đều cho thấy người giành được danh hiệu cao quý nhất sẽ là Boyle, một tình nguyện viên nhà thờ tỉnh lẻ cô độc đã khiến khán giả choáng váng bởi chiếc váy màu vàng xỉn khiến bà trông rất lôi thôi lệch thếch. Sau khi đón nhận thất bại, người phụ nữ 48 tuổi tên Boyle lịch thiệp cúi chào khán giả trước khi trình diễn điệu lắc hông gần đở đặc trưng của mình.”

Còn ở Chicago, tờ *Tribune* viết: “Bà đã mơ một giấc mơ, và suýt nữa nó đã biến thành hiện thực. Nhưng chuyến du hành của Susan Boyle trong chương trình truyền hình thực tế đã kết thúc vào ngày thứ Bảy với vị trí thứ hai tại đêm chung kết *Britain’s Got Talent*, một cái kết không hề khớp với câu chuyện cổ tích. Thay vì hiện tượng Internet 48 tuổi, một nhóm nhảy sôi động tên Diversity đã giành được giải thưởng 159.000 đô la và cơ hội được biểu diễn trước Nữ hoàng Elizabeth II tại chương trình Royal Variety.

“Boyle đi đi lại lại trên sân khấu khi hai người dẫn chương trình xướng danh ba người đứng đầu trong số mười thí sinh vào vòng chung kết và trông bà có vẻ gần như nhẹ nhõm khi được thông báo là người về nhì. Bà kịp thời bình tĩnh lại để gửi đến các vũ công lời khen ngợi hòa nhã... Đó là một tuần lễ nhiều xáo trộn đối với Boyle, người phụ nữ từ trước đến giờ vốn không quen với ánh đèn sân khấu. Bà đã mất bình tĩnh trong lần đối đầu với hai phóng viên, và cảnh sát đã phải can thiệp. Một giám khảo của cuộc thi cho biết Boyle từng có ý định sẽ rời khỏi cuộc thi để xoa dịu nỗi lo lắng đã khiến bà kiệt sức.

“Nhưng khi bước ra trước ánh đèn sân khấu trong ngày thứ Bảy, Boyle dường như tao nhã hơn - và tràn trề sức sống hơn - so với những lần xuất hiện trước đó.”

Vậy nên không ai có thể ngờ được Susan lại thất bại, nó thậm chí còn trở

thành tin nóng tại Azerbaijan, quốc gia Đông Âu nằm trên bờ biển Caspia. Câu chuyện được đăng tải là: “Nhóm nhảy Diversity đã giành chiến thắng trong chương trình truyền hình *Britain’s Got Talent* vào tối thứ Bảy, đã đánh bại ca sĩ người Scotland đồng thời là hiện tượng Internet Susan Boyle. ‘Người xuất sắc nhất đã giành chiến thắng,’ Boyle phát biểu. Tình nguyện viên nhà thờ 48 tuổi này đã được rất nhiều người ủng hộ. Người chiến thắng trong chương trình đã giành được 100.000 bảng Anh (tương đương 161.000 đô la) và sẽ được biểu diễn trước Nữ hoàng Elizabeth II tại chương trình Royal Variety.”

Cách đó bảy tuần, bà còn chẳng được ai ngoài Blackburn biết đến. Giờ đây thì ngay cả người dân ở một đất nước nhỏ xíu nằm trên đường biên giới giữa châu Âu châu Á cũng háo hức được biết tin tức về số phận của bà.

Tại quê nhà của bà, rất nhiều người từ khắp các vùng miền khác nhau đã bày tỏ sự thông cảm của mình. Tại Scotland, Thủ tướng Alex Salmon nói, “Trong hai tháng vừa qua, Susan đã chinh phục ban giám khảo và công chúng bằng giọng hát đặc biệt của mình cũng như đã chứng tỏ một tài năng thượng hạng, và tôi dám chắc chỉ cần quyết tâm, bà sẽ đạt được những điều kiện cần thiết để tiếp tục phát huy khả năng của mình và sẽ gây dựng được một sự nghiệp âm nhạc thành công rực rỡ. Đất nước Scotland tự hào với giọng ca tuyệt vời của Susan.”

Giám đốc Trung tâm Cộng đồng Blackburn Ralph Bell phát biểu, “Chúng tôi rất thất vọng vì bà ấy đã thất bại, nhưng chúng tôi vẫn vô cùng tự hào với những gì bà ấy đã đạt được. Các bạn phải có mặt tận nơi thì mới có thể hiểu rõ được người dân địa phương đã dành cho bà bao nhiêu cảm xúc, và chúng tôi đã nói ngay khi mới bắt đầu buổi tối, cho dù kết quả có như thế nào thì cũng không thành vấn đề.”

“Chắc chắn bà sẽ có một tương lai tươi sáng,” ông nói thêm. “Dựa vào màn biểu diễn của bà trong tối hôm nay, bạn có thể thấy bà quả thật rất xuất sắc.”

Bộ trưởng người Scotland, Jim Murphy, tiết lộ ông đã bầu cho Susan trong mọi vòng thi. “Tiết mục tối nay thật ngoạn mục và là màn biểu diễn xuất sắc nhất của bà ấy,” ông nói. “Susan là một tài năng sáng chói và rất dũng cảm. Bà ấy đã hoàn toàn hồi phục và chứng tỏ mình là một ngôi sao đích thực. Bà đã chứng minh rằng tất cả những lời chỉ trích phê phán đều sai hết. Chỉ trong bảy tuần lễ đặc biệt, Susan đã từ một kẻ lép vế được mọi người mến chuộng trở thành một hiện tượng toàn cầu.”

Tuy nhiên, cũng không ít người cho rằng thất bại trong cuộc đua có khi lại là điều tốt đối với Susan. Thật bất ngờ, Piers Morgan cũng nằm trong số đó. “Tôi nghĩ hóa ra việc về nhì lại có thể chính là điều tốt đẹp nhất đối với Susan. Tôi cho rằng bà đã gặp phải rất nhiều vấn đề khó giải quyết và quá tình, áp lực phải chiến thắng cũng như việc cố gắng đáp ứng kỳ vọng của mọi người chỉ làm cho bà cảm thấy rối trí. Tôi chỉ lấy làm tiếc là nhìn vào làn sóng hâm mộ mạnh mẽ mà bà đã khuấy động lên, có thể thấy rất nhiều người hoặc đã cảm thấy nhàm chán hoặc bức bối với cơn sốt Boyle và quyết định không bỏ phiếu cho bà nữa.”

48 tiếng đồng hồ sau khi chương trình được phát sóng, ông nói, “Chưa ai từng phải chịu đựng sự quan tâm chú ý mà Susan đã phải nhận. Thậm chí chưa ai từng dự đoán được điều đó. Chuyện này thật điên rồ, một người vốn ban đầu chẳng được ai biết đến lại trở thành người phụ nữ được download nhiều nhất trong lịch sử.”

Ông nói rằng khoảng thời gian Boyle phải chờ đợi giữa phần thi bán kết và đêm chung kết, diễn ra vào một tuần sau đó, đã góp phần gia tăng sức ép.

“Nó cứ thế chông chất, chông chất và chông chất.”

Khác với những thí sinh khác, bà là đối tượng thu hút sự chú ý của giới truyền thông quốc tế và Morgan còn nói thêm: “Trong chuyện này đã manh nha có tính tiêu cực. Bà rất mệt mỏi và không ngủ được. Bà vừa ra ngoài để tìm kiếm chút cảm giác riêng tư, để ngủ và ăn, làm tất cả những việc bà đã không thể làm trong tuần vừa qua. Giấc mơ của bà không phải là sẽ giành chiến thắng trong một cuộc thi tài năng, mà là được hát một cách chuyên nghiệp, và bà sẽ thực hiện được điều đó.”

Nhưng sự băn khoăn vốn có ở một số người đối với thành công của Susan giờ đang càng lúc càng lớn dần và sắp có nguy cơ bùng nổ. Thật khó có thể hình dung ra được hai tờ báo nào khác biệt nhau đến như *Guardian* và *News of the World*. Một là tờ báo thượng lưu cánh tả dành cho những người được gọi là giới trí thức, một lại là ấn phẩm bình dân nổi tiếng với cách nhìn thẳng thừng và thường gây scandal về đời sống và xã hội Anh. Tuy nhiên, cả hai tờ báo đều bày tỏ mối lo ngại như nhau về Susan và thái độ cư xử của bà.

Tanya Gold, phóng viên tờ *Guardian*, là một trong những người đầu tiên đặt dấu hỏi cho cơn sốt SuBo, không phải với ý định phê bình chỉ trích Susan mà nhằm mục đích nghiên cứu về sự mê hoặc của dân chúng trước Susan. Nhận định của Tanya về đêm chung kết và kết quả của nó mang đậm tính chỉ trích.

“Susan Boyle không giành chiến thắng tại *Britain’s Got Talent* vào tối thứ Bảy vì bà đã trở thành một vật tế thần nhằm lẫn. Lúc ban đầu, chúng ta đều yêu quý bà, vì bà là người tội nghiệp, đáng thương, một trinh nữ 48 tuổi không có sức hấp dẫn sống cùng một con mèo - một sinh vật kỳ lạ trong bộ váy màu vàng xỉn, hoàn toàn không thuộc về ánh đèn sân khấu. Và rồi khi nghe bà hát ‘I Dreamed A Dream’ tại buổi thử giọng, chúng ta đã cho rằng:

chúng tôi có thể thay đổi cuộc đời bà. Chúng tôi có thể mang lại hạnh phúc cho bà. Chúng tôi có thể cứu bà. Hãy ý thức được sự tử tế của chúng tôi, Susan Boyle, và hãy giàn giụa nước mắt vì hạnh phúc.

“Trong *Britain’s Got Talent*, không bao giờ mọi chuyện chỉ đơn giản là cứ có tài năng thì sẽ chiến thắng. Chính hành trình mới là nhân tố giành được chiến thắng - câu chuyện mà công chúng Anh cho rằng xứng đáng được nhận giải thưởng nhất. Nhân vật đến từ nơi bùn lầy nước đọng hôi hám nào sẽ được chúng ta nâng đỡ để trở thành ngôi sao sáng? Ai sẽ là ứng cử viên phù hợp nhất? Ban đầu chúng ta đã cho rằng đó hẳn phải là Susan Boyle, người đã được giới truyền thông gán cho biệt danh ‘thiên thần lông lá’. Đó là một cách gọi không mấy tử tế, nhưng nó đã truyền tải tất thảy mọi kỳ vọng của chúng ta về Susan Boyle. Nó có nghĩa là ‘vị thánh xấu xí’.

“Nhưng tuần trước, Susan Boyle đã bắt đầu bước chệch ra khỏi cuộc hành trình. Báo chí bắt đầu đưa tin bà đang suy sụp bởi sức ép. ‘Thiên thần lông lá’ đang dần trở nên hung hãn. Thực ra, bà không phải thiên thần, mà chỉ là một người trần mắt thịt, và đang trong tâm trạng bất an... Chúng ta biết thêm được rằng Susan đã nhận được sự tư vấn của ‘vô số chuyên gia tâm lý’ trong thời gian bà chuẩn bị cho đêm chung kết quan trọng vào thứ Bảy. Piers Morgan cho biết bà ‘rơi nước mắt hết lần này đến lần khác’ và thậm chí còn đóng gói đồ đạc, sẵn sàng quay lưng lại hoàn toàn với cuộc thi. Có chuyện gì vậy, Susan? Rốt cuộc, sau tất cả những gì chúng tôi đã làm cho bà, bà vẫn không cảm thấy dễ chịu hơn ư? Bà không thấy biết ơn ư?”

Tanya tiếp tục thảo luận về lý do chúng ta cảm thấy bối rối trước sự giằng dữ mà Boyle đã thể hiện. “Cảm giác đó không khác gì khi nhận ra nàng Lộ Lem không đạt được sự thỏa mãn trong đêm tân hôn - hay nàng Bạch Tuyết thật ra căm ghét các chú lùn... Thỏa thuận được đưa ra là - chúng tôi sẽ cứu

bà, nhưng bà phải thuộc loại nạn nhân mà chúng tôi muốn. Bà phải là người không một vết nhơ, bị động và trì trệ. Bà phải tỏ ra biết ơn, và không được phép tỏ ra bối rối ngược ngùng về chuyện đó. Chúng tôi sẽ giải cứu bà, Susan Boyle, và bà sẽ được cứu. Bà sẽ chỉ tồn tại để trả lại món nợ của mình... Chúng ta không thật sự muốn nghĩ đến những gì chúng ta đã làm với Susan Boyle, trước khi bà bước lên sân khấu. Và cả với tất cả những Susan Boyle khác, những người đã bị chúng ta phớt lờ, phủ nhận và chế giễu bởi vì họ chỉ là những người phụ nữ bình thường, không có bộ ngực đồ sộ, không phải người kêu gọi hay không có được khuôn mặt u sầu khiến người khác phải tò mò như Amanda Holden... Khi Susan hát ‘I Dreamed A Dream’, bà đã trao cho chúng ta một cơ hội để chuộc tội. Nhưng khi chúng ta nhận ra rằng chúng ta không thể cứu bà, rằng chúng ta không thể lái một chương trình truyền hình tuyển lựa tài năng đó dẫn theo chiều hướng mình mong muốn, chúng ta đã bỏ rơi bà, quay lại đúng nơi chúng ta đã phát hiện ra bà.”

Tanya Gold đã chỉ trích một cách nghiêm khắc, nhưng Carole Malone của *News of the World* cũng gần như không hề nương tay khi viết:

“Chiến thắng? Thất bại? Đó không phải vấn đề thực sự. Điều quan trọng là Susan Boyle đang trên đường rơi xuống địa ngục. Và tôi không thể vui mừng trước những gì đã hoặc sắp xảy ra với bà vì tôi sợ rằng nó sẽ hủy hoại bà. Tôi sợ rằng không chỉ sự nghiệp mới được khai quật của bà sắp tan tành - mà cả cuộc đời bà nữa.

“Bởi vì mọi người đều chỉ đang đi ngoài rìa vấn đề. Các chuyên gia đang nói về ‘các vấn đề tâm lý của bà’, về ‘tình trạng tâm thần mong manh’, về ‘sự gắn bó ảo tưởng của bà với Piers Morgan’.

“Không ai nói thẳng ra vấn đề THỰC SỰ là gì. Nhưng tất cả chúng ta đều biết, phải không? Và giờ họ đang bảo rằng bà đang phải chịu áp lực của một

ngôi sao. Không phải thế. Mà là áp lực của chính bà. Đó là áp lực của việc bị giăng ra khỏi ngôi làng Scotland nơi bà có thể đối phó với cuộc sống vì nó đơn giản và an toàn.

“Susan có thể sống cuộc đời ĐÓ vì mọi người xung quanh chấp nhận ‘sự lập dị’ của bà và chiếu cố cho bà. Và mặc dù không phải lúc nào bà cũng có thể kiểm soát được tính khí nóng nảy và các cảm xúc của mình nhưng người dân địa phương vẫn quan tâm đến bà vì bà chính là một thành viên trong số họ.”

Bài báo tiếp tục: “Và đúng vậy, tất cả chúng ta đều háo hức trông chờ cuộc sống sẽ mỉm cười với người trinh nữ béo lùn, kỳ khôi, đáng vẻ buồn cười lúc nào cũng nhăn mặt làm trò, đánh hông và cười cợt chuyện bà chưa được hôn bao giờ này.

“Nhưng tất cả chúng ta đều rõ, chẳng phải thế sao? Tất cả chúng ta đều có thể thấy. Đó chính là lý do vì sao chúng ta phải chịu trách nhiệm cho những gì đã xảy ra với Susan Boyle khi những ông chủ đài truyền hình đó đột nhiên giả vờ kinh sợ trước tình trạng tinh thần của bà ấy... Và không, tôi không chấp nhận lời biện hộ rằng họ chỉ trao cho bà điều bà luôn luôn mong muốn. Tôi rất tiếc, nhưng bằng sự tôn trọng, xin được nói rằng Susan Boyle không có khả năng ý thức được bà mong muốn điều gì hay thế giới của những người nổi tiếng kia đã dành sẵn cho bà cái gì. Và đây hoàn toàn không phải thái độ kẻ cả, đây chỉ là hành động nhìn nhận đúng con người bà - một điều mà các ông chủ đài truyền hình chắc chắn đã làm từ rất lâu nếu họ không bị mờ mắt bởi kim tiền... ĐÃ TỪNG có một ô cửa sổ nơi câu chuyện đời bà ngọt ngào, ấm áp và dễ thương, nhưng giờ đây ô cửa đó đã mất rồi.

“Tại vị trí ấy giờ đây là một người phụ nữ yếu đuối hoang mang quay cuồng trong cơn khủng hoảng, chỉ biết nức nở, la hét và nguyện rửa vì bà

không thể hiểu và cũng không tài nào ứng phó được với những gì đang xảy ra đến với bản thân. Trên thực tế, tất cả chúng ta đều đã bị choáng váng trước Susan Boyle vì với tư cách là một hiện tượng mang tính xã hội, chúng ta đã quen với việc không chờ đợi bất cứ điều gì từ những người như bà... Nhưng giờ đây bà đã trở nên như thế nào? Tôi nóng lòng chờ bà sẽ thực hiện phỏng vấn ở Mỹ, thậm chí có khi còn ra một album.

“Và rồi sau đó thì sao? Quay trở lại Tây Lothian, nơi mà nhờ *BGT*, bà đã không còn thuộc về nó nữa ư?”

Nhà văn kiêm phát thanh viên trên đài phát thanh Libby Purves đã đề cập đến một số vấn đề sâu xa đáng lo hơn trong *The Times*, “Trong đêm thứ Bảy, người phụ nữ Scotland nhút nhát Susan Boyle đã thực hiện ca khúc cuối cùng của mình trong chương trình *Britain’s Got Talent* trên kênh ITV, và không giành được chiến thắng. Bà đã bị nhóm nhảy đường phố Diversity đánh bại, và có lẽ đó lại là chuyện tốt đẹp nhất... Có thể lần này, con rồng danh vọng sẽ bị đánh lừa về vật tể của nó, sẽ bị thuần phục, bị thẳng cương và dạy dỗ về đúng chỗ. Susan Boyle có thể tiếp tục gạt hái thành công dưới ánh đèn tâm điểm yếu hơn. Giây phút cảm động nhất trong buổi tối hôm đó là khi bà mỉm cười chấp nhận thất bại trước các vũ công và - trong cơn xúc động - hướng về phía khán giả hỏi: ‘Tôi đang ở giữa bạn bè... phải vậy không?’ Ba từ cuối cùng cửa sâu vào trái tim mọi người. Những người được nhận sự mến mộ của khán thính giả lúc nào cũng sẽ hy vọng họ đang được ở giữa bạn bè. Nhưng tận trong tâm can, họ nghi ngờ điều đó. Và có một mối nguy hiểm đích thực ẩn tàng trong cơn bão của sự tán dương và chú ý: nó có thể làm xói mòn tâm hồn ta trừ phi được neo lại bằng sự vững chắc của tình cảm gia đình và bè bạn, những người không vỗ tay hoan hô cũng không tỏ ra ngưỡng mộ mà chỉ thuần túy ôm lấy ta và chế giễu nhẹ nhàng... Hầu hết họ

sẽ đều phải chấp nhận những lúc cô độc, say mềm và u sầu đến phát khóc trong khách sạn hay trong phòng thay đồ, nơi họ băn khoăn tự hỏi liệu có bất kỳ ai còn muốn họ vì chính bản thân họ chứ không phải chỉ vì tài năng đã được công chúng biết đến của họ không?

“Danh tiếng một khi bị sử dụng quá liều rất có thể sẽ thành vũ khí giết người: nó thường dập tắt ngọn lửa sáng tạo và đẩy người nghệ sĩ vào con đường bắt chước bản thân một cách khoa trương và hậu quả là sẽ căm ghét chính mình. Theo một cách nào đó, người nổi tiếng mà không có tài năng hậu thuẫn lại thường ít bị hủy hoại hơn: cho dù danh tiếng có lớn đến mức nào đi chăng nữa thì cũng không thể làm tổn hại đến sự nghiệp của Piers Morgan hay Paris Hilton.”

Cứ như thể chỉ trích gay gắt đến như vậy vẫn còn chưa đủ tàn nhẫn, *Independent* còn đưa ra một nhận định mà so với nó thì những quan điểm trên vẫn còn được coi là quá nhẹ nhàng:

“Một đất nước không chỉ dung thứ cho sự nổi tiếng của Simon Cowell và Piers Morgan mà còn coi họ như những trọng tài có trình độ để phán xử cho những thành tựu thẩm mỹ thì rõ ràng là một đất nước đã lầm đường lạc lối. Tất nhiên chuyện những nhân vật đáng ghét này chiếm hai phần ba ban giám khảo chính là một phần của trò khôi hài, nhưng nó không phải một trò khôi hài khiến tôi thấy đặc biệt thích thú, và cũng chẳng phản ánh điều gì về các bạn, những kẻ tán thành.

“Thành công bấp bênh của Susan Boyle đã mang lại cho chúng ta một tóm lược gọn gàng về tất cả những điều không ổn của nước Anh. Bà đâu có lỗi gì khi cho rằng ‘I Dreamed A Dream’ là một phương tiện phù hợp để biểu lộ tài năng của mình. Nếu bà đứng dậy cất tiếng hát vào một tối muộn tại Happy Valley, khách sạn ở vùng quê Tây Lothian của bà, nó đích thực sẽ

mang đến một cảm giác vừa vui vẻ vừa xúc động - và thậm chí tôi còn sẵn sàng nâng cao ly rượu chúc mừng và xin được bắt tay bà, chỉ thuần túy với ý nghĩa động viên cổ vũ - nhưng để bà trở thành một 'hiện tượng quốc tế' ư?

“Từ khi nào mà chúng ta lại buộc phải toàn tâm toàn ý ủng hộ cho một thứ vớ vẩn như thế này chứ? Đó không phải một bài hát; đó là một sự sỉ nhục đối với chính ý tưởng sáng tác bài hát. ‘Tôi đã mơ một giấc mơ’, đúng là bài hát đó đấy. Người ta còn biết làm gì khác với một giấc mơ kia chứ, thưa các thiên tài? Phải rồi, đồng ý, tôi biết chương trình này chỉ thuần túy mang tính chất mua vui cho công chúng. Nhưng từ khi nào mà ‘mua vui cho công chúng’ lại trở thành từ đồng nghĩa với rác rưởi chứ? Nhưng thời nay, chính sự ủy mị rẻ tiền lại giành được thắng lợi, và giờ đây tất cả những gì chúng ta có là một nền văn hóa đã trở thành đồng nhất, nhạt toèn toẹt. Đó không phải lỗi của Susan Boyle. Là lỗi của chính chúng ta.”

Những tranh cãi về cách ứng xử với Susan Boyle của cả kênh truyền hình từng trao cho bà sự nổi tiếng lẫn đám đông công chúng đã bị bà mê hoặc cứ thế tiếp diễn, nhưng đang chờ đợi phía trước còn có một sự kiện nghiêm trọng nhiều xáo trộn hơn.

CHƯƠNG MƯỜI

DANH TIẾNG VÀ BẤT HẠNH

Giờ đây, khi nỗ lực giành chiến thắng ở *Britain's Got Talent* của Susan Boyle đã kết thúc, chắc chắn mọi chuyện sẽ sóng yên biển lặng một thời gian. Cơn bão từng vùn vũ bao vây bà rồi sẽ lắng, sự nổi tiếng sẽ giảm bớt, thế giới sẽ không còn quan tâm nhiều đến như thế nữa. Bà có thể “trở lại với cuộc sống của mình”.

Liệu còn xảy ra chuyện gì khác được nữa? Phải chăng chắc chắn sẽ chẳng gì có thể làm lu mờ những sự kiện đã diễn ra trong bảy tuần trước đó? Nhưng buồn thay, lại không phải như vậy.

Ngày thứ Hai, mùng 1 tháng Sáu, cả thế giới bị đánh thức bởi dòng tít “SuBo phải nhập viện Priory”. Thật sự không cần phải nói thêm bất kỳ điều gì nữa - mặc dù để viết thì sẽ vẫn còn khá nhiều chuyện - vì câu đó đã nói lên tất cả. “Thiên thần lông lá”, “Rambo” - bạn thích gọi là gì cũng được, người phụ nữ từng mê hoặc cả thế giới để rồi khiến cả cái thế giới ấy phải suy xét lại các động cơ của nó khi để bà mê hoặc đến vậy - cuối cùng đang phải ở trong “bệnh viện dành cho các ngôi sao”.

Tập đoàn bệnh viện Priory vốn nổi tiếng với những bệnh nhân tên tuổi - cả Kate Moss, Ronnie Wood và Pete Doherty đều từng phải điều trị tại đây - và giờ đến lượt Susan góp mặt trong danh sách. Đêm chung kết và tuần lễ tăng tốc trước đó, chưa kể đến sự quan tâm chú ý trên khắp thế giới đổ dồn về phía bà suốt từ đầu tháng Tư, tất cả những yếu tố đó đã hội tụ thành một cuộc xung đột khủng khiếp, dường như không thể nào tránh khỏi.

Thông tin chi tiết về tình hình của bà không hề khiến độc giả thấy vui vẻ. Và mặc dù sau đó công chúng đã nhận được lời giải thích là bà bị mệt, nhưng họ vẫn vô cùng lo lắng.

Ngày Chủ nhật sau khi cuộc thi đã khép lại, các trợ lý chương trình liên lạc với cảnh sát, thông báo bà đang hành xử một cách khác thường tại khách sạn ở London, khách sạn bốn sao Crowne Plaza ở đường St James gần cung điện Buckingham. Quá sáu giờ chiều, các nhân viên y tế được cầu viện để giúp đưa ngôi sao “đang trong tình trạng say rượu”, và cũng là người đã khóc nức nở không ngừng suốt cả ngày hôm đó, băng qua sảnh để vào trong xe cứu thương. Có vẻ như lúc ở trong phòng bà đã từng bị ngắt.

Một điều tra viên thuộc sở cảnh sát và một bác sĩ được gọi đến để hỗ trợ. Sau đó xe cứu thương, có cả xe cảnh sát đi kèm, đưa bà tới bệnh viện Priory ở Southgate, Bắc London.

Một phát ngôn viên sở cảnh sát Scotland Yard cho biết: “Cảnh sát đã được gọi đến một khách sạn ở trung tâm London lúc sáu giờ chiều để đưa một phụ nữ vào viện theo Luật Sức khỏe Tâm thần^[12]. Người phụ nữ đã tình nguyện đi theo xe cứu thương vào viện. Theo yêu cầu của các bác sĩ, cảnh sát đã hộ tống chiếc xe này.”

Cảnh sát cũng tham gia theo yêu cầu của các nhân viên.

Theo báo chí đưa tin, khi vào đến viện, bà đã hỏi, “Pebbles đâu rồi?” và chỉ bình tĩnh trở lại khi nhân viên bệnh viện gọi điện về nhà bà để bà có thể để lại tin nhắn cho con mèo. Nghe nói bà đã lo lắng đến phát điên phát cuồng cho con mèo, lúc này đang được bạn bè bà chăm sóc. Một nguồn tin cho biết, “Susan đã gần như phát điên và nhất nhất cho rằng người ta đã bắt mất con mèo của bà rồi. Bà khóc nức nở vì lâu rồi đã không tận tay cho Pebbles ăn và bà vỗ vỗ vào hai cánh tay, không khác gì một đứa trẻ đang lo lắng. Bà

tỏ ra đau khổ vô cùng. Bà lảm nhảm nói một mình rồi im lặng.”

Bệnh viện Priory được miêu tả là “một bệnh viện tư nhân chuyên điều trị các vấn đề về sức khỏe tinh thần, gồm cả các chứng nghiện ngập... Với những bệnh nhân mắc phải các vấn đề về sức khỏe tinh thần ở mức nhẹ hay vừa phải, ví dụ như căng thẳng hay lo lắng, bệnh viện sẽ cung cấp các dịch vụ điều trị ngoại trú, như sử dụng liệu pháp tâm lý nhận thức-hành vi theo quy mô cá nhân và nhóm. Với những bệnh nhân cần phải điều trị nội trú vì mắc phải những bệnh tâm lý nghiêm trọng hơn như bệnh trầm cảm, loạn thần kinh hay nghiện, bệnh viện có những khu lưu trú dành cho 52 bệnh nhân. Priory có đội ngũ chuyên gia về sức khỏe tinh thần và các nhân viên hỗ trợ giàu kinh nghiệm, bao gồm các chuyên gia tư vấn về tâm thần học, các nhà tâm lý, y tá và bác sĩ trị liệu.”

“Bà ở khách sạn vài ngày, nhưng kể từ sau trận chung kết đêm thứ Bảy, bà hành xử một cách khá kỳ lạ, làm náo động chút ít,” một nhân viên Crowne Plaza cho biết. “Nhân viên trong khách sạn khá lo lắng - có gì đó không ổn. Khi các nhân viên hỗ trợ y tế và cảnh sát đến, bà đã tự nguyện chấp nhận đi viện. Bà không hề gây chuyện lộn xộn. Các nhân viên hỗ trợ y tế đã bình tĩnh đưa bà đi qua đại sảnh để vào trong chiếc xe cứu thương đang đợi sẵn. Tất cả mọi việc đều được tiến hành êm ả. Họ không muốn làm bà lo lắng hay khó chịu. Trông bà có vẻ không khỏe - bà có vẻ hoang mang, mất phương hướng.”

Một phát ngôn viên cho chương trình *Britain's Got Talent* nói, “Sau chương trình hôm thứ Bảy, Susan đã bị kiệt sức và chẳng còn lại chút cảm xúc nào nữa.

“Bà đã được bác sĩ đa khoa riêng khám bệnh và vị bác sĩ này cũng ủng hộ quyết định nghỉ ngơi vài ngày để bà phục hồi sức khỏe.”

Xét cho cùng, đây là một chương trình thi tài, và mọi người thể hiện tài năng của mình. Ngay từ đầu, chương trình đã không có các cuộc kiểm tra tâm lý chính thức. Nếu đem so thì có thể thấy trong những chương trình kiểu như *Big Brother*, bạn theo dõi mọi người sống trong một ngôi nhà lớn suốt ba bốn tháng, còn ở *Britain's Got Talent*, các thí sinh chỉ biểu diễn tối đa ba bốn tiết mục và ở khoảng bảy đến mười ngày trong khách sạn để chờ thi bán kết và chung kết. Đó là một kịch bản hoàn toàn khác.

“Nhưng bởi vì mức độ cũng như tốc độ sự chú ý của giới truyền thông đã khiến toàn bộ chuyện này trở thành một hiện tượng mang tính toàn cầu, chúng tôi sẽ xem xét lại toàn bộ các chính sách liên quan đến việc đánh giá tâm lý.”

Dần dần, người ta đã tiết lộ một cách chi tiết hơn về thái độ của Susan trong thời gian trước và sau tiết mục biểu diễn trong đêm chung kết đó. Một số khán giả quá khích đã la ó chế giễu bà khi Piers Morgan khẳng định bà có khả năng giành chiến thắng cao, và sau khi rời khỏi sân khấu, bà đã sụp xuống trong vòng tay của các nhà sản xuất, vùi đầu vào hai bàn tay mà khóc òa lên. Người ta còn kể lại rằng ngay trước khi buổi diễn bắt đầu, bà đã thốt ra hai từ chửi tục đầy giận dữ vì trang phục biểu diễn của bà vẫn chưa tới.

Nói một cách công bằng, một sự chậm trễ kiểu như thế cũng sẽ khiến cho không ít nghệ sĩ giàu kinh nghiệm hơn nhiều phải nổi giận. Bà được nhân viên sản xuất dẫn vào phòng khác, nhưng theo lời những người trong cuộc thì người ta vẫn còn nghe thấy bà “chửi rửa không ngừng”.

Theo lời kể lại của không ít người, đến lúc quay trở lại phòng thay đồ, sau khi lời phán quyết được công bố và Diversity được xưng danh là người thắng cuộc, bà đã hét lên đằng sau cánh gà: “Tôi ghét chương trình này. Tôi ghét nó.”

Người ta còn nói rằng bà đã ùng ùng nổi giận trong phòng thay đồ và chạy suốt dọc hành lang, phần thân trên chỉ độc có chiếc áo ngực, la hét nguyên rửa nhân viên sản xuất trước khi hất cốc nước lên người quản lý tầng. Nhiều nguồn tin cũng cho hay bà đã giới thiệu nhân viên sản xuất kia với “một người bạn vô hình” và mượn điện thoại di động để gửi tin nhắn cho Pebbles.

Irene Carter, mẹ của một thành viên nhóm nhảy Sugarfree cũng tham gia cuộc thi, cho biết, “Susan hành động kỳ lạ suốt cả tuần. Có lần, một nhân viên phụ trách công việc ở hậu trường đã phải hỏi liệu bà ấy có ổn không, và bà ấy bảo bà ấy đang nói chuyện với bạn.

“Sau đó bà ấy giới thiệu tất cả mọi người trong phòng với ‘người bạn’ này, một nhân vật trên thực tế không hề có mặt ở đó. Rồi lần khác, trong khách sạn, bà ấy đến chỗ con gái tôi là Emma và hỏi mượn điện thoại di động của con bé. Bà ấy nói mấy phút liền toàn những điều kỳ quặc. Khi bỏ máy xuống, bà ấy bảo bà ấy vừa gọi điện về nhà để nói chuyện với con mèo của mình.

“Susan nói một ngày bà ấy phải gọi điện cho Pebbles vài lần, nếu không bà ấy sẽ rất nhớ nó. Tôi thực tình cho rằng bà ấy đã kiệt sức rồi.”

Để lại tin nhắn cho con mèo đã là chuyện kỳ quái lắm rồi, ấy vậy mà còn nói chuyện với một người bạn tưởng tượng nữa? Chuyện này là sao đây? Tiến sĩ tâm lý Lesley Perman-Kerr phân tích, “Có vẻ như Susan Boyle đang cảm thấy vô cùng cô đơn trong một thế giới nơi bà không thật sự hiểu hay kết nối được, và tôi nghĩ bà ấy chắc hẳn phải sử dụng người bạn tưởng tượng này như một hình thức chạy trốn. Cũng có thể bà ấy hơi bị hoang tưởng.

“Tôi nghĩ chuyện này không mấy tương đồng với chuyện trẻ em thường có những người bạn ảo vì chúng rất giàu trí tưởng tượng và có thể bịa ra

những người bạn không có thật để cùng chơi với mình. Thêm nữa, chúng cũng dùng người bạn tưởng tượng như một phương tiện để nói những điều chúng muốn nhưng lại mong có một người nào đó khác để gánh chịu mọi trách nhiệm. Nếu quá căng thẳng, trẻ con có thể tưởng tượng ra những người bạn không có thật, nhưng điều này hoàn toàn khác với hành động của Susan. Tôi ngờ rằng bà đã trở nên căng thẳng quá độ và không tìm được cách nào để thích ứng với cái thế giới mà bà vừa rơi vào.”

Nhà tâm lý Linda Papadopoulos nói, “Nếu Susan cảm thấy bất an, rất có thể bà ấy sẽ sáng tạo ra một người bạn tưởng tượng.

“Rất nhiều người tự nói chuyện với mình để an ủi bản thân và trong một thời điểm nào đó của cuộc đời, rất nhiều đứa trẻ cũng làm điều tương tự. Tôi cho rằng bà cảm thấy cần được an ủi khi đang ở trong hoàn cảnh khiến bà vô cùng lo lắng.

“Khi căng thẳng, chúng ta thường cố gắng thử nhiều phương pháp để thích ứng.”

Giáo sư Chris Thompson, giám đốc dịch vụ chăm sóc sức khỏe tại bệnh viện Priory, nói rằng sự chú ý công khai vô cùng căng thẳng mà người khác dành cho bà trong những tuần vừa qua có thể gây nên sự lo lắng và chán nản nghiêm trọng cần phải được trị liệu trong nhiều tháng.

“Mọi người thường choáng váng đến tột độ khi bị sấm soi công khai. Phần lớn trong chúng ta sống cả đời mà không bị ai bình phẩm gì. Khi bắt đầu đọc được những chuyện về bản thân mình, bạn có thể sẽ bắt đầu nghĩ: ‘Con người mình thực sự là như thế sao?’ ” Ông còn nói thêm rằng nếu người nào bị kiệt sức nhưng không điều trị mà vẫn tiếp tục tình trạng hiện thời thì rất có thể người đó sẽ trở nên lo lắng hay trầm cảm.

“Đối với tôi, chuyện này phần nào na ná việc leo lên bước trên một cánh

cây rồi lại đi cửa gốc cành vậ. Theo một nghĩa nào đó, việc Susan Boyle có dấu hiệu kiệt sức ngay sát thời điểm kết thúc loạt chương trình này đã chứng tỏ giữa hai sự việc hẳn phải có một mối liên kết nào đó. Tôi chỉ mong sao những người phải chịu các sức ép kiểu như này sẽ được nhận sự quan tâm thích đáng.”

Giáo sư Thompson nói tiếp, “Tôi không thể nói điều gì cụ thể về Susan Boyle, nhưng theo tôi, một khi đã liên quan đến bệnh viện tâm thần, bất kỳ bệnh nhân nào nếu chỉ nhập viện một vài ngày thì tất cả sẽ chỉ là công cốc, bởi vì nếu thế thì hoặc là do bệnh đó ngay từ đầu đã không cần thiết phải nhập viện hoặc là do đã không được điều trị đến nơi đến chốn.”

Ông nói thêm, “Tôi chỉ mong sao những người phải gánh chịu các sức ép như thế sẽ thực sự được chăm sóc cẩn thận. Có lẽ tôi biết rõ các hãng truyền hình sẽ nói gì - họ sẽ nói ‘những người này đều hào hứng tự nguyện’... Tuy nhiên, việc hãng truyền hình và các thí sinh đã có thỏa thuận với nhau không hề ngăn cản hãng truyền hình ấy thực hiện nghĩa vụ trông nom sau khi thỏa thuận đã được xác lập.”

Ông nhấn mạnh rằng bệnh viện tư nhân ở Bắc London nọ “không phải nhà nghỉ dưỡng và cũng chẳng phải một spa. Đó là một bệnh viện tâm thần.”

Anh trai của Susan Gerry xác nhận thông tin bà rất nhớ nhà ở Tây Lothian - và Pebbles. “Cô ấy hơi mệt và thậm chí còn phần nào nhớ nhà nữa,” ông tiết lộ. “Hôm qua khi chúng tôi nói chuyện với nhau, cô ấy đã hỏi thăm tình hình con mèo. Cô ấy sẽ cần chút thời gian để có thể hiểu được toàn bộ chuyện này, vì cô ấy chỉ xuất thân từ một ngôi làng nhỏ ở Blackburn.

“Trước hết, chúng tôi cần phải chắc chắn rằng cô ấy được hạnh phúc, và cô ấy đã đạt được điều đó - cô ấy sẽ không đời nào thay đổi tất cả chỉ vì người ta muốn thế. Nếu cô ấy được trở về nhà một vài ngày thì thật tuyệt vời.

Nhưng cô ấy sẽ chóng bình phục thôi - chúng tôi hiểu rất rõ Susan của chúng tôi mà. Hiện giờ cô ấy đang ở bệnh viện Priory, trao đổi với mọi người về cảm xúc của mình và cũng kể với mọi người về quê hương mình. Hình như cô ấy đã vui vẻ hơn một chút, trở lại giống với con người thật của mình hơn, và chắc chắn cô ấy cũng thanh thản hơn.

“Giờ đây, cô ấy đã ở trên một chiếc tàu lượn siêu tốc khổng lồ. Cô ấy đang là trung tâm chú ý của giới truyền thông và phải tham gia hàng loạt các hoạt động cường độ cao. Cô ấy không quen với chuyện đó. Cô ấy phải chấp nhận một thực tế rằng giờ đây mình không còn là một gương mặt vô danh nữa.

“Tôi cho rằng nguyên nhân của vụ việc này nằm ở việc cô ấy phải gồng mình lên khi tham dự chương trình, sẵn sàng tinh thần cho nó để rồi khi chương trình kết thúc lại phải băn khoăn tự hỏi, ‘Giờ mình biết đi đâu về đâu đây?’ ”

Ông Boyle nói thêm, “Giờ đây, khi chương trình tuyển chọn tài năng này kết thúc cũng chính là lúc sự nghiệp quốc tế của Susan bắt đầu. Cô ấy không quan tâm đến tiền bạc, cô ấy không thuộc tí người chuộng vật chất, điều cô ấy quan tâm là được làm việc cùng các thần tượng của mình, và tôi dám chắc rằng ngài Cowell sẽ xếp một vài người trong danh sách. Tôi tuyệt đối hài lòng với kết quả ngày thứ Bảy. Theo tôi, vấn đề không nằm ở chuyện thắng thua mà là sau cuộc thi đó, sự nghiệp của ta sẽ phát triển đến đâu.”

Talkback Thames, công ty sản xuất chương trình này phát biểu, “Trong tương lai chúng tôi sẽ luôn ủng hộ bà ấy và cầu chúc bà ấy sớm phục hồi.”

Một đồng hương của Susan cũng dành cho bà những cảm xúc tương tự. Thủ tướng Gordon Brown, người đồng hương Scotland của bà, đã tham gia một cuộc phỏng vấn trên truyền hình đúng vào dịp Susan phải điều trị tại

Priory, và ông đã nói, “Tôi hy vọng mọi chuyện với Susan Boyle đều ổn cả, vì bà ấy là một người thực sự, thực sự rất tốt. Tối qua tôi đã nói chuyện với Simon Cowell cùng Piers Morgan và muốn được đảm bảo rằng bà ấy không gặp vấn đề gì.”

Thật ra, Piers Morgan đã đứng ở vị trí của một người trong cuộc để đưa ra quan điểm của mình về những áp lực mà Susan đang phải chống chịu. Trong một bài báo viết cho tờ *Mail on Sunday*, bảy ngày sau khi tin tức Susan phải điều trị tại Priory được xác nhận, ông đã kể lại những sự kiện dẫn đến việc bà phải nhập viện.

Vào ngày diễn ra trận chung kết, ông đã gọi điện hỏi thăm xem bà có ổn không.

“ ‘Không ổn lắm,’ bà trả lời. ‘Cả tuần nay tôi không được ngủ ngon giấc, ăn uống kém và tôi thật sự thấy căng thẳng.’

“ ‘Tối nay bà sẽ có cơ hội được chứng tỏ cho tất cả mọi người thấy bà có thể làm gì. Chính là thời khắc này đây, Susan. Đây chính là lúc bà cười vang chiến thắng.’

“Bà ấy bật cười, ‘Tôi không thấy muốn cười lắm. Có rất nhiều sức ép, tôi không muốn bất kỳ ai thất vọng.’

“ ‘Sao lại thất vọng chứ. Bằng giọng hát của mình, bà đã mang lại cảm hứng cho hàng triệu người trên khắp thế giới, và bà đừng để cho một vài bài báo ngu ngốc phá hỏng thực tế đó. Chẳng phải bà rất thích chương trình sao?’

“ ‘Tất nhiên là tôi thích chứ. Tôi đã làm sống dậy giấc mơ của mình.’ Tôi tin bà ấy nhưng vẫn cảm thấy khá lo lắng cho Susan.

“ ‘Tối nay, bà sẽ ổn cả chứ?’ Bà ấy không hề ngập ngừng. ‘Phải.’

“Sau đó, đến buổi tối, Susan bước ra sân khấu và giới thiệu với khán giả một phiên bản mới tuyệt diệu của ‘I Dreamed A Dream’. Tôi bất ngờ đến choáng váng trước sự tự tin của bà. Sau khi bà ấy đã trải qua ngàn ấy thay đổi chóng mặt, tôi vô cùng lo sợ rằng đến trận chung kết, mọi chuyện sẽ kết thúc trong nước mắt, rằng bà có thể bị suy sụp dưới sức ép từ cái mớ bong bóng đủ thứ chú ý và kỳ vọng.

“Nhưng bà đã không suy sụp. Bà đã vượt qua. Tuy nhiên, tôi vẫn choáng váng và kinh ngạc khi vẫn có một vài tiếng la ó của khán giả lúc tôi nhận xét rằng bà xứng đáng giành được chiến thắng trong chương trình này.

“Rồi sau đó tôi nhận ra rất có thể bà sẽ không phải là người chiến thắng, rằng quả thật đến phút cuối cùng quả bong bóng đã vỡ tung, rằng công chúng Anh - đúng như Simon từng lo ngại - đã phần nào trở nên chán ngán và bực mình vì cơn sốt Boyle...”

Morgan tiếp tục, “Nhưng Susan đã chứng tỏ một sự hào hiệp và khiêm tốn không chê vào đâu được khi đón nhận thất bại, cùng lúc đó vẫn giữ lại cho mình quyền trình diễn màn lắc hông cuối cùng trên sân khấu...”

“Hôm sau, người ta đề nghị tôi gọi điện cho Susan vì bà đã ‘bị kiệt sức và lo lắng’. Chúng tôi đã trò chuyện khoảng nửa giờ, và bà ấy thừa nhận, ‘Tôi vô cùng mệt mỏi, tôi cần phải tránh xa toàn bộ chuyện này một thời gian.’

“ ‘Tối nay bà đã tỏa sáng,’ tôi nói. Bà đáp, ‘Ấy vậy nhưng tôi vẫn không chiến thắng. Tôi vẫn có thể phát triển sự nghiệp ca sĩ được chứ?’

“ ‘Tất nhiên là được rồi,’ tôi đáp lại, hoàn toàn chân thành. ‘Và hãy nhớ rằng bà chưa bao giờ mơ ước chiến thắng trong chương trình này, mà là mơ ước được hát một cách chuyên nghiệp.’

“ ‘Quả đúng là như vậy. Từ trước đến nay tôi chỉ mong muốn điều đó.’

“Trong cuộc nói chuyện này, không thể phủ nhận được rằng bà đã tỏ ra khá bồn chồn và bất an. Bà lúc cười lúc khóc, vừa phấn khích vừa buồn bã. Bà đã trải qua hai tháng chưa từng có trong cuộc đời.

“ ‘Bà có thấy vui vì đã tham gia chương trình không?’ tôi hỏi.

“ ‘Có chứ,’ bà trả lời. ‘Thậm chí ngay cả với những gì đang trải qua lúc này, tôi vẫn cảm thấy vui.’ ”

Trong một bài báo khác, Morgan bổ sung, “Có khi, cũng chẳng phải chuyện không hay khi Susan không chiến thắng và giờ đây có thể tránh được phần nào sự sấm soi của công chúng. Chẳng có chuyện gì quá nghiêm trọng hết, bà ấy chỉ bị kiệt sức và cần nghỉ ngơi một thời gian thôi.”

Quan điểm này đã nhận được sự ủng hộ của Amanda Holden. Trong một cuộc trả lời phỏng vấn trên truyền hình, nữ diễn viên này đã phát biểu, “Theo như tôi biết, chúng tôi đã nói chuyện với các bác sĩ của Susan và họ cam đoan một cách vô cùng chắc chắn rằng bà không gặp phải bất cứ vấn đề cơ bản nào về mặt tinh thần và nói cho đúng ra thì bà chỉ thuần túy bị đuối sức mà thôi.

“Và tôi vẫn có những suy nghĩ đúng như chúng tôi vẫn nói không biết bao nhiêu lần, đó là nếu phải tham gia vào một sự kiện truyền thông đình đám đến thế trong suốt bảy tuần - chính bản thân tôi, Piers và Simon cũng khó lòng đối phó được, nói gì đến một người hoàn toàn không có chút kinh nghiệm nào.”

Cô đã lên tiếng biện hộ cho cách đánh giá các thí sinh trong chương trình và cho rằng sự thẩm định sâu hơn về mặt tâm lý đối với các thí sinh là điều không thực tế. “Ta đâu thể dành cho mỗi cá nhân vốn chỉ giữ vai trò người thử giọng một kiểu quan tâm chú ý dài hơi được,” cô nói với GMTV.

“Nhưng theo tôi, những gì chúng tôi đã làm với Susan đều là những hành

động đúng đắn. Tôi biết người ta đã tìm hiểu này nọ về bà ấy, đã nói chuyện với người dân trong làng của bà ấy, trong khi chẳng có lý do nào khiến chúng tôi cần phải tìm hiểu bất cứ điều gì khác về bà ấy, và cho đến giờ tôi vẫn đồng ý như vậy.

“Mọi chương trình như thế này đều nhận được sự chú ý rất lớn, và có những quy tắc, những tiêu chuẩn mà chúng tôi bắt buộc phải tuân thủ. Tôi biết chúng tôi đã quan tâm thái quá đến Susan, vậy nên bây giờ bà ấy đã nhận được sự chăm sóc từ những người thích hợp.”

Và Holden nói thêm, “Chuyện này đã khiến Susan phải chịu không ít tổn thương. Từ một phụ nữ bình thường chẳng mấy ai biết đến, bà ấy đã trở thành một người nổi tiếng trên toàn thế giới. Bất kỳ nhân vật nào trong giới cũng đều phải chịu sức ép vô cùng lớn khi đương đầu với những căng thẳng kiểu này, và có lẽ bà chỉ đơn giản là bị suy sụp trước gánh nặng đó. Bà sẽ chỉ cần một chút thời gian để hồi phục, để tĩnh dưỡng. Thật ra, có lẽ việc bà không giành chiến thắng lại là điều may mắn, vì như thế, bà sẽ không bị công chúng để ý quá mức.”

Thủ tướng Scotland Alex Salmond, người từng gửi lời nhắn chúc Susan may mắn trong tuần vừa rồi cũng bày tỏ sự lo âu, nhắn nhủ *BGT* “có lẽ” nên chăm sóc chu đáo hơn đối với các thí sinh của chương trình.

Trong chương trình “Morning Extra” trên đài BBC Scotland, ông đã phát biểu rằng tiết mục biểu diễn của Boyle trong đêm chung kết ngày thứ Bảy, sau hàng bao nhiêu tuần sống trong sự thăm soi cao độ của giới truyền thông, đã là một “chiến thắng”.

“Tôi chỉ băn khoăn không biết liệu có ai có thể thật sự dễ dàng đương đầu với sức ép kiểu đó không, nhất là khi ta không quen với nó?” ông nói. “Lẽ nào nói như thế đồng nghĩa với việc chúng ta không nên có những chương

trình kiểu như thế? Không, tôi nghĩ rằng chương trình đó, *Britain's Got Talent*, đã mang đến cho mọi người cơ hội, và tôi không tin sẽ có một thí sinh nào đó phát biểu rằng, 'Không, tôi chẳng muốn thử đâu, cứ việc mang cơ hội của tôi đi đi'. Còn việc người ta có nên quan tâm hơn chút nữa đối với các thí sinh của mình ư? Có chứ, tất nhiên họ nên làm thế."

Ý kiến của Gerry, anh trai Susan, về khoảng thời gian cuối tuần đó lại rất khác. "Họ đã bỏ mặc cô ấy. Cô ấy như một quả bom sắp nổ và rồi cứ thế mà nổ thôi. Có người nào lại không phải chịu sức ép đó chứ? Cô ấy đã nói với tôi, 'Em mệt mỏi và căng thẳng lắm,' thật không tài nào hiểu nổi. Những người ở chương trình *Britain's Got Talent* phải chịu hoàn toàn trách nhiệm vì đã không xử lý thích đáng được một tình huống có thể coi là độc nhất vô nhị như thế. Các bạn phải nhớ rằng cô ấy đã phải một mình đối phó với giới truyền hình và các phương tiện truyền thông, trong khi cô ấy chưa từng có chút kinh nghiệm nào trong chuyện này. Lẽ ra họ nên xử lý tốt hơn. Họ đã tống cô ấy vào chuồng cọp trong khi cô ấy hoàn toàn chưa được chuẩn bị gì hết. Họ đẩy cô ấy ra ngoài đó, để cho người ta có thể nhìn thấy, rồi ung dung ngồi quan sát trong khi chính họ trở nên nổi tiếng mà không mất công sức gì."

Ông nói thêm sau khi Susan đã được đưa tới Priory, "Cô ấy đã bắt đầu cảm thấy vô cùng lo lắng từ chiều hôm Chủ nhật. Cùng ngày hôm đó, cô ấy đã phải chịu một cơn hoảng loạn đột ngột. Cô ấy đã xa nhà cả tuần, đang cảm thấy vô cùng cô đơn và thật sự rất nhớ nhà. Susan cảm thấy hoảng sợ vì chương trình đã sắp kết thúc rồi mà cô ấy vẫn không biết tương lai mình sẽ ra sao. Cô ấy chẳng nhận được bản hợp đồng nào và cũng chưa được nói chuyện cho ra ngô ra khoai với Cowell."

Sau đó, khi Susan đã có thời gian ổn định tình hình trong bệnh viện,

Gerry bình luận, “Hình như cô ấy đã vui vẻ hơn một chút, trở lại giống với con người thật của mình hơn, chắc chắn cô ấy cũng thanh thản hơn và có vẻ như cô ấy đang sắp được về nhà.

“Tôi nghĩ bạn bè cô ấy ở Mỹ sẽ gọi đây là một cơn chấn động do lo lắng. Giờ đây, cô ấy đã ở trên một chiếc tàu lượn siêu tốc khổng lồ. Cô ấy đang là trung tâm chú ý của giới truyền thông và phải tham gia hàng loạt các hoạt động cường độ cao.

“Cô ấy không quen với chuyện đó. Cô ấy phải chấp nhận một thực tế rằng giờ đây mình không còn là gương mặt vô danh nữa. Tôi cho rằng nguyên nhân của vụ việc này nằm ở việc phải gồng mình lên khi tham dự chương trình, sẵn sàng tinh thần cho nó để rồi khi chương trình kết thúc lại phải băn khoăn tự hỏi, ‘Giờ mình biết đi đâu về đâu đây?’ ”

Người anh trai John bình luận, “Đối với Susan, sáu tuần vừa qua là một giấc mơ nhưng nó cũng vô cùng mệt mỏi. Tôi rất mong cô ấy sẽ được về nhà vài ngày, chơi đùa cùng con mèo.

“Cô ấy vốn rất dễ căng thẳng thần kinh, và cô ấy có cảm giác mình đã phụ lòng mọi người. Nhưng suy nghĩ đó thật nhảm nhí. Cô ấy cần được nghỉ ngơi tinh dưỡng và yên tâm rằng không có gì phải lo lắng cho tương lai. Sáu tuần vừa qua đã là một giấc mơ, vẫn đang là một giấc mơ, và nó sẽ biến thành sự thật.

“Cô ấy cảm thấy mình đã khiến Blackburn thất vọng. Tất nhiên không phải thế, nhưng rõ ràng cô ấy đã định ninh như vậy. Cô ấy lo lắng về cảm giác của mọi người đối với mình. Cô ấy không nhận ra mình được yêu thương nhiều đến mức nào.

“Đây là nơi thích hợp nhất với cô ấy. Cô ấy đã kiệt sức, nhưng cô ấy đã làm rất tốt và cần nhận được sự quan tâm của gia đình và bạn bè.”

Nhưng không chỉ những người liên quan đến chương trình *BGT* hay gần gũi với Susan mới đưa ra ý kiến về tình trạng của bà cũng như tác động của sự nổi tiếng đối với bà.

Lời nhắn nhủ động viên của những người “bình thường” trên khắp thế giới đổ về như thác lũ, cộng thêm vào đó là sự quan tâm của các phương tiện truyền thông đại chúng, ai nấy đều lo lắng về tình trạng sức khỏe và tinh thần của Susan. Ngoài ra, bà còn nhận được rất nhiều sự quan tâm từ những người am hiểu hơn về những sức ép mà bà phải chịu đựng.

Mark Borkowski, nhà báo và tác giả của *Công thức để nổi tiếng: Người hối lộ, kẻ lừa đảo và người nhào nặn ngôi sao của Hollywood đã tạo nên ngành công nghiệp nổi tiếng bằng cách nào*, phát biểu, “Đây không khác gì phiên bản hiện đại của một chương trình triển lãm những người kỳ dị. Tôi là một trong số ít người không cảm thấy bà ấy thật sự có tương lai. Ta đâu thể lôi một người nào đó với ngần ấy vấn đề như thế ra và chỉ ngày một ngày hai đã sửa chữa hết được... Chúng ta đang ngày càng chứng kiến nhiều người phải chịu tổn thương vì quy trình này.”

Ông nói thêm, “Khi cần câu giờ, bạn tổng ai đẩy vào bệnh viện Priory. Họ muốn người phụ nữ này bình phục và hy vọng bà ấy có thể vượt qua sang bờ bên kia. Nếu họ đúng, bà ấy sẽ có thể kiếm ra được hàng triệu đô. Nhưng sẽ phải trả bao nhiêu giá bằng chính con người mình?”

Amy Clarke của Mencap - một hội từ thiện rất có uy tín dành cho những người gặp khó khăn về nhận thức cùng gia đình của họ - nói, “Đôi khi những người có khả năng nhận thức kém, như tôi chẳng hạn, sẽ cảm thấy rất khó giao tiếp và làm quen với những điều mới mẻ. Cuộc sống của Susan Boyle đã thay đổi trong chớp mắt, và giống như bất cứ người nào khác, đáng ra bà ấy phải nhận được sự hỗ trợ thích đáng để đối phó với những sức ép kiểu

này. Một người có khả năng nhận thức kém có thể cần phải được hỗ trợ trong việc xử lý những tình huống mới mẻ và để truyền đạt cảm xúc của họ theo một cách phù hợp.”

Nhưng bà cũng nói thêm, “Tôi rất thích câu chuyện một người có khả năng nhận thức kém có thể làm nên chuyện tại một chương trình tuyển chọn tài năng. Susan Boyle đã truyền cảm hứng cho tôi, bởi vì ta đâu có thường xuyên được chứng kiến những người gặp vấn đề về khả năng nhận thức xuất hiện trên truyền hình và thu được thành công trong ngành công nghiệp giải trí.”

Andrew McCulloch, Giám đốc điều hành Quỹ Chăm sóc Sức khỏe Tinh thần, phát biểu, “Bằng việc tham gia vào *Britain’s Got Talent*, Susan Boyle đã nhận được một sự quan tâm lớn chưa từng thấy. Chỉ cần nghĩ đến những sức ép bà ấy đã phải đối phó khi tham gia vào một cuộc thi được tổ chức trên kênh truyền hình quốc gia, chẳng có gì là khó hiểu khi Susan cảm thấy kiệt sức. Kinh nghiệm có thể chẳng có ý nghĩa gì, nhất là đối với một người chưa quen sống dưới ánh đèn sân khấu. Những chương trình truyền hình thực tế và các phương tiện truyền thông có thể nhanh chóng đưa những con người bình thường bước vào một thế giới xa lạ và hồi hải. Điều đúng đắn duy nhất tại thời điểm này là Susan sẽ nhận được sự ủng hộ và quan tâm cần thiết.”

Trong một cuộc khảo sát với trên 3.000 người dân Anh, bảy phần mười số người được hỏi cho rằng lẽ ra người ta không nên cho phép Susan biểu diễn, trong khi sáu phần mười khẳng định ITV đã lợi dụng bà để câu số lượng người xem.

Cơ quan theo dõi truyền thông Ofcom đã nhận “rất nhiều lời phàn nàn” về tình trạng này. Mục 8 trong Luật Truyền thông đã nêu rõ: “Không được gây sức ép để những người đang trong trạng thái lo lắng bất an phải tham gia một

chương trình hay trả lời phỏng vấn, trừ phi nó đã được bảo đảm.” Nhưng hãng sản xuất *Britain’s Got Talent* khẳng định không ai gây sức ép khiến Susan phải biểu diễn tại đêm chung kết; đó hoàn toàn là quyết định của bà.

Cuộc tranh luận vẫn chưa dừng ở đó, và Bộ trưởng Văn hóa Andy Burham đặt vấn đề liệu TalkbackThames và ITV đã thực hiện “nghĩa vụ quan tâm” của họ đối với Susan chưa. Ông Burham cho rằng nên có một “quá trình thảo luận” với ITV nhằm xác minh chuyện gì đã xảy ra, nhưng ông cũng nhấn mạnh rằng các cơ quan phát sóng cần phải quan tâm đến những người như Susan. “Chúng ta đang sống trong một thế giới nơi cuộc sống không chỉ gói gọn trong những gì đã xảy ra trên ti vi vào tối thứ Bảy. Luôn có một hệ thống soi mói 360 độ, 365 ngày một năm. Chúng ta cần quan tâm đến người khác, không chỉ trước ống kính máy quay. Lẽ ra các nhà đài phải luôn đặt lợi ích con người lên hàng đầu.”

Ba ngày sau khi Susan nhập viện Priory, người anh trai Gerry đã có thể tuyên bố rằng Susan “đang quay trở lại với con người cũ của mình”, mặc dù nghe nói bà đã lo rằng sự nghiệp của mình có thể sẽ kết thúc khi vẫn còn chưa kịp bắt đầu. “Sau đây sự nghiệp của cô ấy rồi sẽ đến đâu? Liệu cô ấy có vẫn còn được đón nhận không? Cô ấy đã không giành được chiến thắng trong cuộc thi. Người ta còn muốn nghe cô ấy hát nữa không? Và liệu cô ấy có thể có sự nghiệp được không khi chúng tôi giờ cứ đứng yên ở đây? Bây giờ điều cần thiết nhất đối với Susan là được rời khỏi London, quay trở về Edinburgh, quay trở về nhà ở Blackburn và ở lại nhà một vài ngày.”

Sau năm ngày ở Priory, năm ngày mà cả thế giới nói chung và nước Anh cùng nước Mỹ nói riêng đều nín thở chờ đợi tin tức về sức khỏe của bà, cuối cùng Susan cũng xuất viện, mặc dù ngay cả gia đình bà cũng không biết chính xác bà đã đi đâu.

“Tôi nghĩ giờ đây mọi chuyện đã rõ ràng hơn và Susan đã cảm thấy thoải mái hơn nhiều. Tôi tin rằng cô ấy đang ở London, trong một căn hộ ở London,” Gerry nói với GMTV.

“Giờ đây, để tiếp tục tiến lên phía trước, ta hãy bàn xem sau này, sự nghiệp của cô ấy sẽ đi về đâu. Cô ấy đang dần chấp nhận thực tế rằng nước Mỹ vẫn dành cho cô ấy một tình cảm sâu đậm, và giờ đây cô ấy đã bắt đầu tin rằng phải, tôi quả thật sẽ trở thành ca sĩ và sẽ tạo dựng được sự nghiệp lẫy lừng. Đó là mong muốn duy nhất của cô ấy từ trước đến nay.

“Simon Cowell - chẳng phải ông ta đã vài lần lại gần sân khấu rồi sao? Tôi tin chắc ông ấy biết mình đã tìm được một người dù chưa từng đặt chân đến đất Mỹ nhưng đã san phẳng mọi chướng ngại vật tại đó rồi, và tôi dám chắc Simon sẽ mang lợi ích đến cho cô ấy.”

Không cần biết người ta cho rằng Susan cần được chữa trị theo kiểu gì, một trong những lần đầu tiên công chúng trông thấy bà là khi bà đang thoải mái trong liệu pháp mua sắm cổ điển và hiệu quả. Tuy nhiên, nơi Susan quyết định tiêu tiền lại không phải là những cửa hiệu sang trọng trên phố Nam Molton, Tây London, cũng không phải những cửa hàng bách hóa ở Knightbridge. Thay vào đó, nó nằm trong thị trấn ngoại ô yên tĩnh Radlett ở hạt Hertfordshire, một vùng đất trù phú nổi tiếng vì mang nét thôn quê và từ đó đi đến London rất tiện đường.

Chuyến mua sắm của Susan còn có sự tham gia của tiến sĩ Sarah Lotzof, một bác sĩ tư chuyên về điều trị tâm lý. Khi được hỏi về tâm trạng của mình, Susan đã trả lời, “Ồ, rất ổn, xin cảm ơn.” Và khi nhận được lời khen về vẻ bề ngoài của mình, bà chỉ mỉm cười bẽn lễn và mỉm cười với những con người thiện chí đó. Susan và bác sĩ của mình tới cửa hàng thời trang Lulu & Fred ở Radlett. Nhân viên ở đây đã đóng cửa hàng để Susan có thể mua sắm trong

sự riêng tư, và bà đã mua một loạt trang phục đắt tiền của những nhà thiết kế nổi tiếng như Handwritten, Elie Tahari và Twin-Set. Những món đồ bà mua gồm tất dài mặc với thường phục, quần dài thanh lịch, áo đồng bộ, áo cardigan, giày và một bộ váy. Frederic Benisty, đồng sở hữu cửa hàng, cho biết, “Khi ở đây, bà ấy rất vui vẻ. Bà ấy đi cùng bác sĩ, và bạn có thể đoán được là khi một người phải ra ngoài trong tình trạng như thế, người đó sẽ có phần lo lắng. Nhưng sau một lúc, bà ấy đã tỏ ra vô cùng phấn khích và vui vẻ. Bà ấy tuyệt đối ổn. Bà ấy còn cười đùa nữa.”

Thứ Bảy, tròn một tuần sau đêm chung kết mệt lử, Susan đã hoàn thành cuộc hành trình từ London trở về nhà và đặt chân xuống sân bay Edinburgh trong tâm trạng sáng khoái và khỏe khoắn. Bà mỉm cười tạo dáng trước tấm biển “Chào mừng trở về nhà” rồi vội vã khởi hành đến một địa điểm bí mật để tham dự cuộc họp mặt gia đình đã được lên lịch từ trước.

Người anh trai John nói, “Tôi đã nói chuyện với Susan, cô ấy thật sự rất lạc quan, phấn khích về tương lai. Cô ấy bảo tôi, ‘Anh đừng lo. Em đang có cơ hội nghìn năm một thuở.’ Cô ấy bảo mình đang thấy vô cùng thoải mái và nóng lòng được trở về nhà vào cuối tuần này. Cô ấy cười rúc rích và có vẻ thư thái hơn bao giờ hết.

“Susan là như vậy đấy. Tâm trạng cô ấy lên xuống rất thất thường, vậy nên tôi hy vọng bây giờ, sau khi rời khỏi bệnh viện, cô ấy sẽ không gặp vấn đề gì.

“Tôi cũng hy vọng cô ấy có thể cảm thấy an tâm vì người của Simon Cowell đã nói rằng mọi thứ cần chuẩn bị cho sự nghiệp của cô ấy đều đã sẵn sàng, giờ cô ấy có thể bắt đầu nhìn về phía trước được rồi.”

Ông nói em gái ông đã rất vui mừng khi Cowell gọi điện đến Priory và đảm bảo sự nghiệp của bà đã bắt đầu khởi động. “Theo thông tin thu thập

được, điều đó sẽ giúp cô ấy nổi tiếng thực sự và tôi mong rằng một ngày gần đây có thể cảm ơn ông ấy vì tất cả những sự giúp đỡ đã dành cho Susan,” ông nói. Nhưng ông bổ sung, “Cô ấy đã phải chịu áp lực rất lớn, và tôi không cho rằng họ đã biết cách xử lý đúng đắn tình hình. Đã xuất hiện những tình huống đặc biệt, và lẽ ra họ phải có nghĩa vụ quan tâm đến cô ấy.

“Chuyện này thực sự khiến tôi giận dữ. Lẽ ra họ có thể giúp đỡ cô ấy nhiều hơn. Cô ấy rất dễ bị người khác tác động. Cô ấy chẳng bao giờ lắng nghe gia đình mình cả. Đó cũng là một phần trong cái khuyết điểm nho nhỏ của cô ấy. Cô ấy quá ngây thơ,” ông nói.

Người anh trai Gerry cũng nêu lên một số trở ngại mà Susan gặp phải, “Cô ấy luôn nghĩ tốt về tất cả mọi người - cô ấy đã được dạy dỗ như thế đấy, chỉ biết đánh giá theo vẻ bề ngoài. Cô ấy đã từng cho rằng mình có thể dạo chơi trên phố và mọi chuyện chẳng có gì khác với trước kia hết. Nhưng đâu có thể như vậy được nữa - cô ấy giờ đã trở thành một hiện tượng trên khắp thế giới. Chúng tôi chỉ hy vọng rằng cô ấy sẽ không bị những kẻ vô lương tâm cười nhạo.”

Theo Gerry, kế hoạch chi tiêu đầu tiên của Susan với khoản thu nhập của bà là mua đứt căn hộ bốn phòng ngủ với giá 80.000 bảng ở Blackburn. Gia đình bà đã thuê ngôi nhà này suốt năm mươi năm nay và SuBo sẽ vẫn ngủ trong căn phòng thời thơ ấu của mình. “Cô ấy sẽ gìn giữ ngôi nhà như một phần máu thịt của gia đình và nếu có điều kiện tậu một ngôi nhà lớn hơn thì cô ấy sẽ mua thêm. Cô ấy sẽ không đời nào mua xe Jaguar hay làm này làm nọ rồi hoang phí tiền bạc của mình - cô ấy thậm chí còn chẳng biết lái xe nữa là! Cô ấy đúng là vậy đấy - cô ấy hào phóng đến thế kia mà. Tiền bạc không phải thứ thật sự quan trọng đối với cô ấy. Mong muốn của cô ấy là gây dựng được sự nghiệp ca hát thành công và nhận được sự tôn trọng của mọi người.”

Nếu như việc phải xa cách Pebbles là một yếu tố làm đầy thêm nỗi đau khổ giày vò mà Susan phải chịu đựng thì ít nhất giờ đây nó cũng đã chấm dứt. Được bảo vệ cẩn mật để tránh xa ống kính của các tay nhiếp ảnh - một tờ báo đã rút ra kết luận “Pebbles có người trông trẻ” - chú mèo cưng đã được đưa từ nhà Susan đến một địa điểm bí mật để hội ngộ với chủ nhân của mình.

Khoảng giữa tuần, mười ngày sau sự cố tại khách sạn, Susan bay trở về London với các buổi diễn tập chuẩn bị cho tour diễn *Britain's Got Talent*. Vấn đề là, liệu bà đã sẵn sàng xuất hiện chưa?

Một người trong cuộc lên tiếng, “Mọi chuyện phụ thuộc vào Susan và cảm xúc của bà ấy. Chúng tôi đã thể hiện rất rõ rằng chúng tôi hoàn toàn tùy thuộc vào bà ấy, và chúng tôi chỉ muốn chắc chắn rằng bà ấy hoàn toàn sung sức và thoải mái.

“Theo tình hình hiện tại, có lẽ Susan sẽ xuất hiện trên sân khấu cùng các thí sinh của đêm chung kết *BGT*, nhưng bà không tham gia toàn bộ chuyến lưu diễn. Cho đến giờ, chi tiết cụ thể vẫn đang trong quá trình thảo luận. Susan vô cùng phấn khích với việc khởi động cho album của mình và chúng ta có trách nhiệm đảm bảo bà ấy được quan tâm chu đáo, được vui vẻ khỏe khoắn.”

Sau khi bay tới London, Susan vô cùng thoải mái, bà vẫy tay và nhún nhảy với các tay săn ảnh. Bà mặc áo cardigan, quần kaki và đeo vòng, vẫn đúng bộ trang phục bà đã diện khi đi mua sắm ở Radlett thứ Sáu vừa rồi và cũng là trang phục của bà khi trở về quê nhà Scotland vào ngày hôm sau. Cho dù đã mua quần áo mới, bà vẫn mặc cùng một trang phục ở ba lần xuất hiện cách nhau chưa đầy một tuần. Có lẽ việc Pebbles cũng được đưa tới London để bầu bạn cùng bà đã góp phần mang lại tâm trạng vui vẻ cho

Susan. Bà còn được thông báo là nếu có vấn đề gì nảy sinh, bà có thể liên lạc với bác sĩ Lotzof bất cứ lúc nào.

Theo các nguồn tin thu thập được, Simon Cowell đã đài thọ toàn bộ chi phí ăn ở cho Susan trong lần trở lại này - một căn hộ lộng lẫy trị giá hai triệu bảng tại một tu viện ở Bắc London, nơi người ta vẫn được phép giữ mèo ở cùng.

Thêm một thông tin được lưu truyền rộng rãi nữa là phù thủy tài chính của nhóm U2, Ossie Kilkenny, 62 tuổi, đã đồng ý làm quân sư cho sự nghiệp âm nhạc của Susan.

Các thí sinh khác sẽ ở tại khách sạn, nhưng theo kế hoạch thì Susan sẽ trở về ngôi nhà mới của bà ngay khi có thể. Ít nhất bốn chiếc limo đã được huy động để đánh lạc hướng các tay săn ảnh, giúp Susan có thể ra vào một cách bí mật hết sức.

Theo đúng lịch trình, hôm thứ Ba, Susan sẽ tham gia diễn tập cho đêm khai mạc của chuyến lưu diễn gồm 26 chương trình kéo dài hàng tháng bắt đầu tại Birmingham vào thứ Sáu, nhưng bà đã hủy bỏ buổi tập, khiến không ít người phải tự hỏi liệu bà có tham gia tour diễn hay không. Nhưng bà đã tham gia, một cách vô cùng phong cách.

Tờ *Daily Express* phát biểu:

“Tối hôm qua, Susan Boyle đã có một màn tái xuất cực kỳ ấn tượng - khiến cho hàng nghìn người hâm mộ phải đứng bật dậy hoan hô cổ vũ. Tại đêm mở màn chuyến lưu diễn *Britain's Got Talent* ở Birmingham, trông bà có vẻ thư thái và vui vẻ. Trong chiếc váy màu bạc bà từng mặc vào đêm chung kết khuấy động dư luận, Susan đã chinh phục toàn thể khán giả bằng bài hát ‘I Dreamed A Dream’.

“Chỉ một tuần sau khi Susan rời khỏi bệnh viện tại London, tiết mục biểu

diễn xuất sắc và tâm trạng thoải mái của bà đã xoa dịu bao e ngại của mọi người... Tối qua, khi năm nghìn khán giả cuồng nhiệt hô to đề nghị bà hát thêm bài nữa, Susan đã gửi đến tất cả một nụ hôn gió.

“Người dẫn chương trình Stephen Mulhern đã nói đùa rằng con mèo Pebbles - nổi tiếng không kém gì bà cô Scotland - không thể tham gia chương trình được vì còn đang bận rộn ở Las Vegas.”

Tờ *Times* đưa tin:

“Tối qua, Susan Boyle đã tái xuất trên sân khấu sau một thời gian khiến người hâm mộ thường xuyên phải đoán già đoán non không biết bà có tham gia đêm mở màn của chuyến lưu diễn *Britain's Got Talent* hay không. Nữ ca sĩ người Scotland này đã biểu diễn tại Sân vận động trong nhà NIA sau chưa đầy hai tuần kể từ khi bà đồng ý nhập viện Priory. Bà đã thua nhóm nhảy Diversity trong trận chung kết của chương trình truyền hình trên ITV.

“Các nhà tổ chức tour diễn đã quyết định không hề ép buộc Boyle tham gia biểu diễn, tránh trường hợp bà lại bị suy sụp tinh thần để đến nỗi phải nhập viện như lần bà phải điều trị tại bệnh viện ở Bắc London. Khi đặt chân đến Birmingham, nữ ca sĩ này nói với những người đã dành cho bà bao tình cảm tốt đẹp: ‘Giờ đây tôi đã cảm thấy ổn hơn rất nhiều, cảm ơn các bạn, và tôi thật sự mong được biểu diễn.’ Nhưng các nhà tổ chức cho biết đến tận phút cuối cùng bà mới đưa ra quyết định.

“Góp mặt trong sự kiện này, Susan đã bước lên sân khấu, cất cao tiếng hát trình diễn hai ca khúc đình đám ‘I Dreamed A Dream’ và ‘Memory’ trích từ các vở nhạc kịch *Les Misérables* và *Cats*. Trong lúc biểu diễn, bà đã gửi nụ hôn gió đến toàn thể người hâm mộ khi họ hò reo huyết sáo cổ vũ.

“Đông đảo khán giả đã xếp hàng bên ngoài sân vận động có sức chứa 13.000 người này không hề nhận được thông tin gì về việc người phụ nữ vốn

là mục đích cho chuyến đi này của phần lớn bọn họ liệu có xuất hiện trên sân khấu hay không.”

Nhà phê bình Kevin O’Sullivan của *Sunday Mirror* viết: “Không hề nói ngoa... đêm đầu tiên trong chuyến lưu diễn *Britain’s Got Talent* là một trong những trải nghiệm vui vẻ nhất cuộc đời tôi. Ấn tượng!

“Xin được nói nhỏ, nó thậm chí còn thú vị hơn cả chương trình truyền hình vô cùng lôi cuốn ấy. Không có vị giám khảo nhạt nhẽo nào. Quán quân Diversity thật đáng ngạc nhiên. Những chàng trai này có thể nhảy không giống bất kỳ người nào khác.

“Nhưng, hãy đón nhận phần tin tức quan trọng nhất. Năm nghìn người hâm mộ cuồng nhiệt đã biến sân vận động NIA ở Birmingham thành cái chảo lửa sôi sùng sục đang vô cùng háo hức được nhìn thấy một Susan Boyle bằng xương bằng thịt. Và, sau một tuần đặng đặng người ta tự hỏi ‘Liệu bà ấy có xuất hiện hay không,’ Susan đã xuất hiện. Hơn thế nữa, bà đã không làm mọi người phải thất vọng. Sẽ thật dở dẩn nếu làm ra vẻ như bà cô người Blackburn, Tây Lothian đó là ca sĩ vĩ đại nhất thế giới. Nhưng, bằng vào việc trở thành hiện tượng YouTube có sức thu hút nhất mọi thời đại, bà đã tạo nên được ấn tượng riêng về mình.

“SuBo đã có được sức hấp dẫn mạnh mẽ. Và bà biết cách tận dụng nó. Bà có trình diễn xuất sắc mọi nốt nhạc không? Không. Bà có biết cách làm khán giả bùng nổ không? Ồ, có chứ.

“Bà không làm cho khán giả phải đứng dậy tung hô... Bà buộc khán giả phải nhảy nhót tưng bừng, giơ cao tay trong không trung mà hét vang cổ vũ.”

Người dẫn chương trình trong chuyến lưu diễn *BGT*, Stephen Mulhern, phải thừa nhận, “Bà đã làm rất tuyệt - một sự trở lại cực kỳ ấn tượng và giành được sự ủng hộ của khán giả. Nhưng thành thật mà nói, cho tới tận

phút cuối cùng, tôi vẫn không biết chắc liệu bà có xuất hiện trên sân khấu hay không. Tôi rất lo rằng mình xướng danh bà lên rồi đến khi quay nhìn lại chẳng thấy bà có mặt ở đó. Tôi đã chuẩn bị sẵn một số câu chữa cháy rồi.

“Khoảng hai mươi phút trước tiết mục biểu diễn của Susan, tôi nhận được thông tin bà ấy sẽ xuất hiện. Nhưng cho tới lúc bước ra ngoài sân khấu giới thiệu tiết mục của bà, tôi vẫn không hề chắc chắn. Tôi chỉ sợ rằng mình giới thiệu bà trong khi bà ấy lại không có mặt. Tôi nghĩ chuyện này sẽ lặp lại cho tới hết tour diễn.” Stephen cho biết ông “hoàn toàn mù tịt” về việc liệu bà có thể hoàn thành tour diễn hay có thể vẫn duy trì được những màn trình diễn say lòng của mình không.

“Lúc ở hậu trường, Susan vô cùng lo sợ,” ông nói. “Bà ấy bồn chồn lo lắng. Nhưng khi đứng trên sân khấu, bà đã thật sự tỏa sáng.”

Vậy là sự “tái xuất” này đã thu được thắng lợi. Rất nhiều bài xã luận nhan nhản những lời nhận xét đao to búa lớn rằng có không ít nghệ sĩ trình diễn cả đời nhưng chẳng bao giờ giành được sự tán dương gần tương tự thế.

Ấy vậy nhưng, cũng như với rất nhiều khía cạnh khác trong cuộc sống của Susan, vẫn còn rất nhiều khúc quanh đang chờ phía trước.

CHƯƠNG MƯỜI MỘT TRÊN ĐƯỜNG

Buổi trình diễn ở Birmingham đã gặt hái được thành công rực rỡ, nhưng ngày thứ hai của chuyến lưu diễn, tại Sheffield, lại không xuất sắc và cũng không nhận được sự tán dương tương tự.

Quả thật, Susan cũng được mọi người đứng dậy hoan hô, nhưng bà lại bị vấp lời trong lúc trình bày, không phải bài hát nào khác mà chính là “Memory”.

Mặc dù đeo trên cổ chiếc nhẫn cưới của người mẹ quá cố Bridget như một kỷ vật để giúp tiếp thêm sức mạnh nhưng có vẻ như Susan đã bị lạc mất một vài nốt nhạc trong lúc trình bày ca khúc ấn tượng trong vở *Cats*, tuy nhiên bà vẫn nhận được sự cổ vũ nhiệt tình từ đám đông khán giả tại sân vận động Sheffield. Dù vậy, trước đó, bà đã phải đón nhận những phản ứng đa chiều từ khán giả, trong đó không ít người đã la ó chế giễu khi tên bà được xướng lên.

Khi chương trình đi được nửa chặng đường, Susan xuất hiện trong bộ váy dài màu bạc đính kim sa và bắt đầu phần trình diễn của mình bằng ca khúc “Memory”, trước khi đắm mình trong “I Dreamed A Dream”. Bà đã cảm ơn khán giả khi họ đứng lên cổ vũ bà bất chấp việc bà bị vấp khi hát “Memory”; cả hai ca khúc đều nhận được sự hoan hô nhiệt liệt, và bà không những vẫy chào mà còn hôn gió những người hâm mộ.

Thành phố thứ ba trong lịch trình lưu diễn là Manchester, và Susan đã hủy bỏ hai tiết mục được xếp lịch từ trước. Một nhân vật có mặt trong chuyến lưu

diễn phát biểu, “Không phải có chuyện gì ám muội đang xảy ra. Chỉ là phải từ từ thận trọng thôi.” Và một phát ngôn viên cho biết, “Bà xin được gửi đến người hâm mộ lời xin lỗi chân thành vì đã không xuất hiện.”

Sự kiện này đặt ra một dấu hỏi rất lớn về việc liệu bà có thể xuất hiện tại chặng dừng chân tiếp theo của chuyến lưu diễn hay không. Thật tình cờ, địa điểm này không phải ở đâu khác mà chính là Glasgow. Chính bởi mối quan tâm sâu sắc tột độ của công chúng mà sự xuất hiện hay không xuất hiện của Susan giờ đây đã trở thành tin nóng trên khắp thế giới. Từ Australia tới Mỹ, từ vùng Viễn Đông cho tới phương Bắc lạnh giá, công chúng khắp nơi đều được cập nhật thông tin về các chương trình có mặt bà, về tình hình biểu diễn cũng như về các chương trình bà không tham gia và lý do khiến bà vắng mặt.

Piers Morgan giải thích, “Susan vẫn ổn - chỉ vì bà ấy vừa phải diễn ba show liền nên cảm thấy quá mệt mỏi. Bà ấy luôn có bác sĩ túc trực bên cạnh. Tôi biết bà ấy thực sự muốn được hát trên mảnh đất Scotland. Tôi nghĩ đó chính là một trong những lý do khiến bà quyết định nghỉ ngơi, nhưng ngày nào người ta cũng khẳng định này nọ về việc liệu bà có trình diễn hay không. Theo những gì tôi được biết thì bà tuyệt đối mạnh khỏe, chỉ hơi mệt một chút thôi.”

Có lẽ cũng đáng để nhắc đến bản danh sách rút gọn các “tin vắn người đương thời” mà hãng tin Reuters cho đăng tải vào ngày 16 tháng Sáu. Có một bài báo viết về việc nam ca sĩ ăn chay Paul McCartney đã khởi xướng phong trào “Ngày thứ Hai không thịt”, người dẫn chương trình quốc tịch Mỹ David Letterman đã lên tiếng xin lỗi về trò đùa tục tĩu của ông ta nhằm tới một nữ chính trị gia, một thành viên của Aerosmith tái hợp với ban nhạc sau thời gian bị chấn thương đầu do trèo ra khỏi chiếc Ferrari, và tin tức cuối cùng trong cột báo là sự kiện Madonna nhận một đứa trẻ châu Phi làm con

nuôi.

Bốn tên tuổi lớn: một cựu thành viên Beatle, một ban nhạc rock vĩ đại, một người dẫn chương trình phỏng vấn nổi tiếng nhất nước Mỹ và nữ ca sĩ kiếm tiền giỏi nhất mọi thời đại. Tất cả họ đều được nhắc đến trong các bài báo được phát hành trên toàn cầu. Nhưng bài báo chủ đạo là gì? Đúng vậy, chính là Susan.

Quay lại điểm khởi đầu, Trung tâm triển lãm SECC tại Glasgow, Susan đã bước vào giữa những tràng reo hò vang như sấm rền và tiếng ngân nga “Susan! Susan!” Mái tóc của bà, giờ đã sẫm màu hơn xưa, thật sự không chệ vào đâu được và bà mặc bộ váy màu ghi lấp lánh.

Stephen Mulhern giới thiệu bà, “Bây giờ đã đến lúc chào mừng người phụ nữ được tìm kiếm nhiều nhất qua mạng Google. Cả thế giới vẫn đang bàn tán về người phụ nữ này. Người phụ nữ đó đây.”

Chín nghìn khán giả cuồng nhiệt tại SECC đứng hết dậy khi Susan bước lên sân khấu.

Mặc dù trong cả hai lần biểu diễn ca khúc “Memory”, đầu tiên tại đêm bán kết và sau đó là tại Sheffield, Susan đều bị vấp, nhưng lần này, bà đã thể hiện một cách vô cùng hoàn hảo. Khi bà kết thúc, cả đám đông la hét cổ vũ ầm ầm, và sự phấn khích vẫn không hề giảm khi bà chuyển sang ca khúc “I Dreamed A Dream”. Sự hoan hô nhiệt liệt của khán giả đã khiến bà có vẻ tự tin hơn hẳn, và bà vẫy tay về phía họ.

Mulhern nói, “Chắc chắn các bạn chính là những khán giả tuyệt vời nhất mà chúng tôi từng có.”

Trong một bản tin về chương trình này, người viết cho biết, “Nữ nghệ sĩ được mến mộ Susan Boyle đã được hoan hô nhiệt liệt khi xuất hiện trên sân khấu trước các khán giả tại quê nhà.

“Đã có không ít người từng bán tín bán nghi không biết liệu sau khi rút lui khỏi chương trình ở Manchester, nữ ca sĩ người Tây Lothian giờ đã trở nên nổi tiếng khắp thế giới có trình diễn tại live show *Britain’s Got Talent* tổ chức ở Glasgow tối qua không. Nhưng người phụ nữ can đảm làm việc tại nhà thờ đã làm toàn thể khán giả phải ò lên ngưỡng mộ khi bà cất giọng hát ‘I Dreamed A Dream’, ca khúc đã biến bà thành một siêu sao trên toàn cầu.

“Người hâm mộ ‘Scotland’ có lẽ sẽ hy vọng Boyle có thể lặp lại tiết mục biểu diễn xuất sắc của bà khi chương trình được tổ chức tại nhà hát Edinburgh vào tối nay.

“Tại Glasgow, Susan không chỉ nhận được sự cổ vũ nhiệt liệt vào cuối phần trình diễn mà ngay khi bà bước lên sân khấu trong bộ váy lấp lánh dài chấm đất, cả hội trường chật ních đã đứng hết lên đón chào bà, và sau đó họ cũng hai lần đứng lên hoan hô trong lúc bà đang biểu diễn.

“Rất nhiều người hâm mộ vẫy vẫy băng rôn biểu ngữ tự tạo, một số viết ‘Chúng tôi yêu Susan’ và ‘Susan tuyệt vời nhất’.

“Một người hâm mộ, Bryan Felvus, 23 tuổi, đến từ Motherwell, Lanarkshire, phát biểu, ‘Bà ấy thật sáng chói. Tối nay bà ấy phải ở đây. Bà ấy thật tuyệt vời, xứng đáng với tất cả những sự ủng hộ đã nhận được và bà ấy là người được cổ vũ cuồng nhiệt nhất trong tối nay.’

“Aundrey Hinde, 39 tuổi, một người hâm mộ khác đến từ Ayrshire nói, ‘Tôi nghĩ bà ấy thật tuyệt vời. Bà ấy khiến tôi không cầm được nước mắt. Dường như bà ấy không hề chịu bất kỳ sức ép nào.’ Tối hôm qua, Boyle, người phụ nữ đến từ ngôi làng ở Blackburn đã chứng tỏ mình hoàn toàn có khả năng đối phó với tình hình và đã một lần nữa khiến đám đông phải ò lên phấn khích.”

Nhưng không gì có thể dập tắt những cuộc tranh luận dai dẳng về việc

liệu có nên để Susan phải trải qua tình trạng căng thẳng này không, liệu rằng ngay từ đầu có nên bắt bà phải cạnh tranh khốc liệt trong trận chung kết không. Những câu hỏi này đã khởi nguồn cho một cuộc tranh cãi vô cùng gay gắt, đến mức Simon Cowell đã cảm thấy mình buộc phải lên tiếng giải thích.

“Tôi đã ngồi trò chuyện cùng bà ấy và nói, ‘Nghe này, nếu cảm thấy chuyện này trở nên quá sức chịu đựng, bà không nhất thiết phải tham gia trận chung kết đâu, sẽ không ai bắt ép bà hết.’

“Tôi cũng nói với gia đình bà ấy, ‘Tôi sẵn sàng xé hợp đồng, các vị có thể lấy lại nó. Tôi sẽ làm bất cứ điều gì Susan mong muốn.’ Bà ấy nhìn thẳng vào mắt tôi mà nói, ‘Không, tôi muốn chiến thắng cuộc thi này. Tôi muốn thử.’ Chỉ đến khi bà thất bại, ta mới sực nghĩ ra, ‘Bà sẽ đối phó với chuyện này bằng cách nào?’ Và bà ấy đã nhận ra rằng chuyện này rất, rất khó.

“Chẳng ai gì sủng vào đầu bà ấy mà bảo bà phải tham gia chương trình này. Bà ấy khá yếu đuối vì không thể xử lý được trước sự quan tâm chú ý của mọi người. Ta đâu thể nào dự đoán được chuyện đó.

“Nhưng chẳng lẽ ngày hôm đó tôi lại đi nói rằng, ‘Susan, tôi sẽ quyết định thay bà và tôi muốn nói rằng bà không thể xử lý được chuyện này, vậy nên bà sẽ không thể làm sống dậy giấc mơ của mình được’ ư? Không, tôi không có quyền nói thế.”

Chặng dừng chân tiếp theo là Edinburgh và người anh trai Gerry nói, “Cô ấy đã gọi điện cho tất cả các thành viên trong gia đình để đảm bảo rằng tối nay mọi người sẽ đến xem. Cô ấy có vẻ sung sức và vui vẻ. Cô ấy chẳng khác nào một đứa trẻ đang trong cửa hàng bánh kẹo. Cô ấy thật sự háo hức được hát trên mảnh đất quê hương. Cô ấy vô cùng tha thiết được quay lại biểu diễn. Chỉ có điều mọi việc phải tiến hành một cách thận trọng và mọi

người hãy cho cô ấy nghỉ ngơi nếu thấy cần thiết.

“Đây chính là điều cô ấy vẫn luôn mong muốn được thực hiện. Cô ấy thích mua vui cho công chúng. Cô ấy mong mỗi sau này được tiếp tục sự nghiệp ca hát. Cô ấy sẽ gọi điện khắp lượt cho gia đình, để xem tối nay ai có thể đến xem được. Tôi tin chắc sẽ có vài người đến xem.”

Chương trình biểu diễn tại nhà hát Edinburgh cháy vé, và rất nhiều bạn bè, hàng xóm của Susan ở Blackburn đã không mua được.

Jackie Russell, đến từ khách sạn Happy Valley ở Blackburn, nhận xét, “Tôi cho rằng rất nhiều người đã vô cùng thất vọng. Tất cả mọi người đều muốn đến gặp bà ấy, nhưng tôi nghĩ giờ vé đã được đặt trước hết rồi. Rất khó kiếm được vé.

“Tôi chỉ lo chuyện này có phần hơi quá sức chịu đựng đối với Susan. Mọi người không nhận ra rằng bà ấy chỉ là một phụ nữ tình lẻ đến từ một ngôi làng khai thác mỏ ngày xưa, luôn khao khát được đứng giữa ánh đèn sân khấu. Tôi chẳng thấy có gì ngạc nhiên khi bà ấy kiệt sức - chính chúng tôi cũng đang kiệt sức trước toàn bộ sự chú ý đổ dồn vào mình.

“Tôi tin chắc Susan sẽ quay trở về hát ở đây, nhưng có lẽ sẽ phải rất lâu sau này. Tôi đang giữ khoảng năm trăm tấm thiệp và thư gửi bà ấy - mọi người đã chuyển chúng cho tôi.”

Không phải chỉ có gia đình Boyle và bè bạn mới háo hức mong chờ gặp Susan. Lisa Carpinello, 49 tuổi, cùng cô con gái Courtney, 12 tuổi, đã vượt đường xa từ Philadelphia nước Mỹ để tới gặp Susan bằng xương bằng thịt. “Chồng tôi đã phải nghe đi nghe lại bài ‘I Dreamed A Dream’ trong cả tháng trời và anh ấy nhất quyết bắt tôi phải đến đây. Hai mẹ con tôi đã lưu lại Blackburn, vậy nên chúng tôi có thể tới khách sạn Happy Valley nơi bà ấy thường đến hát.”

Tiết mục của Susan ở Edinburgh cũng đã gặt hái thành công rực rỡ. Một bài bình luận viết:

“Lấp lánh trong bộ váy đơn giản màu bạc đã đưa bà đến với vị trí thứ hai trong đêm chung kết *Britain’s Got Talent* vừa mới ba tuần trước, Susan Boyle đã khiến khán giả phải ba lần đứng dậy hoan hô rầm rĩ trước tiết mục hồi hương đắm chìm cảm xúc kéo dài chín phút tại nhà hát Edinburgh tối qua.

“Trong lần xuất hiện đầu tiên tại quê nhà kể từ khi rời khỏi Tây Lothian để tỏa sáng tại London, nữ ca sĩ 48 tuổi đã trình diễn hoàn hảo hai trong số những ca khúc đình đám đã góp phần khiến bà trở thành một hiện tượng Internet lớn nhất hành tinh.

“Cho dù thời gian xuất hiện trên sân khấu chỉ đủ cho bà thể hiện hai ca khúc và cúi chào khán giả, giọng hát trời cho vô cùng tuyệt vời càng gây được ấn tượng sâu sắc hơn bởi vẻ ngoài có phần giản dị của bà.”

Sau buổi diễn, người phát ngôn của Susan tuyên bố bà đã lấy lại được phong độ đỉnh cao của mình, nhưng cũng đồng thời báo trước với người hâm mộ rằng Susan cần được nghỉ ngơi một vài ngày để có thể thích ứng được với những đòi hỏi của quá trình lưu diễn. “Trước đây chúng tôi chưa từng lưu diễn cùng bà ấy nên không thể biết được Susan có thể kham được bao nhiêu tiết mục. Chúng tôi vẫn luôn sẵn sàng lắng nghe bất cứ khi nào bà ấy cảm thấy cần nghỉ ngơi.”

Một bài báo cũng đưa tin: “Tối hôm qua, Susan đảm nhiệm tiết mục thứ ba tại rạp hát Edinburgh, ngay sau màn trình diễn của quán quân năm ngoái George Sampson, và sự xuất hiện của bà trên sân khấu đã gây bất ngờ lớn cho các khán giả cuồng nhiệt.

“Lọt thỏm giữa những tiếng la hét và những tràng vỗ tay rầm rĩ của khán

giả, Boyle bước tới bên chiếc micro đặt giữa sân khấu trong lúc màn hình khổng lồ phía sau chiếu lại những khoảnh khắc đáng nhớ của bà suốt chặng đường tham gia chương trình của ITV, một chương trình đã biến bà trở thành một cái tên quen thuộc trong mọi gia đình.”

Với giọng hát ấm áp và trong trẻo, Susan đã xua tan mọi nghi ngờ về tình trạng sức khỏe cũng như khả năng biểu diễn của bà sau đợt điều trị gần đây tại bệnh viện Priory khi bà dễ dàng nhấn chìm những tiếng hò reo của đông đảo khán giả đang phấn khích bằng cách rung lên những nốt nhạc hoàn hảo cao vút trong một tiết mục biểu diễn gần như không chút khiếm khuyết. Trên môi thấp thoáng nụ cười khiêu khích từng thu hút cả thế giới, bà bắt đầu thư giãn ngay trên sân khấu. Rồi, quay ngược trở lại phía micro, bà chuyển sang tiết mục tự tin nhất của mình trong tối hôm đó.

Với “I Dreamed A Dream”, ca khúc đình đám trích từ *Les Misérables* từng trở nên đặc biệt nổi tiếng trên YouTube sau lần thử giọng đầu tiên của bà tại Glasgow, Boyle đã thể hiện một cách vô cùng xúc động đến nỗi có người phải thốt lên rằng nó “làm ngôi sao thần tượng Elaine Paige cũng phải lấy làm xấu hổ”.

Nhưng nếu Edinburgh đã thu được thành công rực rỡ thì buổi biểu diễn tại Liverpool ngày 18 tháng Sáu lại khác. Bà đã không xuất hiện tại buổi diễn sau khi có người nhìn thấy bà bám chặt lấy lan can khách sạn mà hét lên, “Con mèo của tôi đâu rồi?”

Theo nhiều nguồn tin cho biết, bà đã tỏ ra vô cùng lo lắng khi đứng trên ban công bên ngoài phòng mình tại khách sạn bốn sao Radisson Blu tại Liverpool, hét vọng xuống khu vực lễ tân và dáo dác tìm kiếm con mèo cưng Pebbles.

Một nhân chứng kể lại, “Bà ấy có vẻ không được ổn cho lắm. Bà ấy cứ

nhắc đi nhắc lại, ‘Tôi muốn con mèo của tôi... Tôi CẦN con mèo của tôi!’ Thật không thể nào tin được. Tôi nghĩ mọi người đều cảm thấy thông cảm cho bà ấy vì rõ ràng bà ấy không hề vui vẻ thoải mái.’

Khoảng nửa giờ sau, một số bảo vệ đã đưa bà đi qua lối thoát hiểm xuống khu vực chuyển hàng phía sau khách sạn, để tránh cánh báo chí và đám đông người hâm mộ đang chờ sẵn. Ngay sau khi bà được đưa đi khỏi khách sạn, các nhà tổ chức tuyên bố bà sẽ lại một lần nữa bỏ lỡ một buổi diễn trong chuyến lưu diễn *BGT*.

Lẽ ra bà sẽ phải góp mặt cùng các ngôi sao tại sân vận động Echo có sức chứa 11.000 người của Liverpool, nhưng rất nhiều người cho rằng trông bà rất không ổn khi bà xuất hiện tại thành phố tầm khoảng hai giờ chiều.

Một khán giả nói, “Trông bà ấy không được bình thường. Bà ấy đến bằng xe Mercedes nhưng ngay khi vừa xuống xe, bà ấy đã chạy tránh xa người hâm mộ và các tay săn ảnh. Bà ấy lao đi như chớp, nhưng rồi lại mắc kẹt giữa mấy cái cửa xoay khách sạn, trông bộ dạng hết sức kỳ cục. Bà ấy cư xử thật sự rất quái lạ. Lúc đợi đăng ký nhận phòng ở bàn lễ tân, bà ấy cứ đứng yên ở đó, tốc áo lên mà gãi gãi bụng. Bà ấy cứ như đang ở đâu đâu vậy.”

Một phát ngôn viên của Susan nói rằng cô không biết gì về sự cố trên ban công nhưng khẳng định họ không hề có kế hoạch đưa bà quay lại Priory. “Susan không ốm và tôi không hề biết có bất kỳ vấn đề nào hết. Hiện giờ bà ấy chỉ mệt mỏi thôi. Bà ấy sẽ sớm quay về London để ngủ và nghỉ ngơi chút ít,” cô nói thêm.

Susan cũng bỏ lỡ buổi diễn tiếp theo tại sân vận động Cardiff. Một đại diện của bà để lại tin nhắn, “Xin được gửi lời xin lỗi đến tất cả những người hâm mộ Susan,” và nói thêm, “Bà ấy vô cùng mong muốn được biểu diễn tất cả các buổi tối đó, nhưng bà ấy biết rõ mình có thể và không thể làm được gì.

Tôi rất thông cảm cho bà ấy vì mặc dù không muốn làm mọi người thất vọng nhưng bà ấy vẫn cần phải nghỉ ngơi.”

Sau đó Susan còn bỏ lỡ thêm hai đêm diễn nữa ở Nottingham trước khi tái xuất trên sân khấu trong một chương trình được tổ chức hai ngày ở sân vận động Wembley của London, tại đây bà đã hát hai ca khúc quen thuộc và nhận được sự hoan hô nhiệt liệt của khán giả. Bà trình trọng hứa sẽ không bỏ lỡ buổi diễn tiếp theo ở Aberdeen, và quả thật bà đã đáp máy bay tới chinh phục khán giả ở đó.

Cho tới thời điểm này, bằng vào việc bà không ít lần bỏ lỡ buổi diễn đã lên lịch sẵn trong chuyến lưu diễn, chẳng có gì đáng ngạc nhiên khi công chúng địa phương nghi ngờ khả năng xuất hiện của bà. Nhưng bà đã xuất hiện, đến trong chiếc Mercedes màu bạc vào lúc sáu giờ chiều. Nhận xét về tiết mục biểu diễn của bà, một bài báo đã viết: “Trong chiếc váy màu ghi lấp lánh, khuôn mặt trang điểm hoàn hảo và mái tóc bóng mượt, người phụ nữ có lẽ đang đứng trước cơ hội phát tài ấy trông không khác gì một cô gái triệu đô.

“Người hâm mộ la hét, nhảy lên phấn khích khi bà cất giọng hát, đầu tiên là ca khúc đã trở thành bộ phóng cho bà trở thành cái tên nóng hổi trên mặt báo - ‘I Dreamed A Dream’ - và sau đó là bài hát đầy ám ảnh ‘Memory’.

“Cho dù có không ít bài báo tuyên bố bà vẫn cư xử một cách vô cùng quái dị, Susan vẫn toát lên vẻ điềm tĩnh và dường như rất vui vẻ tận hưởng từng giây phút trong tiết mục của mình.”

Cuối cùng, chuyến lưu diễn dừng chân ở Dublin, rồi sau đó là Belfast. Susan đã dành tặng tiết mục biểu diễn của bà tại sân vận động O2 Dublin cho người mẹ quá cố Bridget, vốn là người cả cha lẫn mẹ đều đến từ Keadue ở Co. Donegal. Chắc chắn đối với Susan, chuyến đi đến Ireland này chính là

một sự trở về vô cùng xúc động, vì bà vẫn thường đến Knock, miền đất Ireland đã chứng kiến lần đầu tiên bà biểu diễn với tư cách một người dân xứ đạo hành hương đến đền thờ Đức mẹ Mary. “Tôi biết đây là việc mình phải làm. Tôi phải làm được. Chính điều đó đã mang đến cho con sự dũng cảm, thừa mẹ,” bà nói.

Trong tour diễn này có tổng số hai mươi buổi diễn, một số được tổ chức vào ban ngày, và các thí sinh *BGT* được đi khắp chiều dài lẫn chiều rộng của nước Anh, Scotland, Ireland và xứ Wales. Cho dù mọi người đã nghe được những tin tức gì đi chăng nữa thì điều bất ngờ chính là, bất chấp sự khởi đầu ngập ngừng của mình, Susan vẫn cố gắng xuất hiện - và thường được đón chào một cách rất nồng nhiệt - ở hầu hết các buổi diễn đó, một thành công đáng kể nếu xét đến tình trạng tâm lý bất ổn của bà ngay trước khi chuyến lưu diễn được khởi động. Chỉ riêng điều đó cũng đã là một thành tựu rồi.

CHƯƠNG MƯỜI HAI SÔNG MỘT GIÁC MƠ

Một ngày tháng Sáu, ngay trước khi chuyến lưu diễn *Britain's Got Talent* chuẩn bị khởi động, Susan đang ngồi tại văn phòng của Simon Cowell. “Ông ấy hỏi chuyện tôi và tôi kể cho ông ấy về ước mơ được thu âm album của mình,” bà tiết lộ. “Ông ấy bảo, ‘Nếu bà vẫn muốn thực hiện điều đó thì tôi sẽ giúp đỡ - nhưng chỉ trong trường hợp bà phải hứa sẽ tiến hành một cách rất từ từ.’ Chúng tôi đã có buổi thu thử ở studio - cuối cùng tôi cũng đã cảm nhận được niềm hạnh phúc khi ở đó. Tất cả mọi thứ tôi từng mơ tưởng giờ đang diễn ra ngay trong đời thực.”

Vào tuần đầu tiên của tháng Bảy, khi chuyến lưu diễn vốn khiến báo giới tốn không biết bao nhiêu giấy mực - vì cả những kịch tính lẫn tình trạng không chắc chắn của nó - đã bước vào giai đoạn cuối, Cowell đã chọn được thời điểm thích hợp để đưa ra tuyên bố: “Tôi đã cùng bà ấy lọc ra một tiết mục để ghi âm, và trong album này, giọng bà ấy rất tuyệt vời - rất xuất sắc, đĩa nhạc này sẽ không chỉ là một bài hát trích từ nhạc kịch bình thường, chúng tôi sẽ đầu tư cho nó.”

Theo Simon, Susan rất vui thích khi được ở trong studio. Mặc dù từ chối tiết lộ thông tin chính xác về bài hát đã được thu âm nhưng Cowell cũng nói thêm, “Đây không phải một đĩa hát dễ nghe mà xét đến thời điểm này, nó là một tác phẩm hay. Khi thu âm, chất giọng của bà ấy thật sự tuyệt vời.”

Thật ra, ca khúc đó là “Cry Me A River”, bản ballad ra đời năm 1953 từng được Ella Fitzgerald, Joe Cocker và Michael Bubl  trình bày, nhưng

nhờ Julie London mà thành nổi tiếng. Đây cũng chính là bài hát được Susan ghi âm năm 1999 để làm từ thiện.

“Bà ấy rất vui vẻ và tôi nghĩ bà ấy thực sự hứng thú với quá trình làm việc. May mắn thay, mọi chuyện đã phần nào lắng xuống,” Cowell nói.

Mọi chuyện có lẽ đã lắng xuống ở một mức độ nào đó, nhưng đứng từ bên ngoài thì khó lòng nhận thấy được. Cuối tháng Bảy, Susan đã có màn ra mắt ấn tượng tại Mỹ khi xuất hiện trên kênh truyền hình NBC trong một chương trình được phát sóng vào khung giờ vàng. Tầm quan trọng của chương trình này được đánh giá cao đến mức buổi truyền hình trực tiếp cuộc họp báo của tổng thống Obama về các kế hoạch liên quan đến vấn đề chăm sóc y tế cho dù đã được lên lịch từ trước cũng đã buộc phải điều chỉnh để tránh đụng độ. Cuộc họp báo đã được đẩy lên sớm hơn một tiếng nên chương trình chín giờ tối đã sẵn sàng cho Susan.

Cuộc phỏng vấn, kết nối tới nhà của Susan ở London thông qua video, được dẫn dắt bởi Meredith Vieira, một trong những nhân vật hàng đầu trong giới truyền hình Mỹ. Giống như rất nhiều công dân Mỹ khác, Vieira cũng dành cho Susan một tình cảm gần như tôn kính.

“Tôi là một trong số hàng triệu người đã phải lòng bà hồi giữa tháng Tư... Trông bà thật xinh đẹp,” Vieira bày tỏ sự ngưỡng mộ. “Tôi thích mái tóc này... Nó hơi khác thì phải, bà đã thay đổi diện mạo một chút đúng không?”

Susan đã cắt tóc, nhuộm lại, tỉa gọn lông mày và diện bộ váy duyên dáng dài chấm gối màu đỏ tía. “Chỉ thay đổi chút xíu thôi. Tôi trang điểm khá ổn,” Susan đáp.

“Rất rất ổn là đằng khác. Hãy nói về cuộc hành trình mà bà đã thực hiện nhé. Người người trên khắp thế giới bỗng nhiên phải đặt ra câu hỏi, ‘Người phụ nữ tên Susan Boyle này là ai vậy?’ Bà đã có quãng thời gian vui vẻ

chứ?”

“Mọi chuyện đúng là không thể tin nổi,” Susan đáp. “Tôi không sao diễn tả nổi thành lời. Nó phần nào giống như bị lôi phắt ra khỏi chỗ tối vậy.”

“Nếu bà ấy có mặt tại đây lúc này, bà nghĩ bà ấy sẽ nói gì với bà?” Vieira hỏi Boyle, ý muốn nhắc tới mẹ bà. “Susan, hãy đi tiếp,” Susan đáp. Và khi Vieira hỏi, “Hãy đi tiếp ư?” Susan bèn nói rõ hơn “ ‘Hãy đi tiếp - con thật sự đang làm rất tốt.’ Mẹ tôi sẽ nói thế đấy.”

Trao đổi về động lực của mình, Susan nói thêm, “Tôi chỉ là một cô bé. Tôi phải bước lên đó để chứng tỏ cho tất cả mọi người thấy tôi có thể làm được. Vậy nên tôi đã đăng ký tham gia *Britain’s Got Talent* và phần còn lại thì chị biết rồi đấy.”

“Đúng vậy, thật ra là cả thế giới đều đã biết,” Vieira mỉm cười.

Vieira muốn Susan miêu tả mọi chuyện “choáng ngợp như thế nào” và Susan nói, “Cảm giác giống như một quả tạ khổng lồ để phá hủy các tòa nhà cũ vậy.” “Cảm giác giống như một quả tạ khổng lồ?” người phỏng vấn hỏi. “Tác động của nó. Giống như một quả tạ phá hủy khổng lồ,” Susan đáp. “Suốt thời gian qua tôi như ngồi trên tàu lượn siêu tốc.”

NBC thậm chí còn thu xếp để Donny Osmond xuất hiện trong một đoạn video gửi lời nhắn cho Susan, và sau đó bà đã được nói chuyện trực tiếp qua sóng truyền hình với thần tượng của mình, Elaine Paige. “Tôi choáng váng đến sững sờ,” Susan nói.

Bà đã tạo được ấn tượng rất tốt, nhất là đã làm nổi bật được những xung đột văn hóa rõ rệt: cỗ máy truyền hình giải trí Mỹ siêu trớn tru và kẻ mới đặt chân đến cái thế giới xa lạ, khác biệt ấy. Đây cũng là lần đầu tiên bà tham gia phỏng vấn kể từ sau thời gian nhập viện Priory, vậy nên nếu đặt trong hoàn cảnh này sẽ thấy những câu trả lời và thái độ của bà càng đáng khâm phục.

Mặc dù diện mạo của Susan đã thay đổi đáng kể từ sau buổi thử giọng hồi tháng Một nhưng cách đánh giá của bà - rằng bà chỉ “trang điểm khá ổn” - cũng không sai biệt mấy. Bằng động thái tiếp theo, bà dự định bước lên một cấp mới.

Harpers Bazaar là một trong những tạp chí danh tiếng nhất thế giới. Tên của nó đồng nghĩa với những người phụ nữ thanh lịch, quyến rũ sống trong những môi trường sành điệu. Qua nhiều năm, tờ tạp chí đã có cả một danh sách dài bất tận những siêu mẫu và ngôi sao điện ảnh từng xuất hiện tô điểm cho nó. Chẳng trách khi người ta thông báo Susan sẽ xuất hiện trên ấn bản tháng Chín, thông tin này đã ngay lập tức trở thành tin nóng.

Buổi chụp hình sẽ được tổ chức tại Cliveden, tòa dinh thự giàu giá trị lịch sử mang đậm phong cách Italia tọa lạc ở Buckinghamshire, giờ đã trở thành một khách sạn năm sao. Từng là tổ ấm đối với các tay chơi thuộc nhóm cá nhân xuất chúng được gọi là “Cliveden Set” trong thập niên 1920, 1930, nó còn đóng vai trò không nhỏ trong vụ scandal Profumo hồi những năm 1960 dính dáng đến không ít chính trị gia và gái gọi.

“Ý tưởng cho buổi chụp hình thật ra vô cùng đơn giản,” Laura Brown, biên tập viên chuyên phụ trách các dự án đặc biệt của *Harpers* nói. “Nó sẽ khắc họa những hình ảnh mềm yếu, cuốn hút và vô cùng xinh đẹp của bà ấy. Đây là lần đầu tiên bà ấy chụp ảnh cho tạp chí, vậy nên ta chẳng thể ôm đồm hấp tấp được.”

Với vẻ ngoài đã được trang điểm và diện các bộ trang phục của nhiều nhà thiết kế khác nhau, Susan Boyle rạng rỡ trên bài báo hai trang có tiêu đề *Susan Boyle: người anh hùng không được ca ngợi*.

“Bà bước lên sân khấu và khiến tất cả chúng ta phải sửng sờ. Bà đã trở thành người anh hùng đối với không biết bao nhiêu người từng mơ ước được

thành sao, cũng như đối với những người dù có tài năng nhưng lại quá nhút nhát không dám tỏa lộ.” Brown cho biết Susan đã tỏ ra “thoải mái và tự tin” trong suốt buổi chụp hình. “Tôi nghĩ Susan càng lúc càng quen với việc đứng dưới ánh đèn sân khấu hay xuất hiện trên truyền hình hoặc làm người mẫu ảnh. Kể từ tháng Tư, ta đã thấy ngoại hình của bà ấy càng lúc càng lịch sự và tinh tế hơn. Và bà cũng trở nên tự tin hơn nhiều đối với trang phục của mình cũng như đối với việc bà sẽ được đón nhận như thế nào.”

Biên tập viên này cũng cho biết Susan đã tuyên bố bà sẽ không bao giờ thay đổi hoàn toàn diện mạo của mình để phục vụ cho lần chụp hình với *Harpers*. “Trong lần chụp hình này, chúng tôi chỉ cắt một chút tóc của bà ấy, và hơi uốn xoắn lên. Và trên thực tế, kiểu tóc của bà ấy rất tuyệt. Bà ấy có những lọn xoắn thật sự đáng yêu. Vậy nên, chúng tôi chỉ tỉa tót cho gọn gàng hơn và kết hợp một chút trang điểm tự nhiên.”

Trang phục của Susan trong buổi chụp hình hôm đó là “sự hòa trộn giữa sản phẩm may sẵn và thiết kế của các nhà tạo mẫu”, với ý đồ làm toát lên được phong cách và cá tính của bà. “Ta đâu có muốn để bà ấy chui vào trong một bộ quần áo sang trọng điên rồ nào đó. Tôi chắc bà ấy sẽ cảm thấy rất khó chịu và nó sẽ giống như trò lừa lọc vậy,” Brown tiết lộ.

Trong bức ảnh đẹp nhất, Susan đang ngồi bên cạnh piano, mặc chiếc váy đen dài chấm gót của nhà thiết kế Tadashi Shoji. “Thêm một bức ảnh khác mà tôi rất thích là bức chụp bà trong chiếc váy dài tay màu tía xinh đẹp và cổ điển của nhà thiết kế Michael Kors, đi kèm với chiếc vòng cổ J. Crew rạng rỡ và rất hợp thời trang,” Brown nói. “Và qua bức ảnh đó, bạn có thể khẳng định bà ấy trông thật sự tự tin và cảm thấy vô cùng thoải mái.”

Susan cũng được chụp ảnh trong một chiếc áo khoác dài đến gối màu xanh sáng cổ điển kèm áo len đen dài tay Donna Karan đính kim sa. Susan

nói đùa về bộ ảnh, “Nó khiến tôi có cảm giác như mình đích thực là một diễn viên Hollywood. Lại còn bôi tóc lên nữa chứ.”

Brown kể lại Susan luôn là người đầu tiên phá lên cười trước bất cứ trò đùa nào. “Tiếng cười của bà ấy rất sáng khoái; đó đúng là tiếng cười tràn đầy sức sống đậm chất Scotland. Một khi đã nghe thấy rồi, tôi tin chắc tất cả mọi người sẽ không thể không cảm thấy vui vẻ hẳn lên.”

Susan nói với phóng viên tạp chí, “Mọi chuyện dường như không có thực. Tôi cần phải điều chỉnh một chút để thích ứng vì trước đây tôi vốn sống bình lặng trong sự đùm bọc chở che của người thân. Tôi cần phải điều chỉnh để thích ứng về mặt tinh thần. Nhưng mọi chuyện thật sự tốt đẹp. Nó tốt đẹp, nhưng quá choáng ngợp. Nó quá to tát đến nỗi bất kỳ ai cũng thấy khó mà xử lý được.”

Khi được hỏi liệu bà có cảm thấy vui mừng vì đã tham gia buổi thử giọng không, Susan cười rạng rỡ trả lời, “Chuyện đó không cần phải nói cũng biết. Nào, tiếp tục thôi.”

Tuy nhiên, không phải chỉ có các buổi chụp hình tạp chí tại các tòa nhà di tích lịch sử, văn hóa. Cùng với nó và việc tiếp tục kế hoạch thu âm, đã xuất hiện không ít bài báo cho biết Susan đang dự định mua lại ngôi nhà ở Blackburn giờ đã được giảm giá do bà từng sống tại đây suốt một thời gian dài, và giá rao bán được cho là tầm khoảng 30.000 bảng. Thời gian này, Susan đang sống trong căn hộ sơn màu kem ở Blackburn Rover, tất nhiên là cùng với Pebbles, và những đồ nội thất tối thiểu nhưng đắt tiền. Bà đang tận hưởng cuộc sống trong ngôi nhà được bà nhắc đến như nơi trú chân “sang trọng” của mình và vui vẻ tìm hiểu về đời sống ngôi sao của mình.

Bà có một trợ lý riêng vừa để cho có bầu có bạn vừa giúp bà sắp xếp thời gian biểu. Bên cạnh đó bà còn có một người giúp việc chuyên chăm lo

chuyện ăn uống và làm bạn cùng Pebbles trong trường hợp Susan không có nhà.

Mặc dù Susan dành khá nhiều thời gian ở London nhưng người ta vẫn bắt gặp bà bước vào chi nhánh Ngân hàng Hoàng gia Scotland ở Bathgate với nụ cười rạng rỡ trên môi (đã có không ít bài báo cho rằng album của bà có thể thu được năm triệu bảng) và bà đã trò chuyện vui vẻ cũng như vẫy tay chào đám đông người hâm mộ bên ngoài chi nhánh ngân hàng.

Một người có mặt tại đó cho biết, “Trông Susan thật không chê vào đâu được. Bà ấy mỉm cười vẫy tay với người hâm mộ và bà ấy có vẻ rất mạnh khỏe và thư giãn. Dường như bà ấy chẳng phải lo lắng gì hết. Thật nhẹ nhõm khi thấy bà ấy thoải mái sung sức như vậy. Có lẽ bà ấy vừa kiểm tra tài khoản ngân hàng.”

Ngoài ra, hội đồng chính quyền địa phương cũng đang thảo luận các kế hoạch xây dựng ở Blackburn một bức tượng Susan kích cỡ như người thật với giá 30.000 bảng - ngang giá với ngôi nhà của bà - và thậm chí có thể còn có cả một thứ kiểu như “con đường di sản” nữa. Nếu được thực hiện, con đường này sẽ bao gồm ngôi nhà của Susan, quán khoai tây rán gần đó, câu lạc bộ bà thường đến hát và quán bán đồ ăn Tàu cho người gói mang đi.

Giờ đây, cuộc sống của Susan đã đổi khác biết bao nhiêu. Trên thực tế, bà đã có tất cả những gì bà mong muốn. Bên cạnh những người giúp việc trong nhà, bà còn có một chiếc BMW cửa sổ kính màu đen có thể hạ xuống tùy ý, và tất nhiên kèm thêm cả tài xế.

Bà cũng được đăng ký làm thành viên của phòng tập thể dục trong vùng và được tư vấn nên ăn uống theo chế độ nào.

Bất cứ khi nào ra ngoài, Susan đều có thể có vệ sĩ riêng hộ tống. Nhiều bài báo cũng đưa tin rằng bà đã được làm trắng - một điều đặc biệt quan

trọng đối với người Mỹ - và hàng lông mày vốn rậm rịt của bà giờ được tỉa tót thường xuyên. Lẽ đương nhiên, bà đã có một tủ quần áo mới toanh.

Giờ Susan còn được trang bị cả thẻ tín dụng và thậm chí còn có một cố vấn tài chính. Nghe nói bà và Simon Cowell thường nói chuyện với nhau ít nhất hai lần mỗi tuần và bà cũng được xếp vào nhóm người thân ít ỏi biết số di động bí mật của Cowell.

Được hỏi về Scotland, Susan đã nói với *Harpers*, “Tôi sẽ quay lại thăm nơi đó, nhưng người ta phải tiếp tục tiến về phía trước chứ.” Tuy nhiên người đại diện của bà cho biết, “Mọi người cho rằng bà ấy đã quay lưng lại với Scotland nhưng tuyệt đối không phải thế. Thời gian này Susan đang ở London vì có công việc ở đây, và bạn có thể hình dung chuyện đi lại đều đặn giữa hai nơi là như thế nào rồi đấy. Bà ấy dự định sẽ năng quay về thăm quê và cũng muốn mua lại ngôi nhà bà ấy đã sống.”

Các khách quen của khách sạn Happy Valley nói rằng họ vô cùng bất ngờ trước sự biến đổi của bà và cầu chúc bà gặp may mắn. Ủy viên hội đồng thị trấn quê hương bà, Jim Swan, nói thêm, “Trông bà ấy thật tuyệt vời.”

Người anh trai Gerry nói, “Susan thích cuộc sống hiện tại của mình, nhưng cô ấy vẫn luôn lo sợ mọi chuyện sẽ lại trở về như cũ, lo sợ phải sống trong sự mỗi mòn chờ đợi giấc mơ ca hát của mình biến thành sự thật.” Ông cũng cho biết bà không thể chịu nổi nếu không được mọi người yêu mến.

“Susan không dễ dàng đương đầu với sự thờ ơ của người khác. Cô ấy hơi thiếu tự tin.”

Giữa tháng Tám, trong lúc dư luận đang xôn xao phỏng đoán liệu Susan, cho dù là vô tình đi chẳng nữa, có quay lưng lại với Scotland hay không, thì bà lên đường đi nghỉ - tới Blackburn. Bà lẽ ra có thể đi đến bất cứ nơi đâu trên khắp thế giới, ấy vậy nhưng bà lại chọn quay trở về thị trấn quê hương -

nơi mưa vẫn rả rích suốt những ngày bà lưu lại. Bà cũng không tới những nhà hàng ngon có tiếng ở Edinburgh mà lại tới cửa hàng cá và khoai tây chiên quen thuộc, Valentes ở Bathgate.

Một người bạn của bà nói, “Mỗi khi rảnh rỗi, Susan không bao giờ lên đường tới St Tropez hay Barbados. Bà ấy luôn luôn quay trở lại quê nhà Blackburn. Đó là nơi mang lại cho bà cảm giác hạnh phúc và thanh thản nhất.”

Cùng với trợ lý và đồng thời là người hộ tống Ciaran Doig, bà lặng lẽ trở về quê nhà nghỉ ngơi, và thay vì tới một khách sạn sang trọng, bà đã ở lại trong ngôi nhà hai căn hộ quen thuộc. Bà dành thời gian đọc những xấp thư của người hâm mộ toàn cầu đang chồng chất trên tấm thảm chùi chân nhà bà và đến sáng Chủ nhật, bà đi lễ tại nhà thờ Đức Mẹ ở Lothian, nơi bà từng làm việc với tư cách một tình nguyện viên.

Trong chiếc áo choàng mới và chiếc khăn quàng cashmere, bà bước vào nhà thờ trò chuyện cùng bạn bè, vẻ hạnh phúc, thư thái và tự tin rạng ngời trên khuôn mặt. Mái tóc nâu được tạo kiểu cùng bộ trang phục tươi tắn đã mang đến cho bà hình ảnh khác một trời một vực với bề ngoài gầy sốc hồi bà chưa nổi tiếng - khi vẫn còn những lọn tóc muối tiêu bất trị và bộ dạng lôi thôi lếch thếch - nhưng không hề chải chuốt như khi chụp hình cho *Harpers*.

Trên đường vào nhà thờ, bà bị một người săn chữ ký chặn lại, nhưng vẫn tìm ra cách để tiếp tục đến Bathgate mua sắm và thư giãn cùng bạn bè bên ly nước chanh ở Happy Valley.

Người bạn kia nói thêm, “Trong khi theo đuổi giấc mơ trở thành ca sĩ, Susan yêu London và thích thú khi được đối xử như một siêu sao. Nhưng bà ấy đã gắn bó cả đời với Blackburn, và mừng vui khôn xiết khi có cơ hội trở về nhà và quay lại với cuộc sống bình thường. Bà ấy vốn rất đều đặn đến nhà

thờ tham gia lễ Mass buổi sáng, và bà ấy rất muốn quay lại thói quen cũ.

Đây là một kỳ nghỉ hoàn hảo khi đã cho phép Susan thoát khỏi những ràng buộc của công việc thu âm, và Susan muốn bắt nhịp cùng bạn bè và người thân. Điều đáng tiếc duy nhất là không có nắng.”

Kỳ nghỉ vẫn chưa kết thúc, Susan đã nhận được tin album đầu tay của bà đứng số một trên bảng xếp hạng - khi vẫn còn mấy tháng nữa mới chính thức có mặt trên các kệ đĩa. Mặc dù đến tận ngày 23 tháng Mười một *I Dreamed A Dream* mới được phát hành, nhưng đĩa nhạc này đã dẫn đầu bảng xếp hạng đặt hàng của Amazon; mười nghìn đĩa đã được người hâm mộ đặt hàng trước trên website mua sắm.

Album này thậm chí còn bán chạy hơn cả đĩa nhạc đánh dấu sự trở lại của Whitney Houston, và đánh bại những album cũng chưa được phát hành chính thức khác, như soundtrack của *Twilight*.

Do sự cương quyết của Susan, bên cạnh “*Cry Me A River*”, album này còn bao gồm bản cover ca khúc bất hủ của Madonna năm 1995, “*You’ll See*”.

“Cô ấy đã thích bài hát đó từ nhiều năm nay rồi. Cô ấy đã trình bày bài đó trong các buổi thử giọng cho các chương trình truyền hình và các cuộc thi âm nhạc, hồi cô ấy còn thường xuyên bị mọi người gạt bỏ một cách không thương xót. Đến phút cuối, đôi khi phải cố ngăn dòng nước mắt, cô ấy thường nói, ‘You’ll see’ - Rồi các vị sẽ thấy. Và giờ đây, cô ấy đã chứng minh mình có thể làm được điều đó khi trở thành một trong những phụ nữ nổi tiếng nhất thế giới,” một nguồn tin cho biết.

Có lẽ người ta sẽ cảm thấy kỳ lạ trước sự kết hợp Madonna - Susan, nhưng vẫn chưa đáng ngạc nhiên bằng chuyện “Susan hát Rolling Stones”.

“*Wild Horses*” là ca khúc rút từ album kinh điển của nhóm *Stones Sticky*

Fingers. Một giai điệu chậm rãi, u uất, đối lập hoàn toàn với những bài rock máu lửa đã mang lại sự nổi tiếng cho ban nhạc này. Trong các ca khúc được ban nhạc trình bày, nó cũng chính là bài hát được Jerry Hall, vợ cũ của Jagger yêu thích nhất, và trước đây đã từng được cover bởi Neil Young, Garbage, Deacon Blue và The Cranberries, chưa kể nhiều người khác.

Susan nhớ lại cảm xúc khi trình bày bài hát: “Làm sao ta có thể cưỡng lại sức hút của chủ đề ám ảnh này chứ? Đoạn đầu tiên của bài hát đã khơi dậy trong tôi những ký ức về thời thơ ấu sống trong khu cư xá thành phố, với sự nghèo khổ và vật lộn. Mía mai và cay đắng - một trong những ca khúc ưa thích nhất của tôi và một sự giải phóng cảm xúc.”

Những khán giả đầu tiên được trực tiếp nghe bà thể hiện ca khúc này là khán giả ở miền đất đã chú ý rất nhiều đến bà, nước Mỹ. Khi bà hạ cánh xuống sân bay, cả đất nước này đều như đang sôi lên sùng sục. Vào ngày thứ Bảy giữa tháng Chín, hàng nghìn người hâm mộ đã hân hoan đón chào bà lần đầu tiên đến thăm nước Mỹ.

Tại sân bay Los Angeles, bà đã nhận được sự đón chào nồng nhiệt của người hâm mộ và hơn năm mươi tay săn ảnh cùng một số đội quay phim. Mọi người la hét ầm ĩ mong được nhìn thấy bà, dù chỉ là thoáng qua, một cảnh tượng thông thường vẫn được dành cho các ngôi sao hạng A của Hollywood.

Về tự tin và thư thái tỏa rạng trên khuôn mặt, SuBo mỉm cười gửi đến đám đông những nụ hôn gió, rồi vẫy vẫy tay với cả rừng ống kính đang chĩa vào, nhưng đám đông quá lớn khiến bà phải cần đến sự giúp đỡ của hai trợ lý mới có thể len lỏi được qua biển người. Phải mất năm phút bà mới đến được chỗ chiếc xe đang đợi sẵn, giữa tiếng hò reo của người hâm mộ, “Susan, Susan”.

Cũng không ít người hét lên, “Chúng tôi yêu Susan!” và một người hâm mộ trẻ thậm chí còn chen được qua đám đông cuồng nhiệt để ôm lấy người nữ ca sĩ này.

Susan gặp gỡ các ủy viên ban quản trị công ty thu âm tại khách sạn Bel-Air và cùng dùng trà với họ - bà đã vô cùng sửng sốt khi thấy hóa đơn ăn uống lên tới tận 300 bảng. Sau khi được nghỉ ngơi, chặng đường tiếp theo của Susan là Disneyland - nơi hồi nhỏ bà vẫn thường mơ ước được đặt chân đến - và bà trông có chút sợ hãi khi cưỡi chú voi Dumbo bay một vòng giữa không trung, tuy nhiên tại máng trượt nước Splash Mountain ở Disneyland bà vẫn kịp lấy lại tinh thần để vẫy tay chào những người hâm mộ Mỹ đang khát khao được gặp người nữ anh hùng của họ.

Thế giới kỳ ảo Disney không phải lý do đích thực khiến bà phải băng qua Đại Tây Dương. Không, mục đích chính của chuyến đi là để trình diễn “Wild Horses” ở *American’s Got Talent*. Đây là diễn đàn hoàn hảo cho bài hát này, và nếu tiết mục trình diễn thành công và ca khúc giành được vị trí số một tại Mỹ, Susan sẽ trở thành người nối tiếp bước chân của Lulu, ngôi sao tuổi teen đã bước lên đỉnh cao với ca khúc “To Sir, With Love” năm 1967. Người đồng nghiệp Lulu, giờ đã ở tuổi 60 và đồng thời cũng là một người hâm mộ Susan, đã phát biểu rằng bà có một “chất giọng nhẹ hiếm có”.

Một trong những khía cạnh đáng ngạc nhiên nhất trong con đường đến với sự nổi tiếng của Susan chính là cách bà giành được trái tim của hàng triệu khán thính giả Mỹ. Với sức thu hút có khi còn lớn hơn cả ở Anh, trên đất Mỹ này, Susan đã tạo được ấn tượng vô cùng mạnh mẽ. Ở bà, toát lên một nét gì đó khiến cho người hâm mộ “bên kia Đại Tây Dương” không thể không bị cuốn hút. Bà là hiện thân cho “Giấc mơ Mỹ”, cho niềm hy vọng rằng từ căn nhà gỗ ta hoàn toàn có thể bước vào Nhà Trắng. Susan đã sinh ra

nhầm chỗ, bà không có bạn bè quyền cao chức trọng, cũng không có vẻ ngoài của ngôi sao điện ảnh - nhưng cho dù vậy bà vẫn đạt được thành công. Bà có chất giọng, và chỉ cần tài năng đó thôi cũng đủ để giúp bà thành công. Và không giống như ở Anh, nơi mà trong chớp mắt, lời hoan hô có thể biến thành tiếng cười nhạo báng - hãy nhớ lại những người đã lớn tiếng la ó tại đêm chung kết *Britain's Got Talent* và các buổi trình diễn trực tiếp của Susan - trên đất Mỹ, mọi thành công đều nhận được sự tán thưởng. Họ không nâng bạn lên tận mây xanh để rồi lại đìm bạn xuống vực sâu; họ nâng bạn lên để trao tặng cho bạn sự ngưỡng mộ của họ. Và mọi người nghĩ, “Nếu bà ấy có thể làm được thì tôi cũng vậy. Và nếu tôi không làm được thì rất có thể sẽ là con cháu tôi.” Có lẽ chính vì điều này mà họ đã bị hiện tượng SuBo thu hút.

Piers Morgan, giám khảo chương trình ở Mỹ cũng như ở Anh, lên tiếng, “Nếu bà ấy đã sẵn sàng và có đủ khả năng, chúng tôi cho rằng bà ấy có thể sẽ... tất nhiên là vậy rồi. Susan trình diễn trực tiếp trước 25 triệu khán giả Mỹ? Như thế thì thật tuyệt vời.”

Morgan bổ sung, “Đôi khi bà ấy hơi mệt mỏi, dù gì bà ấy cũng đã 48 tuổi rồi mà.”

“Chúng tôi không muốn bị mắc vào cái bẫy hể nhìn thấy người phụ nữ trung tuổi nào là lại cho rằng đó sẽ là một Susan Boyle tiếp theo. Thật vô nghĩa. Nhờ có Susan, đó là một khoảnh khắc bất ngờ và phấn khích tột cùng. Không thể phủ nhận rằng tất cả mọi người đều muốn xem liệu chúng ta cũng có Susan Boyle của riêng mình không,” nhà điều hành sản xuất của chương trình truyền hình Mỹ Cécile Frot-Coutaz cho biết. “Điều tệ hại nhất mà chúng ta có thể làm là tìm thấy phiên bản riêng của mình. Càng cố gắng xếp đặt, ta sẽ càng ít cơ hội đạt được kết quả mong muốn.”

Paul Telegdy, phụ trách xây dựng chương trình thực tế của đài NBC, kênh truyền hình phát sóng *America's Got Talent*, cho biết êkíp phụ trách chương trình hy vọng sự kiện Boyle một bước bỗng thành sao sẽ góp phần làm tăng tỉ lệ người xem cho AGT, chương trình vốn vẫn luôn được khán giả đặc biệt yêu thích suốt hai mùa hè gần đây.

Danh tiếng bất ngờ của bà sẽ “gây được hiệu quả lớn trong việc để cho công chúng biết rằng đây chính là mục tiêu của *America's Got Talent*: sự dân chủ đối với bất kỳ thí sinh nào, bất kể tuổi tác hay hoàn cảnh cá nhân ra sao,” Fort-Coutaz nói.

Nhờ video đình đám của bà trên YouTube cũng như sự quan tâm rộng rãi mà nó đã thu hút được trên đất Mỹ, chẳng cần phải đợi đến lúc xuất hiện trực tiếp Susan đã gây được ảnh hưởng lên chương trình này.

“Rất nhiều thí sinh đến tham gia thử giọng đã thú thật với chúng tôi rằng trước đây họ chưa bao giờ làm thế, hoặc vì diện mạo hoặc vì họ không phù hợp với khuôn mẫu,” người dẫn chương trình Nick Cannon phát biểu. “Họ cảm thấy rằng nếu bà ấy [Susan] có thể làm được thì họ cũng có thể.”

Chuyên gia quan hệ cộng đồng người Mỹ Steve Jaffe, từng làm việc với cựu tổng thống Bill Clinton và ngôi sao điện ảnh Leonardo DiCaprio, đã gán thành công của Susan với hình ảnh “thua thiệt” của bà. “Susan Boyle là ví dụ kinh điển đại diện cho mong muốn của người dân Mỹ đối với đời sống giải trí và cuộc đời họ. Bà là hiện thân của hy vọng. Người Mỹ ăn bằng hy vọng,” ông nói.

“Susan Boyle là một người thua thiệt - một câu chuyện cổ tích có thực về người nghèo thành giàu. Chính vì thế chúng ta mới luôn thần tượng hóa các ngôi sao và chính điều đó đã thành nguồn động lực thúc đẩy chúng ta. Chúng ta mơ giấc mơ có thể trở nên giống như Susan Boyle. Bà là một tạo vật có

thật, một con người bằng xương bằng thịt, và tất cả chúng ta đều tin rằng nếu bà có thể làm được thì chúng ta cũng vậy.”

Ông nói thêm, “Susan là một con người không hề giả tạo. Càng ngày càng có nhiều người dân Mỹ ý thức một cách rõ ràng rằng luôn có một Giác mơ Mỹ đang chờ đón họ ngoài kia, chỉ cần họ thật sự cố gắng. Susan Boyle đã chờ đợi cơ hội lớn lao của cuộc đời mình, và bà đã nắm bắt được nó. Khi bà lần đầu tiên xuất hiện, không một ai tưởng tượng được bà lại có thể chuyên nghiệp đến như thế. Chúng ta phán xét bà dựa trên vẻ ngoài giản dị của bà, nhưng Susan còn có một trái tim. Chính vì vậy nên chúng ta đã mở rộng vòng tay chào đón bà - Susan đã cất tiếng hát tự trái tim.”

Khi đông đảo người hâm mộ đến đón bà tại sân bay LAX, Lulu đã chỉ ra, “Rất khó nói liệu cơn sốt Susan Boyle có hợp lý hay không. Thật không thể tin nổi. Sự nổi tiếng này đến một cách bất ngờ, và không dễ gì thích ứng được. Theo một nghĩa nào đó, sẽ tốt hơn nếu để bà hát xong rồi trở về nhà. Nhưng bạn phải chấp nhận cả hai. Tôi chỉ hy vọng bà ấy rồi sẽ có thể đương đầu được với toàn bộ chuyện này, vì quả thật không dễ dàng chút nào. Ai cũng có thể bị khớp và vấp ngã, nhưng điều quan trọng là ta sẽ đứng dậy như thế nào. Khi phát hiện ra mình đã trở nên nổi tiếng, tôi vô cùng phấn khích nhưng cũng không kém phần sợ hãi. Tôi đã bị cuốn vào cơn lốc xoáy. Tôi đã rất may mắn khi có một người quản lý tốt bụng quan tâm đến tôi như người mẹ chăm con. Sẽ chẳng dễ làm nên chuyện nếu xung quanh ta không có người phù hợp.”

Nếu có bất kỳ người nào nghi ngờ rằng vụ ngoại tình của Susan với nước Mỹ có thể sẽ kết thúc trong nước mắt thì tối hôm đó, họ sẽ phải gạt bỏ ý nghĩ này. Xấp xỉ 25 triệu người - lượng khán giả đông nhất vào buổi tối - đã lắng nghe bà. Bà là nguồn cảm hứng cho công chúng.

Dẫn chương trình của *America's Got Talent* Nick Cannon đã gọi bà là “một ca sĩ chỉ vài tháng trước đã chinh phục toàn thế giới. Bà đã thực hiện cuộc hành trình kỳ diệu để rồi chỉ trong chớp mắt đã trở nên nổi tiếng khắp toàn cầu - một hiện tượng trước nay chưa từng có.”

Với sự hỗ trợ của một nghệ sĩ piano, bộ đàn dây và dàn hợp xướng chín chu diện vest tuxedo, Susan xuất hiện trong chiếc váy dài đen, tóc đuôi thẳng, hạnh phúc đón nhận sự cổ vũ của khán giả trong trường quay và ban giám khảo, bao gồm cả Sharon Osbourne và Piers Morgan.

“Chà, thật không tin nổi,” Cannon thốt lên sau màn trình diễn của bà.

Nói chuyện trong chương trình, Susan nhắc đến cái chết của người mẹ. “Ban đầu, tôi cảm thấy vô cùng lẻ loi. Cảm giác cô độc thật sâu sắc. Tôi đã khóc rất nhiều. Tôi cảm thấy mình không thể nào chịu đựng hay đối phó được. Nhưng tôi biết mẹ muốn tôi làm được điều ý nghĩa trong cuộc đời mình.”

Bà còn kể về thời gian phải điều trị tại bệnh viện Priory do sức ép sau đêm chung kết *BGT* đã trở nên quá nặng nề. “Tôi không nhớ rõ lắm về những chuyện xảy ra sau đêm chung kết. Tôi chỉ nhớ là mình đã bị đưa vào trong xe cứu thương và đến bệnh viện này. Tôi chưa bao giờ cảm thấy mệt mỏi đến thế. Giờ đây nhớ lại, tôi hiểu rằng đó thật sự là điều cần thiết, vì tôi đã rất mệt mỏi. Tuy nhiên, tôi không biết mình đã gặp phải chuyện gì. Trước đây, tôi vốn chỉ là một khán giả quan sát thế giới, nhưng giờ đây, tôi đã trở thành một phần của chính thế giới đó, và cho dù vô cùng sợ hãi, tôi vẫn muốn đón nhận nó, bởi vì ngay lúc này đây, tôi cảm thấy mình đã tự tin vào bản thân hơn, có khả năng xử lý tốt hơn và sẵn sàng bước vào giấc mơ này hơn. Bây giờ, tôi đã sẵn sàng bước lên trên đó để hoàn thành nhiệm vụ của mình. Tôi không còn là cô bé hay sợ hãi trước kia nữa.”

Thật tình cờ, người chiến thắng cuộc thi này lại là một ca sĩ nông thôn đồng thời là chủ trại gà Kevin Skinner, với giải thưởng một triệu đô la kèm theo cơ hội tham gia buổi biểu diễn lớn tại Las Vegas, và cũng chẳng có gì khó hiểu khi người chiến thắng không thể kìm được nước mắt.

Cũng như đối với lượng khán giả khổng lồ, Susan đã thu hút được rất nhiều bài bình luận tích cực từ giới truyền thông Mỹ. Có lẽ đáng giá nhất trong số này chính là lời nhận xét của nhà phê bình âm nhạc nổi tiếng trên tờ *Los Angeles Times*. “Susan Boyle đã đặt tay lên bụng trong khi hát những nốt nhạc cuối cùng của bài ‘Wild Horses’ trong đêm chung kết *America’s Got Talent* diễn ra vào thứ Tư vừa rồi, một tư thế rất giống ca sĩ được đào tạo bài bản, cẩn thận định vị hơi thở của mình. Hành động đó đã kết thúc một màn trình diễn đáng yêu, đầy cảm hứng và vô cùng bất ngờ đúng như mong đợi của Simon Cowell, vị cố vấn dày kinh nghiệm của Susan.

“Những người đã dành tình cảm sâu đậm cho bản ghi âm đầu tiên của Rolling Stones cho khúc bi ca vốn rất thường xuyên được cover này có thể sẽ không thích cách thể hiện nhịp nhàng chậm rãi của Boyle, sự thiếu mĩa mai (xét cho cùng, chính mĩa mai là điều cốt yếu làm nên phong cách của Mick Jagger) và những chọn lọc khéo léo đã biến ‘Wild Horses’ từ một câu chuyện phức tạp về những cảm xúc rối bời trở thành tiếng lòng của một khát khao giản dị. Nhưng phần lớn công chúng Mỹ, ít nhất cũng là những gì được thể hiện trên chương trình truyền hình giờ vàng, vô cùng ngưỡng mộ giọng hát hân hoan của Boyle cũng như khả năng của bà có thể biến ngay cả một bài hát về sử dụng ma túy quá liều thành một tác phẩm xứng đáng được biểu diễn trong nhà thờ.”

Bài báo tiếp tục chỉ ra rằng màn trình diễn của bà đã được ghi đĩa (ca khúc đã được thu âm vào buổi tối trước hôm phát sóng chương trình, tuy

nhiên vẫn được bố trí giống như bà hát trực tiếp) và sự lo lắng rõ ràng đã khiến bà đứng chết trân trước ánh đèn sân khấu, nhưng điều đó cũng chẳng thành vấn đề. Bài báo tiếp tục:

“Kể từ khi xuất hiện trong *Britain’s Got Talent*, phiên bản Anh của chương trình tuyển chọn tài năng vốn đã được nhượng quyền thương hiệu trên khắp toàn cầu, Boyle đã trở thành một trong những người bình thường nổi tiếng nhất thế giới. Là một người thuộc tầng lớp lao động, ngoại hình tầm thường, và cho dù có muốn tham gia bộ phim *Desperate Housewives* - Những bà nội trợ tuyệt vọng - thì cũng sẽ bị loại bởi đã quá tuổi, ấy vậy nhưng Boyle đã khơi nguồn cảm hứng cho rất nhiều người nhờ quyết tâm theo đuổi giấc mơ trở thành người chuyên nghiệp trong ngành giải trí - một lĩnh vực vốn chủ yếu chỉ tôn vinh những người trẻ trung xinh đẹp.

“Bà không phải ngôi sao đầu tiên phủ nhận những tiêu chuẩn về nhan sắc: trước bà còn có Ethel Merman, Janis Joplin, và, khi thật, ngay cả *American Idol* cũng có tay rocker mập theo đạo Cơ đốc Chris Sligh. Có lẽ chính sự tương phản giữa giọng hát trong trẻo và cái cảm núng nính của Boyle đã khiến bà dường như vô cùng đặc biệt.”

Bài báo tiếp tục phân tích rằng công chúng đã ủng hộ Susan vì những lý do chẳng liên quan gì đến khả năng ca hát của bà. “Thật phẫn khởi biết bao khi chứng kiến một người phụ nữ gần-năm-mười-tuổi chưa từng gặp may mắn trong đời cuối cùng đã đến được với thành công, cho dù có những lúc thay vì mãn nguyện, bà lại cảm thấy bị tổn thương vì danh tiếng. Nhưng, thành thật mà nói, ta đã phản ứng một cách không công bằng khi tỏ ra ngạc nhiên trước giọng hát của bà. Boyle đã rèn luyện vô cùng vất vả để có thể hát như thế; bà giữ hơi đúng theo cách một ca sĩ nên làm. Có lẽ đã đến lúc chúng ta đừng nên tỏ ra quá sững sờ đến thế trước màn biểu diễn của bà, mà hãy

tôn trọng bà vì những phẩm chất mà bà đã trau dồi được: sự cẩn thận và đáng tin cậy.

“Năm nay 48, Boyle đủ tuổi để khi còn trẻ đã từng là một người hâm mộ Rolling Stones. Có lẽ, chính lòng can đảm từng góp phần mang lại sự nổi tiếng cho bà đã dẫn dắt bà lựa chọn một bài hát cũ quá quen thuộc của những chàng bad boy này để làm ca khúc giới thiệu cho album đầu tay của mình, sẽ ra mắt vào ngày 24 tháng Mười một này. Sự vụt sáng của bà đã mang lại cho giới nhạc pop một nhân vật mới vô cùng thú vị, cũng như đã giúp người yêu nhạc có cơ hội được nồng nhiệt đón nhận thêm một giọng ca tuyệt đẹp nữa.”

Nếu sự đánh giá đáng ngạc nhiên đó dành cho màn trình diễn của Susan còn chưa đủ, thì vẫn có rất nhiều nhân vật khác củng cố cho quan điểm này. Eric Ditzian của kênh MTV cho biết Susan đã khiến cả hội trường không ngừng vỗ tay nhiệt liệt; tờ *Examiner* nhận xét tiết mục biểu diễn của bà “làm mềm hóa nhưng vẫn rất tinh tế”; trong khi một trong những trang blog có tầm ảnh hưởng mạnh mẽ nhất thế giới, *Huffington Post*, nói rằng người ta có thể nghĩ bà đã ‘làm lu mờ hết những tiết mục khác’.”

David Hinckley của *New York Daily News* bình luận: “Phần lớn thời gian, bà hát dưới tiếng đàn piano đệm, với cách nhả chữ khoan thai lúc giống như khúc ballad vút cao trích từ một vở kịch, lúc lại y hệt một bài thánh ca.

“Chắc chắn nó không thể là một ca khúc theo phong cách rock ‘n’ roll - may mà như thế, vì nếu không nó sẽ chỉ trở nên quá kỳ dị. Nhưng dù sao đó vẫn là sự lựa chọn táo bạo đối với một người phụ nữ từng trả lời phỏng vấn rằng âm nhạc của bà là các bài hát được trích từ nhạc kịch.

“Bà hát một cách tự tin, ngay cả khi trong lời ca có những chi tiết dường như không có mối liên hệ với bất kỳ trải nghiệm cá nhân nào - và đó chắc chắn không phải bài hát kỳ quặc nhất của Rolling Stones mà bà có thể chọn.”

Amanda Holden, tại thời điểm đó cũng đang có mặt tại Mỹ, đã nhận lời phỏng vấn trên kênh thời sự CBS ngay sau khi chương trình được phát sóng.

“Tôi không biết dùng lời nào để miêu tả hết sự hãnh diện của mình. Lúc đó tôi đang đi chơi với mẹ, và hai chúng tôi cùng ngồi đó, ngay tại Nashville này, chứng kiến bà ấy được nước Mỹ đón nhận nồng nhiệt. Tôi cho rằng đó là tiết mục biểu diễn tự tin nhất bà ấy từng thể hiện từ trước đến nay. Và theo tôi thấy giờ đây nó đang thật sự toát lên trong tính cách của bà ấy, tình yêu mà bà ấy được đón nhận... Thật đẹp biết bao, thật đẹp biết bao. Nó làm tôi choáng ngợp. Theo tôi đây là sự thể hiện thành công nhất của bà ấy từ trước cho đến nay. Phải thành thật mà nói tôi đã nghe bài hát này từ hai tuần trước. Simon đã bí mật cho chúng tôi nghe trước. Khi đó tôi, Simon và Piers đang ở tại nhà Simon ở Los Angeles. Trời tối đen như mực. Simon đốt lửa quanh bể bơi và nói hãy nghe cái này đi, và rồi anh ấy bật đĩa CD lên.

“Vậy là chúng tôi lắng nghe và nó - tiếng hát của bà ấy - ngân lên xé toạc màn đêm, và đó đúng là một thời khắc thoát tục thiêng liêng chưa từng có. Tôi có cảm tưởng ngay cả Simon cũng sắp khóc đến nơi. Ý tôi là chính anh ấy cũng không tài nào tin nổi. Dường như cùng lúc bà vừa là Kate Bush lại vừa là Barbra Streisand. Chất giọng của bà khiến người ta choáng váng. Tôi thành thực cảm thấy thế và cũng cho rằng lựa chọn bài hát của bà thật sáng suốt, vô cùng sáng suốt. Có lẽ cuối cùng bà ấy cũng đã tìm ra cách thích nghi với hoàn cảnh. Tóc bà ấy trông thật đáng yêu. Bà ấy không trang điểm quá đậm. Khuôn mặt bà ấy rất ưa nhìn. Và theo tôi thấy, cách trang điểm của bà ấy tối hôm qua chỉ càng làm nổi bật điều đó theo một cách - theo một cách đặc biệt tinh tế. Và tôi cũng cho rằng bà ấy trông rất dễ có cảm tình, trông bà ấy vô cùng cao quý. Tôi thích cách bà ấy cảm ơn ban nhạc sau tiết mục biểu diễn. Bà ấy rất tự tin, vô cùng điềm tĩnh. Thật xuất sắc.”

Holden còn tiết lộ rằng nhờ quen biết Susan mà giờ đây cô có thể dễ dàng vào những nơi mà trong trường hợp khác có lẽ muốn vào được cô cũng phải tốn không ít công sức. “Để vào chỗ này chỗ kia, bất cứ khi nào người ta hỏi, ‘Cô cần gặp ai?’ thì tôi chỉ cần nói, ‘Anh biết Susan Boyle chứ? Tôi là giám khảo của chương trình đó đây.’”

“Vậy là họ sẽ reo lên, ‘Ôi Chúa ôi! Chà, Susan Boyle!’ Vậy là chúng tôi được vào.”

“Thật không thể tin được - dường như bà đã trở thành cái tên quen thuộc ở mọi góc ngách trên khắp thế giới. Tôi không nghĩ rằng bà ấy ý thức được chính xác sự nổi tiếng của mình giờ đã lên đến mức nào. Bà ấy đã thu mình trong một cái kén ở LA để thực hiện album, và có lẽ tưởng rằng thế giới chắc quên mất mình rồi.”

Chắc chắn thế giới không hề quên Susan. Những người đồng hương hâm mộ đội bóng Celtic dấu yêu của bà đã cổ vũ cuồng nhiệt khi Susan trình diễn tại sân Parkhead giữa giờ nghỉ giải lao của trận đấu với Hamburg trong khuôn khổ vòng loại Cup châu Âu cuối tháng Mười, và, khi không khí phấn khích không ngừng gia tăng bởi càng ngày càng gần tới thời điểm phát hành đĩa CD của bà, Susan đã tiết lộ một thông tin vô cùng choáng váng: Susan, bà cô 48 tuổi “chưa được hôn bao giờ”, thật ra từng có lần suýt kết hôn.

Tạp chí *Sun* đã dẫn lời bà, “Tôi từng có bạn trai, tên là John. Anh ấy cầu hôn tôi, nhưng sau đó lại thay đổi ý định. Chúng tôi chỉ có một nụ hôn phớt vào má.”

“Tôi đã nghĩ. ‘Em không nghĩ thế. Chúng ta sẽ không kết hôn khi mới chỉ quen nhau được vài tuần.’ Nhưng anh ấy đã rút lại lời cầu hôn. Xét trên phương diện nào đó, chuyện này đã khiến tôi rất buồn. Cảm thấy mình thiếu hấp dẫn. Cảm giác như cuộc sống đã phớt lờ mình.”

Bà còn kể lại cảm giác choáng váng trước vẻ ngoài “bà nội trợ bé nhỏ” của mình khi lần đầu tiên nhìn thấy mình trên truyền hình. “Tôi nhìn thấy bà nội trợ bé nhỏ với mái tóc bù xù, hàng lông mày rậm rịt, và tôi tự nhủ, ‘Hừm, đúng là không ăn hình lắm.’ ”

Tuy nhiên, như muôn đời vẫn thế, sự nổi tiếng luôn có mặt trái của nó. Đối với một phụ nữ từng sống quá lâu trong cõi đời trần tục mà chẳng mấy ai biết tới như Susan, việc đánh mất sự riêng tư không phải chuyện dễ dàng thích ứng. Xung quanh bà không lúc nào thiếu cánh truyền thông và đội ngũ săn ảnh, chực chờ chụp lấy đây một vài kiểu, kia mấy mẫu thông tin. Còn có thêm một kiểu người khác chủ yếu bám theo bà bởi bản tính ưa gây rối. Đến giữa tháng Mười một, bà đã được tăng cường bảo vệ sau khi một kẻ đeo bám quá khích xuất hiện tại nhà bà ở Blackburn.

Từ sau lần đầu tiên xuất hiện trên YouTube, Susan liên tục nhận được những bức thư kỳ quặc từ một phụ nữ trung tuổi người Mỹ. Sau đó, kẻ đeo bám này đã lảng lảng đến Blackburn, và mặc dù bà ta đã bị vệ sĩ chặn lại, nhưng ngay sau khi nghe tin về sự cố đã khiến Susan “chấn động” này, Simon Cowell đã đề nghị tăng cường bảo vệ bà.

Sự cố này đặc biệt đáng lo ngại vì vài tuần trước, trong buổi ký tặng sách ở London, quán quân của *The X Factor* Leona Lewis đã bị một kẻ hâm mộ loạn trí đâm ngay giữa thanh thiên bạch nhật.

“Người phụ nữ này đã kiên trì bám theo Susan vòng quanh thế giới,” một người bạn tiết lộ. “Đó là một phụ nữ trung tuổi người Mỹ bị Susan ám ảnh. Ban đầu, mọi người cho rằng đó đơn thuần là sự quấy rầy. Nhưng sau chuyện xảy ra với Leona, ai nấy đều cảnh giác gấp bội. Tháng này có ý nghĩa rất lớn đối với Susan, và tất cả mọi người đều muốn mọi chuyện được suôn sẻ.”

Sát đến ngày phát hành đĩa nhạc của Susan, một hãng bảo vệ đặt trụ sở tại Edinburgh đã nhận được hợp đồng bảo vệ bà, mặc dù theo lời bạn bè của Susan, bà có vẻ không cảm thấy bị nguy hiểm đe dọa.

Thậm chí người ta còn thấy Susan xuất hiện trên ngưỡng cửa ra vào trong chiếc áo choàng tắm chấm bi, vẫy vẫy tay với hàng xóm láng giềng và giơ ngón tay cái lên ra dấu. Không những thế, bà còn trình diễn điệu lắc hông đặc trưng và tiên liệu thành công của album, “Mọi chuyện thật tuyệt vời. Chắc chắn một trăm phần trăm nó sẽ vinh dự giành được vị trí số 1.”

Trong thời gian chuẩn bị phát hành đĩa CD, Susan đã trả lời phỏng vấn trên tờ *Daily Mirror*, tiết lộ một cách cởi mở hơn về cuộc sống khó khăn của bà khi còn bé - ngày nào bà cũng bị các giáo viên hung dữ đánh bằng thắt lưng và bị những đứa trẻ khác chế giễu tàn nhẫn - cũng như ảnh hưởng của nó đến cuộc sống của bà những năm sau này. Theo lời Susan, một trong những thời kỳ đen tối nhất trong cuộc đời bà là hồi còn đi học bà hay bị bắt nạt ở trường. “Chẳng có gì tồi tệ hơn chuyện người ta dùng cách ức hiếp bắt nạt bạn để chứng tỏ sức mạnh của họ, mà bạn thì lại chẳng biết làm sao có thể thoát khỏi chuyện đó.

“Sau khi mẹ tôi qua đời, có lẽ phải đến sáu tháng sau tôi mới ý thức được đầy đủ sự thật đó. Đó là khi sự cô đơn ngự trị và tôi chẳng có ai bên cạnh ngoài con mèo Pebbles. Khi ta mất một người có tầm ảnh hưởng lớn lao như người mẹ, ta sẽ cảm thấy như thể bị tước đoạt một phần con người mình, và điều đó đã ảnh hưởng tới lòng tự tin của ta.”

Bà nói âm nhạc là “sự giải phóng cảm xúc tuyệt đối” khỏi những vấn đề bà phải đương đầu khi còn trẻ, và giải thích cụ thể hơn, “Dường như đây là một cách hiệu quả để dàn xếp vấn đề đó - một cách rất, rất thú vị để dàn xếp vấn đề.”

Tất nhiên, đây không phải cuộc phỏng vấn duy nhất mà Susan tham gia. Trái ngược hẳn với cuộc trò chuyện xoa dịu tâm hồn cùng kênh truyền hình Mỹ, bà đã thể hiện một sự thành thực, bộc trực đáng chú ý trong cuộc trao đổi cùng Ian “Molly” Meldrum của đài truyền hình Australia. So với cách tiếp cận ngọt ngào dịu dàng trong cuộc phỏng vấn ở Mỹ, những câu hỏi mà Meldrum đặt ra - câu hỏi thực tế, không chủ tâm đánh vào cảm xúc - đã cho phép bà tiết lộ nhiều hơn về sự giãy vò bà đã phải chịu đựng trong các đoạn đời mình.

Bà trình bày kỹ hơn về các vấn đề đã được khơi ra trong *Mirror*. “Những người hơi kém thông minh sẽ bị kẻ khác lôi ra chế giễu,” bà nói. “Cuộc sống của tôi từng có thời không khác gì địa ngục.” Bà nói bà không ngừng bị “biến thành con ngốc” ở trường, và thú nhận rằng sự chế nhạo đó đã để lại trong bà những tổn thương cảm xúc và khiến bà vô cùng giận dữ.

“Tâm trạng tôi có thể lên xuống thất thường như con lắc yo-yo. Tôi có thể trở nên sần sùi. Tôi có thể hài hước ngay sau khi mệt mỏi, nhưng một khi đã bước lên sân khấu, tôi có thể quên hết mọi thứ. Tôi có cảm giác mình đang giao tiếp với khán giả. Trên sân khấu, tôi là một con người hoàn toàn khác.

“Tôi biết rõ nói với mọi người về chuyện này là một hành động mạo hiểm, nhưng ta phải thành thật. Hồi học ở trường tôi thường bị lôi ra làm trò đùa. Đó là sự ức hiếp về mặt tâm lý khiến ta bị tổn thương và đồng thời khơi dậy trong ta cảm xúc giận dữ sâu sắc.”

Khi Meldrum chỉ ra rằng bằng thành công của bà, Susan đã mang đến hy vọng cho rất nhiều người khác, bà bèn khai thác sâu hơn về chủ đề ông đặt ra, “Đặc biệt là với những người thua thiệt giống như tôi. Tôi có một chút khiếm khuyết và lúc nào mọi người cũng nói với tôi, ‘Cô không làm được chuyện này, cô không làm được chuyện kia, hoặc cô không đảm nhiệm được

công việc này đâu' hay đại loại thế. Điều đó khiến tôi cảm thấy rất khó chịu, giận dữ và chán nản. Tôi muốn tin rằng những ai dám mơ một giấc mơ thì rồi sẽ có thể nhờ sự quyết tâm của bản thân mà biến được ước mơ đó thành sự thật.

“VẬY nên khi đến với *Britain's Got Talent*, tôi đã có cơ hội được chứng tỏ mình. Rất nhiều bạn bè tôi nói rằng tôi có chất giọng kha khá, và hiển nhiên tôi đã nhận được sự ủng hộ vô cùng ý nghĩa từ mẹ tôi và các thành viên khác trong gia đình.

“KHÔNG ít lần, tôi đã chống đối lại mẹ mình. Ai cũng tranh cãi, ai cũng làm những chuyện lẽ ra không nên làm. Và ngay bây giờ đây, dù tôi đang rất cố gắng kiềm chế để không bật khóc, nhưng thật xót xa biết bao khi mẹ tôi không còn sống để được chứng kiến tôi có thể làm mẹ hạnh diện đến mức nào. Tôi biết mẹ sẽ tự hào về tôi.”

Khi Meldrum đề cập đến thành công tầm cỡ thế giới của bà, Susan chỉ trả lời đơn giản: “Tất cả những gì tôi phải làm là cất giọng hát. Tôi chỉ gây ra một chút xáo trộn thôi. Ông biết đấy, ai mà chẳng làm thế...”

Liệu sức ép có lớn quá không? “Sức ép cũng có mặt tốt vì nó khiến ta phải chăm chỉ lao động hơn nữa, nhưng nó sẽ có những tác động tiêu cực một khi ta mệt mỏi, vì vậy thỉnh thoảng ta cần có thời gian nghỉ ngơi. Đó là cách duy nhất giúp tôi ứng phó được với tình hình. Nhưng ngoài vấn đề đó ra, mọi chuyện rất thú vị.”

Bà bổ sung, “Nếu không được mọi người công nhận, rất có thể tôi cuối cùng sẽ bán khoả, ‘Mình đã làm sai chuyện gì rồi?’

“Tất cả mọi người đều từng có thời điểm cho rằng tôi nên bỏ cuộc, và nếu không phải vì muốn hoàn thành lời hứa với mẹ thì có lẽ tôi đã đầu hàng thật rồi... Tôi chẳng có đường hướng nào cho cuộc đời cả. Tôi chẳng có gì được

sắp đặt sẵn. Rất nhiều người đã được vạch rõ con đường đời, nhưng tôi thì không. Tôi không biết mình muốn trở thành người như thế nào. Tôi không biết mình giỏi giang ở lĩnh vực gì. Cũng chẳng ai nói với tôi rằng tôi giỏi cái này hay cái kia. Tôi luôn bị kiềm chế, không thể tiến lên phía trước. Vậy nên vấn đề nằm ở chỗ tôi sẽ trở thành người như thế nào, mục đích của tôi là gì và trong cuộc sống này, đâu là chỗ dành cho tôi.”

Đó là một bài phỏng vấn đáng chú ý được thực hiện bởi người đàn ông Úc tóc đã hoa râm, người đã giúp Susan được trải lòng hơn bao giờ hết.

Tuy nhiên, câu chuyện không phải chỉ xoay quanh những chủ đề u sầu đau khổ, Susan cũng tỏ ra khá tươi tỉnh trong cuộc chuyện trò, và khi Meldrum hỏi đùa bà rằng liệu với bản cover “Wild Horses”, bà có thay thế vai trò của Mick Jagger trong ban nhạc Stones không, bà đã khiến ông phải bật cười khi ngay lập tức bắt chước người ca sĩ của ban nhạc Stones.

Mặc dù “cơn sốt SuBo” vẫn cuồng nhiệt như thường lệ và bà cũng đã trình diễn “Wild Horses” ở Mỹ, nhưng trong một thời gian, Susan đã không hề hát tại sân khấu công cộng hay xuất hiện trên màn ảnh nhỏ nước Anh. Vì vậy, việc bà hát “Wild Horses” tại chương trình *The X Factor* cùng thời điểm phát hành đĩa nhạc của bà vào cuối tháng Mười một đã được xem như một “sự trở lại”!

Đây sẽ là lần đầu tiên bà trở lại trường quay Fountain ở Wembley - mái nhà đầu tiên của rất nhiều chương trình truyền hình kinh điển như *Ready, Steady, Go* và *No Hiding Place*, đồng thời cũng chính là nơi chứng kiến thất bại của bà trước Diversity trong đêm chung kết *BGT*.

Đối với Susan, đây là chuyến trở lại sân khấu vô cùng ngoạn mục, vì bà đã nhận được những tràng pháo tay cổ vũ nhiệt thành ngay cả khi còn chưa cất lên nốt nhạc nào. Bà nói được quay trở lại đúng là một điều “tuyệt vời

khôn tả”, và thêm, “Tôi cảm thấy vô cùng thoải mái và tôi thích được biểu diễn. Công chúng hãy chờ mà xem.”

Simon Cowell nói với bà, “Tôi rất tự hào về bà. Thật thú vị biết bao khi có bà ở đây.”

Bà vẫn đang đánh vật với cơn cảm cúm và phải quay lại hai lần mới thể hiện chính xác được “Wild Horses” vì đang hát lần đầu thì bà lại bị ho. May là bài hát đã được thu âm trước nên khi chương trình được phát sóng, tiết mục này vẫn được giới phê bình đánh giá là “không một khiếm khuyết”. Daily Mirror cho biết bà đã “trở lại thành công rực rỡ với màn ảnh nhỏ nước Anh”. Diva nhạc Pop Mariah Carey cũng phải ghi âm trước phần trình bày của mình trong chương trình này, và cũng vì cùng một lý do như Susan - bị trùng lịch. Susan phải bay tới Mỹ vào ngày phát sóng *The X Factor* để quảng bá cho album mới và tất nhiên, bà không thể ở hai nơi cùng một lúc được.

Cuối tuần đó, hãng tin Reuters đã cho đăng tải bài bình luận đúc kết lại tình trạng phấn khích cao độ khi thời gian đang đếm ngược từng phút tới thời điểm chính thức phát hành album của Susan:

“Nữ ca sĩ người Scotland, Susan Boyle, một trong những ngôi sao sáng chói nhất của thời đại Internet, đang tìm cách chuyển đổi sự nổi tiếng toàn cầu thành doanh thu bán đĩa bằng cách phát hành album đầu tay *I Dreamed A Dream*.

“Được đặt tên theo ca khúc trích từ vở nhạc kịch *Les Misérables* từng làm nên tên tuổi Susan, đĩa nhạc tập hợp 12 bài hát này là sự hòa trộn giữa những bản pop cover như ‘You’ll See’ của Madonna và ‘Daydream Believer’ của The Monkees’ với những bài Thánh ca kinh điển như ‘Amazing Grace’ và ‘Silent Night’.

“Đĩa nhạc được hãng Sony Music sản xuất đã đổ bộ lên các kệ đĩa nước

Anh vào thứ Hai còn ở nước Mỹ là thứ Ba, và những dấu hiệu thương mại ban đầu rất khả quan.

“Đây là album có khối lượng đặt hàng trên toàn cầu lớn nhất từ trước đến nay trên website bán lẻ Amazon.com, với lượng tiêu thụ được công bố là đã vượt quá con số 100.000 bản, đồng thời nó cũng được các tay cá cược đánh giá là đĩa nhạc có nhiều khả năng nhất sẽ chiếm lĩnh vị trí hàng đầu trên bảng xếp hạng của Anh trong suốt kỳ Giáng sinh - một khoảng thời gian được xem là sinh lời lớn.”

Tuy nhiên, bài báo lại kết thúc bằng một nét u ám hiểm hoi: “Những bình luận ban đầu không mấy tích cực... với việc tạp chí *The Times* gọi nó là ‘một món đồ khó chịu’ trong bài bình luận đạt hai trên năm sao, cùng mức xếp loại như trên *Guardian*.”

Bài báo này có thể được xem như đã có một kết thúc hơi u ám, nhưng rất nhiều bài bình luận khác lại không hề như thế. Chẳng hạn như *Scotsman* đã viết, “*I Dreamed A Dream* đã trở thành album có lượng đặt hàng lớn nhất mọi thời đại, và đâu đâu người ta cũng thấy phiên bản ‘Wild Horses’ của Rolling Stones hay đến bất ngờ ấy. Có thể ống kính máy quay đã không dành cho bà sự ưu ái khi bà lần đầu tiên xuất hiện trên truyền hình, nhưng ở trường hợp này, phòng thu âm thì dường như lại có. Album *I Dreamed A Dream* chắc chắn xuất sắc hơn nhiều so với bản chất sản phẩm thương mại ăn theo của nó, có sự đầu tư suy nghĩ khi lựa chọn ca khúc.” Bài bình luận tiếp tục tiết lộ Susan đã “thử thách hơi thở của mình với bản ‘Cry Me a River’ đầy sức ám ảnh, từ đầu đến cuối đều bộc lộ đẳng cấp, sự phá cách và hiểu biết về cách ngắt câu nhả chữ; đồng thời bà cũng thể hiện sự thiết tha đầy cống hiến khi hát ‘Up To the Mountain’ âm hưởng Thánh ca của Patty Griffin - ca khúc lấy cảm hứng từ bài diễn văn của Martin Luther King: ‘I’ve

been to the mountaintop’.”

Julian Monaghan, phụ trách mảng kinh doanh nhạc trên Amazon.co.uk cho biết, “Mới tám tháng trước còn chưa ai biết đến tài năng của Susan Boyle. Ấy vậy mà giờ đây, đĩa nhạc của bà lại được khách hàng trên toàn cầu đặt trước trên Amazon nhiều hơn bất kỳ sản phẩm của một nghệ sĩ nào khác. Đây là một thành công ngoài sức tưởng tượng và là bằng chứng hiển nhiên chứng tỏ bà đã giành được trái tim của không chỉ công chúng Anh và Mỹ mà còn ở mọi miền đất trên khắp thế giới.”

Trước đây Susan đã có lần đến Mỹ, trong chuyến ra mắt tại Los Angeles, nhưng giờ đây, điểm đến của bà là thành phố New York, với mục đích quảng bá cho album mới. Bà nhận được sự chào đón nồng nhiệt từ đông đảo người hâm mộ đang hồi hộp chờ đợi bên các hàng rào chắn ở sân bay JFK, một số người vẫy vẫy ảnh bà, một số khác lại giăng biểu ngữ, phất cờ Scotland hay trưng ra các tấm poster bày tỏ tình yêu dành cho bà. Chẳng trách Susan đã phải xúc động thốt lên:

“Thật sự là một cảnh tượng choáng váng. Nhất là tại sân bay. Tôi được đón tiếp rất nồng nhiệt, và đôi khi tôi còn thấy hơi choáng ngợp - phải thú thực như vậy.”

Trong số những người hâm mộ đến chào đón Susan tại JFK, có rất nhiều phụ nữ trung tuổi - một trong những nhóm hâm mộ cuồng nhiệt của bà - và để mang đến cảm giác thống nhất, họ đều quàng khăn đỏ giống như chiếc khăn Susan từng dùng. Chỉ riêng một trang mạng dành cho người hâm mộ đã có đến 37.000 người ghi danh - và con số này vẫn tăng lên từng ngày. Điều thú vị nằm ở chỗ, cùng với việc bàn tán rất nhiều về vẻ ngoài và giọng hát của Susan, người ta còn cho rằng niềm tin tôn giáo chính là một trong những lý do khiến người Mỹ dành cho bà sự yêu mến đến như vậy.

Bà trình bày ba ca khúc trích từ album. Cuộn mình trong bộ quần áo ấm để chống chọi với gió lạnh New York, Susan cất tiếng hát “Wild Horses”, “Cry Me A River” và “I Dreamed A Dream” trên sân khấu ngoài trời tại khu Rockefeller Plaza trước hàng triệu khán giả xem truyền hình.

Trả lời cuộc phỏng vấn của người dẫn chương trình Today Matt Lauer, Boyle cho biết bà đã thay đổi khá nhiều so với lần trình diễn đầu tiên từng đưa bà trở thành một hiện tượng bùng nổ trên YouTube.

“Tôi đã trưởng thành hơn,” bà nhận xét. “Tôi đã trở nên giống một quý bà hơn. Tôi không còn lắc hông nhiều quá nữa, ông thấy không?”

Bà còn nói thêm rằng trong album của bà, có một ca khúc, bản cover “You’ll See” của Madonna, chính là câu trả lời của bà dành cho những người từng bắt nạt bà hồi còn đi học. “Đấy là điều tôi muốn tuyên bố, bởi vì hồi còn đi học tôi đã bị bắt nạt rất nhiều: ‘Các người có thể làm điều đó với tôi khi tôi còn nhỏ, nhưng giờ thì các người không thể làm thế được nữa. Bây giờ tôi đã trưởng thành rồi.’ ”

Bà nhận được sự ủng hộ nhiệt thành từ ban nhạc và hàng trăm người hâm mộ - không ít người phải băng qua cả chiều dài đất nước để được gặp bà - đã vây lấy bà khi giữa buổi biểu diễn, bà reo hò lớn tiếng và vẫy vẫy chiếc khăn quàng trong không trung.

Tuy nhiên, chuyến thăm thú giữa chừng ấy không phải hoàn toàn không phát sinh sự cố nào. Có thời điểm, Susan mút mút ngón tay cái và nhিম chăm chăm vào khoảng xa xăm vô định. Rồi, cuối cùng, bà gục đầu vào hai tay òa khóc nức nở. Chuyện này xảy ra sau khi Susan nhận được tấm chắn chắn nhiều mảnh do hàng trăm người đến từ 28 quốc gia, trong đó có Anh, Mỹ, Australia, Canada, Mexico, Ba Lan, Nhật và cả Châu Nam Cực, cùng hợp lực khâu thành.

Một nguồn tin cho hay, “Mọi người xung quanh đều ý thức sâu sắc rằng bà có thể trở nên nhạy cảm đến thế nào dưới sức ép. Bà vừa thực hiện chuyến lưu diễn tại nước Mỹ, một sự kiện chắc hẳn sẽ khiến cho bất kỳ ai cảm thấy sức ép rất lớn.

“Có vẻ như chuyến lưu diễn đã bộc lộ những tác động tiêu cực khiến bà cảm thấy bất an. Bà vẫn đang được theo dõi sát sao và được trao cho tất cả những sự ủng hộ cần thiết.”

Một phát ngôn viên của Susan phát biểu, giảm thiểu mức độ nghiêm trọng của sự cố này, “Bà chỉ cảm thấy vui mừng khôn xiết và tột cùng xúc động bởi sự đón tiếp đã nhận được từ tất cả mọi người trên đất Mỹ.”

Sau đó, bà đã lên đường tới tòa nhà Empire State để quay một vài cảnh cho chương trình đặc biệt của đài ITV sẽ phát sóng vào giữa tháng Mười hai. Ngày tiếp theo, bà được đưa tới CBS để tham gia cuộc phỏng vấn được ghi hình trước và cả trình diễn nữa. Rồi bà đi ăn trưa tại nhà hàng Tavern on the Green cùng đoàn hộ tống - nhà báo, trợ lý riêng, nhân viên điều hành của hãng thu âm và các vệ sĩ.

Đến cuối tuần, bà quay trở về quê nhà Blackburn. Thay vì dãy phòng xa hoa 2.800 bảng một đêm tại khách sạn Ritz-Carlton với bộ chăn ga gối đệm bằng vải linen Pháp và đồ nội thất bọc vải hoa vàng, bà đã chọn nơi được bà thật sự coi là nhà.

Phía sau cánh cửa trắng bắt chước phong cách thời Phục Hưng tại ngôi nhà xây bằng đá rửa trong khu cư xá thành phố, người ta đồn rằng bà đang lên kế hoạch rời khỏi căn hộ ở London, hủy thẻ hội viên câu lạc bộ thể hình và từ bỏ chiếc xe ô tô có tài xế riêng. Bà đã đổi căn bếp bằng đá granite và những bức tường màu kem của căn hộ lộng lẫy đó để lấy hai chiếc ghế bành màu be tàn tạ, một bộ sưu tập ấm trà bằng đồng để trên bệ lò sưởi và một

bình whisky bụi bặm đựng đầy tiền xu.

Một người trong nhóm nhân viên quan hệ cộng đồng của bà nói, “Đối với bà, nhà có nghĩa là căn hộ ở Blackburn nơi đã chứng kiến sự trưởng thành của bà, là mái ấm nơi bà muốn được sống trong đó. Bà sẽ không mua một ngôi nhà ở London. Chỗ ở tạm thời mà bà thuê ở London rất phù hợp trong thời điểm hiện tại. Vì phải ở London để thực hiện đĩa nhạc nên Susan vẫn đang phải chia sẻ quỹ thời gian của mình, nhưng bà sẽ sớm quay trở lại Scotland, cùng với Pebbles, thôi.”

Những bức ảnh chụp cảnh Susan đang mút ngón tay và dầm dìa nước mắt ở New York đã dẫn một số nhà quan sát đi đến ước đoán rằng bà một lần nữa lại đang đứng trên ranh giới mong manh, nhưng khi yên vị ở quê nhà rồi, bà đã lên tiếng phủ nhận điều này. Bà cho biết một người hâm mộ đã hỏi sự nghiệp của bà tiến triển như thế nào, và bà đáp lại rằng bà vẫn đang tiến hành mọi việc thật chậm rãi, thực hiện những “bước tiến nhỏ” rồi cùng với câu trả lời đó bà đã chọc ngón tay cái vào miệng để trêu người này. Bà không thể tin nổi những bức ảnh chụp sự cố này đăng tải sau đó lại được đi kèm với bài viết suy đoán rằng rất có thể bà đang bị suy nhược.

Những giọt nước mắt chỉ đơn giản bắt nguồn từ nỗi xúc động trước sự chu đáo của những người hâm mộ đã không quản vất vả để khâu thành tấm chăn cho bà. “Tôi rất vui và hoàn toàn ổn. Trước đây, tôi chưa bao giờ được thế giới đón nhận. Giờ thì tôi cảm thấy mình là một phần của nó và tôi nhận thấy điều này thật phấn khích. Tôi thật sự hài lòng với bản thân, và vì rốt cuộc cũng đã hoàn thành được ước mơ của mình nên tôi cảm thấy vô cùng may mắn và được ưu ái. Tôi vẫn tự hỏi mình không biết bao nhiêu lần, ‘Đây có đúng là sự thực không?’ Và tôi vẫn luôn sẵn sàng đón nhận câu trả lời của một người nào đó rằng, ‘Ha ha, cưng ơi, chúng tôi đang đùa đấy.’ ” Bà nhắc

đi nhắc lại rằng bà thích được nổi tiếng, rằng, “Ai mà chẳng sợ này sợ kia, nhưng với tôi, tôi chỉ sợ rằng rất có thể toàn bộ chuyện này rồi sẽ có lúc biến mất. Tôi muốn duy trì nó lâu chừng nào hay chừng đấy. Nếu ngày mai tất cả đều tan biến, thì tôi vẫn biết rằng ngay bây giờ đây mình đã được tận hưởng từng phút giây hiện thực hóa giấc mơ của mình.”

Sau khi đã phải chịu quá nhiều sự chế giễu thời còn đi học, giờ đây trong cảm nhận của Susan, sự tán thưởng mà bà đang nhận được chính là khía cạnh tốt đẹp nhất trong sự nổi tiếng của bà. “Có nghĩa là, so với những người khác, tôi giành được thứ này thứ kia chậm hơn một chút. Nhưng khả năng của tôi lớn hơn nhiều so với những gì mọi người vẫn nghĩ. Hồi đi học, tôi cảm thấy rất chán nản, rất cô đơn - bạn bè trong lớp không muốn ngồi cạnh tôi. Tôi khóc rất nhiều và như thế lại càng dễ khiến ta bị chế giễu nhiều hơn.”

Còn về diện mạo mới của bà: “Tôi vẫn thường xuyên đọc được những bài viết cho rằng tôi được như thế này tất cả là nhờ tiêm Botox, làm trắng răng... nhưng tôi không hề can thiệp những thứ kiểu thế. Tôi đã lao động rất vất vả và cũng là chuyện hay khi sụt được khá nhiều cân. Toàn bộ quá trình này khá hữu ích đối với tôi.”

Tính đến dịp nghỉ cuối tuần cuối cùng của tháng Mười một năm 2009, chỉ trong vòng một tuần, 700.000 nghìn đĩa nhạc của Susan đã được bán hết chỉ riêng ở Mỹ. Tại Anh, con số đó là xấp xỉ 400.000.

“Tôi tới LA và tại sân bay, đã có rất nhiều người đang chờ sẵn chúng tôi,” bà kể lại. “Thật ấn tượng - Ôi, lạy Chúa, nó không giống với bất kỳ điều gì mà một phụ nữ như tôi từng trải qua. Nhưng tôi thật không tưởng tượng nổi người Mỹ lại có thể thân thiện và nồng nhiệt đến thế.

“Thật ấn tượng biết bao khi có mặt ở Hollywood. Có vẻ như khách sạn nơi tôi đang ở cũng chính là chỗ Frank Sinatra thường đưa phụ nữ đến. Và

tôi cũng đã nhúng ngón chân vào chính cái hồ bơi từng được Grace Kelly sử dụng.

“Đây là một thế giới tôi chưa từng biết đến và cũng chưa bao giờ mơ rằng mình sẽ được nhìn thấy. Tôi chỉ muốn ngay lập tức được đến thăm lần nữa.”

Bà nhắc lại rằng nỗi hối tiếc lớn nhất trong cuộc đời bà chính là việc cha mẹ bà không còn sống để được chứng kiến sự lột xác kỳ diệu của bà. Cha bà, Patrick, một thợ mỏ đồng thời là ca sĩ tại các câu lạc bộ, đã qua đời từ mười năm trước.

“Tôi nghĩ bố mẹ sẽ rất tự hào về tôi - tôi hy vọng họ sẽ cảm thấy thế. Tôi đã làm rất nhiều điều không phải với cha mẹ mình. Ai trên đời mà chẳng làm vậy với cha mẹ mình. Nhưng tôi rất hy vọng rằng giờ đây mình đã bù đắp được cho những lỗi lầm đó và cha mẹ vẫn đang mỉm cười với tôi. Có nhiều khi tôi cảm nhận được điều đó. Ước mơ duy nhất của cha tôi, trở thành ca sĩ, giờ đang được hiện thực hóa qua tôi - vì vậy tôi nghĩ cha tôi sẽ tự hào!”

Người anh trai Gerry có quan điểm riêng về Susan cũng như tình huống đặc biệt mà bà đang phải trải qua, một mặt là siêu sao nổi tiếng toàn cầu, mặt kia là một bà cô trung tuổi trong ngôi nhà ở khu cư xá thành phố.

“Tôi chỉ lo rằng sự nổi tiếng sẽ khiến Susan bị vắt kiệt cả sức lực lẫn tinh thần và cô ấy sẽ đánh mất mối liên hệ với thực tế. Nếu đúng thật như vậy thì bất kỳ lúc nào cô ấy cũng có thể suy sụp,” ông tiết lộ. “Tôi cần phải bảo vệ cô ấy, vì cô ấy hay bất an và dễ bị tổn thương. Đối với cô ấy, gia đình chính là chiếc mỏ neo duy nhất. Không có chúng tôi, cô ấy có lẽ sẽ trôi dạt mãi.

“Susan nói cô ấy đang trong tâm trạng vô cùng thoải mái, nhưng ai nhìn vào cũng có thể thấy cô ấy đã hoàn toàn bị choáng ngợp trước phản ứng của công chúng Mỹ. Tôi vẫn thường hỏi cô ấy, ‘Em có bình tĩnh không, em có hạnh phúc không?’ và Susan đáp lại rằng cô ấy đang được ở tại một nơi đúng

như mong muốn, và điều đó đã khiến tôi thấy an lòng. Tôi bảo với Susan rằng cô ấy nên thư giãn ít ngày, và tôi cũng tận dụng cơ hội cho cô ấy biết tất cả mọi người đều yêu quý cô ấy, đặc biệt là gia đình, và tất nhiên cả con mèo cưng Pebbles mà lần nào nói chuyện cô ấy cũng đều hỏi thăm tình hình.”

Cũng theo lời Gerry, điều khiến ông lo ngại hơn cả là việc Susan ý thức được khá rõ ràng một thực tế rằng hôm nay bà có thể là đối tượng nhận được nhiều sự quan tâm nhất, nhưng rất có thể chỉ ngay ngày mai thôi, bà sẽ trở thành quá khứ.

“Cô ấy thường xuyên nói chuyện với tôi, gọi điện thoại cho tôi vào đủ mọi thời điểm kỳ cục bất kể ngày đêm. Tôi sẽ ngay lập tức phải đưa cô ấy trở về với thực tại bằng cách trò chuyện theo đúng kiểu anh trai em gái. Susan lớn xác thật đấy, nhưng cô ấy vẫn phải cố gắng mới thích nghi được với tình hình dù đã sáu tháng trôi qua. Cô ấy luôn trút hết gan ruột ra với tôi và có thể lại quay trở về với cung cách thương thân trách phận quen thuộc. Tôi đã nói chuyện với Susan trước khi cô ấy lên đường sang Mỹ, và cô ấy biết rõ rằng đây chính là khởi đầu cho thời kỳ trọng đại. Nhưng nếu cô ấy không tỉnh táo thì chuyện này cũng sẽ làm phát sinh không ít vấn đề. Cô ấy quá khác biệt so với mọi người và ngay cả những điều nhỏ nhất cũng có thể khiến cô ấy trở nên thất vọng cùng cực.

“Đối với Susan, đây là một sự việc phi thường, và cách xử lý thận trọng của tôi là cứ để mặc cô ấy nói chuyện về sự nghiệp của cô ấy trong một vài phút, rồi sẽ đột ngột thay đổi chủ đề để kéo cô ấy phần nào trở lại trạng thái bình thường,” ông nói với tạp chí *People*.

“Từ hồi tháng Sáu, cô ấy đã khuấy đảo các kênh truyền hình trên toàn cầu, và rồi bị biến thành tù nhân trong chính ngôi nhà của mình cũng như tại phòng khách sạn.

“Cô ấy có một đội ngũ quản lý tuyệt vời, nhưng tôi có mặt ở đó để ủng hộ tinh thần cho cô ấy. Tất nhiên tiền bạc với Susan rất quan trọng, nhưng khoảnh khắc hạnh phúc nhất của cô ấy là khi được ngồi bên lò sưởi tại nhà riêng cùng với con mèo Pebbles.

“Tôi biết Susan sẽ sẵn sàng từ bỏ hàng triệu bảng chỉ để vẫn được sống vui vẻ, bình thường.

“Bệnh viện Priory giúp được rất nhiều cho cô ấy, nhưng chiến đấu với sự tuyệt vọng và căng thẳng là một cuộc chiến trường kỳ. Thật kỳ lạ là càng được yêu quý thì cô ấy lại càng cảm thấy lo lắng nhiều hơn.”

Gerry nói thêm, “Simon Cowell là một nguồn động viên rất lớn đối với Susan... Nhưng xin các vị đừng quên rằng không phải ai khác mà chính Susan mới là người tự quyết định tham gia vào chương trình này. Điều cần thiết đối với Susan bây giờ chính là một vài ngày tắt điện thoại, ngồi bên bếp lửa với con mèo Pebbles gừ gừ trong lòng.”

Chuyên gia truyền thông lão luyện Max Clifford, người đại diện của Simon Cowell, đã đưa ra những nhận định riêng về cách giúp đỡ Susan tốt nhất, “Nhớ lại hồi thập kỷ 1960, chúng ta đã có The Beatles và họ thật sự vô cùng vĩ đại. Nhưng cũng phải mất đến hàng tuần hàng tháng họ mới giành được sự nổi tiếng trên khắp toàn cầu. Với Susan, có thể nói theo đúng nghĩa đen rằng mọi chuyện có thể được tính bằng phút. Từ trước tới nay, chưa từng có một sự kiện nào như thế. Bà sẽ được rất nhiều người để mắt đến cũng như bảo vệ bà trước những phản ứng thái quá, và bà cũng sẽ kết nạp thêm được vô vàn người hâm mộ nhiệt thành.

“Điều quan trọng là hãy cứ để bà thoải mái làm mọi việc theo cách của mình, và rất có thể, chỉ sau vài tuần hoặc vài tháng, bà sẽ kêu lên, ‘Tôi không thể chịu đựng thêm được nữa’ - nhưng bà vẫn phải đưa ra quyết định đó. Tôi

nghe tất cả mọi người đều ít nhiều bị bất ngờ. Trước đây, chưa một nhân vật nào trong ngành công nghiệp giải trí từng hợp tác với Susan Boyle.

“Nhưng họ rồi đã quen, đã dần thích nghi được với chuyện này, và Simon Cowell đã đảm bảo rằng gia đình bà sẽ luôn luôn ở bên bà, và tất cả mọi việc sẽ được thực hiện theo một cách thức khiến bà cảm thấy thoải mái nhất.

“Susan Boyle có rất nhiều cơ hội lớn được trở nên nổi tiếng trên khắp thế giới, bởi vì bà có chất giọng đẹp và một câu chuyện cuộc đời kỳ lạ đủ sức chinh phục hàng triệu trái tim. Nhưng tôi cũng cho rằng, ngay cả sau này, chúng ta sẽ chẳng gặp được một ai ít chất ngôi sao đến như bà.”

Lượng tiêu thụ đĩa hát của Susan đã khiến tất cả mọi người đều phải sửng sồ. Ngay khi lượng phát hành chính thức được tung ra thị trường, ngay trong tuần đầu tiên tại Anh, đĩa nhạc này đã bán được tổng cộng 410.000 bản - lượng tiêu thụ cao nhất từ xưa đến nay đối với một đĩa nhạc trong tuần đầu tiên phát hành. Bà đã đánh bật một ngôi sao truyền hình thực tế khác - quán quân *The X Factor* Leona Lewis với album *Spirit* từng bán được hơn 375.000 bản trong tuần đầu phiên phát hành hồi tháng Mười một 2007 - để trở thành ca sĩ có lượng tiêu thụ album đầu tay cao nhất trong tuần đầu tiên chính thức xuất hiện trên thị trường.

Năm trước đó, chính Leona Lewis đã đoạt vị trí này từ tay Arctic Monkeys với album đầu tay của họ *Whatever People Say I Am, That's What I'm Not* trình làng năm 2006.

Martin Talbot của Official Charts Company cho biết, “Thành công của Susan Boyle đúng là một hiện tượng. Sau toàn bộ bầu không khí kích động xoay xung quanh sự xuất hiện của bà tại *Britain's Got Talent*, tất cả mọi người đều trông đợi bà sẽ tạo được ảnh hưởng lớn trong lần phát hành đĩa nhạc đầu tay. Nhưng chẳng mấy ai dám nghĩ đến một sự đột phá ấn tượng

đến mức ấy.”

Tại Mỹ, mọi chuyện cũng diễn ra tương tự khi album thẳng tiến đến ngôi vị số 1 trên các bảng xếp hạng. Khoảng 701.000 đĩa nhạc của bà đã được bán ra trên đất nước nằm bên kia bờ Đại Tây Dương trong tuần đầu tiên phát hành - con số lớn gấp ba lần so với đối thủ gần đây nhất, giọng nam cao người Italia Andrea Bocelli.

Điều đó cũng đồng nghĩa với việc nó chính là đĩa nhạc đầu tay bán chạy nhất của một nữ ca sĩ tính từ trước cho đến nay - với hai triệu bản trên toàn cầu trong tuần đầu tiên. Riêng tại Mỹ, đây là đĩa nhạc bán chạy nhất của một nữ nghệ sĩ trong tuần đầu tiên. Chỉ tay rapper nam người Mỹ Snoop Dogg là đánh bại được kỷ lục này. Album này cũng được xếp hạng nhất tại Ireland, Australia, New Zealand, Canada và nhiều quốc gia trên khắp thế giới.

Simon Cowell nói, “Bà ấy giống hệt như nhân vật chính trong câu chuyện kể vĩ đại về những con người thua thiệt - giống như trong một bộ phim của Hollywood. Chính người phụ nữ cô đơn sống trong căn nhà nhỏ giữa ngôi làng nhỏ ở Scotland này đã dành cả cuộc đời mơ ước được trở thành ngôi sao.

“Từ trước tới nay, bà chưa từng được ai coi trọng, và nỗ lực cuối cùng của bà là được trình diễn trên *Britain’s Got Talent*. Ngay giây phút bà cất tiếng hát, cuộc đời bà đã thay đổi vĩnh viễn.

“Tôi thật không ngờ mình lại cảm thấy tự hào và hài lòng về Susan đến thế,” ông nói. “Có lẽ, nếu là một người nào đó dễ thương hơn thì bà đã chẳng thể gặt hái được thành công đó. Bà đã thực hiện theo cách riêng của mình và biến giấc mơ thành hiện thực. Trên sân khấu *Britain’s Got Talent*, ngay khi bà cất tiếng, cả thế giới đã hoàn toàn bị bà chinh phục, chính vì vậy album của bà đã trở thành album đầu tay bán chạy nhất từ trước đến nay chỉ tính

trong tuần đầu tiên phát hành.”

Với một sự nổi tiếng đến vậy, giờ đây ngay cả những thông tin vặt vãnh nhất về Susan cũng giành được một chỗ đứng trên các trang báo hay website. Vậy nên khi bà cho biết cuộc gặp gỡ với ngôi sao *Baywatch* David Hasselhoff, hiện đang là một thành viên ban giám khảo *America's Got Talent*, đã trở thành một trong những điểm sáng trong con đường nổi tiếng của bà, tin tức này chẳng mấy chốc đã được lan truyền trên khắp thế giới. “Thời điểm đáng nhớ nhất là tại *America's Got Talent* khi tôi được gặp Piers, Sharon Osbourne và The Hoff - đấy đúng là một chàng đẹp trai dễ mến,” Susan phát biểu.

Thiện ý này đã được The Hoff (biệt danh của David Hasselhoff) đáp lại bằng cách bày tỏ Susan chính là người đóng vai trò quan trọng trong việc “đưa thế giới lại bên nhau”.

Trong một cuộc phỏng vấn trên đài phát thanh, bà đã tâm sự rằng nếu không may qua đời, bà muốn trong đám tang, mọi người phát bài hát thiếu nhi “Nellie The Elephant” do Mandy Miller trình bày. Tin tức này cũng nhanh chóng lan nhanh không khác gì đám cháy rừng.

Trong bầu không khí cuồng nhiệt này, cũng thật thú vị khi tìm hiểu xem một ca sĩ đồng nghiệp nghĩ gì về bà. Bette Midler - nghệ danh The Divine Miss M - đã từng thống trị trên đỉnh cao âm nhạc trong suốt ba thập kỷ liền, và lẽ tất nhiên, không ai phù hợp hơn người nghệ sĩ này để bình luận về cả con người lẫn thành công của Susan. Là Midler, bà cũng sẽ không nói những lời vô vị; bà không phải kiểu người đó.

“Tôi cho rằng bà đã có một sự lựa chọn chất liệu vô cùng sáng suốt, bởi vì âm hưởng chủ đạo của bài hát này chính là niềm tin, và đại đa số dân chúng đều bị hút tới nhà thờ. Bà là một nghệ sĩ đã đến thời điểm tỏa sáng,” ngôi sao

này phát biểu. “Mọi người yêu thứ giọng đó. Bà hát một cách liền mạch. Bà không dụng đến nhiều đoạn riff. Không láy rền, không ngân nga. Đó là bài hát liền một mạch xuất phát từ trái tim.”

CHƯƠNG MƯỜI BA

TỘT ĐỈNH VINH QUANG

Piers Morgan nhìn thẳng vào camera và tuyên bố: “Lần kết hợp đầu tiên... xin hãy chào đón Elaine Paige và Susan Boyle!”

Đó là tối ngày 13 tháng Mười hai năm 2009, tròn tám tháng sau buổi thử giọng của *Britain's Got Talent* tại Glasgow, và thế giới của Susan Boyle đã vĩnh viễn thay đổi.

Tại buổi thử giọng, không ít người đã cười phá lên hay nhướn mày ngạc nhiên khi thấy người phụ nữ vô danh tiểu tốt này dám nhắc đến mơ ước được đua tranh với Elaine Paige. Ấy vậy nhưng họ đang ở đây, sắp cùng nhau chia sẻ một sân khấu. Và sự kiện này diễn ra trong một chương trình dành cho Susan chứ không phải Elaine Paige!

Morgan đã đúng; đây là sự kết hợp lần đầu tiên sau bao tháng ngày mong mỏi giữa hai con người - người thứ nhất là một biểu tượng, một huyền thoại sống trên sân khấu nhạc kịch; người thứ hai là một phụ nữ đã mang đến định nghĩa mới cho cụm từ “hiện tượng chấn động giới showbiz”.

Ngay từ những ngày đầu Susan thu hút trí tưởng tượng của thế giới, Paige đã bày tỏ sự hứng thú đối với viễn cảnh được song ca cùng bà. Và, cuối cùng, giờ đây điều đó cũng đã xảy ra. Bài hát được họ thể hiện là “I Know Him So Well”, một ca khúc từng được Paige thể hiện vô cùng thành công nhiều năm về trước với sự góp giọng của Barbara Dickson.

Được trích từ vở nhạc kịch *Chess*, bài hát đã có được một nền tảng tuyệt

vời. Không những được thể hiện bởi Paige và Dickson - hai trong số những nữ ca sĩ đáng kính nhất trong giới, ca khúc này còn được viết nên bởi Tim Rice và bộ đôi Abba Benny Andersson và Björn Ulvaeus, những tác giả của nhiều tuyệt phẩm âm nhạc đại chúng. Từ trước đến nay, đã có không ít ngôi sao thể hiện ca khúc này, thậm chí trong đó có cả Barbra Streisand và Whitney Houston, và nó cũng từng được hai nữ diễn viên hài Dawn French và Jennifer Saunders hát nhại lại để giễu cợt một cách không thương tiếc.

Tất nhiên, trong buổi tối Chủ nhật đó, không hề có chút đùa cợt nào khi Elaine Paige xuất hiện trên màn ảnh truyền hình, vô cùng lộng lẫy trong bộ váy xanh lấp lánh, cất tiếng hát khúc mở màn cho bài ca vừa ngọt ngào vừa cay đắng ấy, một đoạn đối thoại giữa người vợ bị ghẻ lạnh cùng cô nhân tình của ngài kiện tướng cờ vua. Đến lúc Susan, vô cùng sang trọng trong chiếc váy dài chấm gót màu nâu sẫm, bắt đầu góp giọng và bước từ phía bên kia sân khấu để đến bên Paige, toàn thể khán giả tại London Studios đều bất giác vỗ tay chào đón. Trong hơn ba phút phối âm vô cùng nhuần nhuyễn của cặp song ca, bài hát đậm chất Abba, và khi phần trình diễn kết thúc, hai nữ ca sĩ ôm nhau thân thiết. Khi Susan sụp mắt xuống, Paige ghé sát tai bà thì thầm động viên, trong khi khán giả hoan hô rầm rĩ. Susan hôn phớt Elaine Paige.

Piers Morgan xúc động phát biểu, “Tôi thật tình không dám chắc trong đám đông kia ai là người phấn khích nhất, nhưng rất có thể chính là tôi.”

Tối đó, Susan còn đơn ca hai bài khác, “Who I Was Born To Be” và “Cry Me A River” trước khi, như một lẽ đương nhiên, kết thúc bằng bài “I Dreamed A Dream”. Tuy nhiên, không giống như cái ngày nào xa lắc xa lơ trên sân khấu Glasgow, lần này Susan không trình diễn đơn độc. Vây quanh bà là các các diễn viên của vở nhạc kịch *Les Misérables* và bà đứng đó, là tâm điểm của tác phẩm hoành tráng này, tô điểm cho vở nhạc kịch thành

công nhất mọi thời đại.

Mười triệu khán giả đã theo dõi chương trình truyền hình đặc biệt kéo dài hàng tiếng đồng hồ phát trên kênh ITV, và đến khi được phát sóng tại Mỹ trên kênh TV Guide Network, nó cũng trở thành chương trình đặc biệt có tỉ suất người xem cao nhất trong lịch sử truyền hình.

Với hàng triệu hàng triệu lời lẽ viết về bà và không biết bao nhiêu giờ phát sóng truyền thanh truyền hình có sự tham gia của bà, có lẽ chẳng còn mấy điều mới mẻ để nói thêm về bà nữa. Tuy nhiên, tối hôm đó, vẫn có một thông tin khá thú vị về việc bà đã được chấp nhận và được quan sát như thế nào hồi ở Glasgow.

Declan Donnelly cho biết, “Lần đầu tiên chúng tôi nhìn thấy bà ấy ở Glasgow, có vẻ như bà ấy chẳng chịu trò chuyện với bất kỳ ai mà chỉ ngồi một mình trong góc phòng. Vậy nên chúng tôi thật sự không mấy để ý đến bà ấy. Rồi chúng tôi giới thiệu bà ấy lên sân khấu, và thành thật mà nói, chúng tôi sau đó chỉ nghĩ đến chuyện sẽ ăn món gì cho bữa trưa đây.”

Anthony McParlin cũng có những ký ức tương tự. “Chúng tôi đã nghĩ, ‘Ái chà, bắt đầu thôi nào, lại thêm một người như thế nữa. Chúng ta lại có thêm một màn biểu diễn kiểu thế nữa rồi.’ Susan lộ vẻ lo lắng, bà ấy toát lên vẻ lo lắng không lẫn vào đâu được.”

Trong chương trình này, Susan đã được Morgan trao tặng ba đĩa bạch kim vì đã bán được hơn một triệu album, còn Simon Cowell thì chia sẻ về những cảm xúc của ông trong ngày thử giọng ở Glasgow, “Tôi có thể cảm nhận được rõ ràng bầu không khí từ hàng ghế khán giả sau lưng mình đang mỗi lúc một thêm bồn chồn, ta có thể cảm nhận được điều đó. Nói một cách nghiêm túc, họ đã ngửi thấy mùi thất bại từ bà. Nhưng chỉ sau năm giây bà ấy cất tiếng hát, tôi đã cảm nhận được sự thay đổi không thể tin nổi.

“Chính trong giây phút đó, tôi đã nghĩ nếu bà ấy có thể hát thành công đoạn điệp khúc, bài hát này sẽ vĩnh viễn thay đổi cuộc đời bà ấy. Tôi có thể cảm nhận được điều đó. Những cảm xúc mà tôi đã được trải nghiệm suốt trong và sau thời gian bài hát ấy được trình bày là những cảm xúc trước nay tôi chưa từng có trong bất cứ buổi thử giọng nào. Dường như phép màu đã xảy ra trong ngày thử giọng đó.”

Về màn trình diễn của bà trong đêm chung kết, với sự cố ấp úng khi mới vào bài hát, Simon nói, “Bà không bắt nhịp với bài hát ngay được, và trước một sự cố như thế, bất cứ ca sĩ nào, đặc biệt là một người chưa từng có bất cứ kinh nghiệm biểu diễn trực tiếp nào như bà, cũng không tránh khỏi bối rối. Tôi đã đề nghị được gặp bà ấy trước khi đêm chung kết bắt đầu. Tôi vào phòng thay quần áo và nói, ‘Susan, tôi muốn nói chuyện với bà. Bà không nhất thiết phải làm chuyện này.’ Bà ấy trả lời, ‘Simon, tôi đã sống độc lập cả đời rồi, mơ ước cuộc đời tôi là được trở thành ca sĩ, đây là cơ hội để tôi thực hiện giấc mơ đó, và tôi sẽ làm việc này.’ Tôi nói, ‘Hiện nay, bà đang là ứng cử viên số một cho chức vô địch, nhưng đối với tôi, điều đó cũng đồng nghĩa với việc sẽ có khả năng bà không chiến thắng. Bà sẽ đối phó như thế nào với chuyện đó?’ Bà ấy nói, ‘Tôi vẫn muốn bước ra sân khấu.’ ”

Vậy khi người ta tuyên bố Diversity là người chiến thắng thì sao? “Thường thì tôi luôn quan sát người chiến thắng, nhưng lần này, tôi lại đưa mắt về phía bên phải và thoáng nhìn thấy dấu hiệu sợ hãi: ‘Sẽ chẳng còn ai cần tới mình nữa’. Chúng tôi chưa bao giờ rơi xuống cảm giác tồi tệ đến thế. Khi đột nhiên ta thấy mình phải chịu trách nhiệm ở đây, và cũng chính là lúc ta nghi ngờ bản thân, nghi ngờ chương trình và tự hỏi ‘liệu có phải chúng ta đã phá hủy cuộc đời người này?’ ” ông phát biểu.

“Tuy nhiên, sau thời điểm căng thẳng đó lại có sự thành công vang dội

trên đất Mỹ lẫn trong lượng tiêu thụ album. Đó đúng là câu chuyện vĩ đại đậm tính nhân văn. Không chút cường điệu, không hề dối trá, đây là câu chuyện thật một trăm phần trăm về bà.

“Liệu Susan Boyle có quyền ước mơ không? Có chứ. Susan Boyle có ảnh hưởng tích cực đến tất cả chúng ta. Chắc chắn bà ấy có ảnh hưởng tốt đối với tôi, bởi vì khi nhìn lại bản thân trong buổi thử giọng đầu tiên ấy, tôi đã thấy một điều mà tôi chẳng thích thú chút nào, một điều mang tính phán đoán đến mức không thể tin nổi. Vậy nên tôi nghĩ Susan sẽ giúp được rất nhiều người không có tự tin để làm chuyện này.”

Một người bạn thuở ấu thơ của Susan, Lorraine Campbell, người từng đến London để giúp đỡ Susan trong những ngày điên rồ trước hôm chung kết, cũng trò chuyện trên chương trình. Bà Campbell - người từng có lần cho biết hồi còn trẻ, Susan là “một cô gái ưa nhìn với mái tóc xoăn đen khá đẹp... luôn toát lên vẻ trang nhã” - cũng đã góp phần giải thích tại sao toàn bộ vấn đề tạm thời này lại trở nên quá sức đối với Susan.

“Bà ấy không thể đối phó được với cánh paparazzi, vấn đề lớn nhất của bà ấy nằm ở đó. Bà ấy không thể đối phó được với những kẻ cười trên mô tô săn đuổi phía sau hay những nhà báo lén lút lẩn trốn trong khách sạn của bà. Susan đã chịu nhiều sức ép từ những chuyện này.”

Có lẽ Ant đã tóm gọn lại được toàn bộ hiện tượng này khi ông nói: “Cho dù bạn sống ở đâu hay xuất thân như thế nào, chuyện thần kỳ vẫn có thể xảy ra với bạn, chỉ cần bạn có niềm tin và tài năng.”

Và, thế đấy, lần này nó đã “xảy ra” với Susan. Gần như chẳng ngày nào người ta không cập nhật thông tin về lượng tiêu thụ đĩa nhạc của bà trên khắp thế giới và cảm giác sôi sục ngóng chờ tin tức về bà mạnh mẽ đến mức tờ tạp chí hàng đầu, Sun, thậm chí còn dành hẳn một bài báo lớn để viết về

cái cửa ra vào nhà bà, một cái cửa màu trắng phỏng theo kiến trúc George, cũng như viết về chuyện nó đã trở thành một trong những chiếc cửa nổi tiếng nhất thế giới như thế nào!

Vào cuối tuần đầu tiên trong tháng Mười hai, đĩa nhạc của Susan đã bán được 3,3 triệu bản trên toàn cầu và theo báo chí đưa tin, trong vòng hai tuần, thu nhập của bà nhiều ngang với số tiền nhà quán quân năm ngoái Paul Potts kiếm được trong hai năm, xấp xỉ năm triệu bảng. Bà quyết định tiêu một phần số tiền đó - để mua một chiếc tủ lạnh mới và bộ ghế ba chiếc bọc da màu đỏ tía bày trong ngôi nhà ở Blackburn.

Vào ngày phát sóng chương trình do Piers Morgan chủ tọa, album của Susan vẫn đứng đầu trên bảng xếp hạng ở cả Anh lẫn Mỹ, tuy nhiên bà buộc phải hoãn chuyến thăm Canada được lên lịch vào ngày 21 tháng Mười hai với kế hoạch xuất hiện tại sân vận động Waterfall ở Toronto. “Thật không may, Susan sẽ không đến thăm Canada vào cuối năm nay được. Chuyến thăm này sẽ được dời sang năm 2010 để bà có thêm một chút thời gian chuyển tiếp giữa các chuyến đi ra nước ngoài quảng bá album,” một phát ngôn viên nói.

Thật khó tìm thấy một nhân vật nào khác biệt với Susan hơn chính người nghệ sĩ bị bà tiếm mất ngôi vị hàng đầu trên bảng xếp hạng ở Mỹ. Xét trên cả phương diện âm nhạc lẫn ngoại hình, Lady Gaga, một ca sĩ/nghệ sĩ trình diễn quái tính, đều khác Susan một trời một vực. Album của cô “The Fame Monster” đã bị Susan đánh bật ra khỏi vị trí hàng đầu tại Mỹ, nhưng cô vẫn nói, “Tôi yêu Susan Boyle, với tôi bà chính là người phụ nữ của năm - Tôi không biết liệu chúng tôi có cơ hội hợp tác cùng nhau không, nhưng đừng bao giờ nói không bao giờ. Phong cách của chúng tôi rất khác nhau. Thật tuyệt vời biết bao nếu được làm việc với một người tài năng như vậy. Riêng

trong năm nay, những thành công mà bà đạt được có lẽ còn lớn hơn rất nhiều thành tựu cả đời của rất nhiều nghệ sĩ khác. Năm ngoái, cũng vào thời điểm này, chẳng người nào biết bà là ai, ấy vậy mà giờ đây, bà đã đánh bật những nghệ sĩ tài danh nhất thế giới ra khỏi hàng loạt bảng xếp hạng album và single. Tôi đã xem đi xem lại hàng nghìn lần clip quay cảnh bà hát trên sân khấu *BGT*, và cứ mỗi lần nhìn thấy khuôn mặt Simon Cowell, tôi lại phá lên cười rữ rượi. Ông ấy cứ tưởng mình biết tất tậ mọi chuyện, ấy vậy nhưng ông ấy lại không thể lường trước được chuyện đó.”

Ngày 15 tháng Mười hai đã thành cột mốc đánh dấu sự xuất hiện của một tiếng nổ kép: hai thông báo chứng tỏ tầm ảnh hưởng của Susan. YouTube thông báo danh sách những video được xem nhiều nhất kể từ khi trang web được thành lập năm 2005 - và tiết mục biểu diễn của Susan tại *BGT* đã được đặt vào vị trí đích thực và đáng ngạc nhiên dành cho nó. Video này đã thu hút hơn 120 triệu lượt xem trên khắp thế giới, nhiều hơn cả ba video xếp sau cộng lại.

Vị trí thứ hai, với hơn 37 triệu lượt xem, thuộc về video “David sau khi khám nha khoa” với diễn viên chính là một cậu bé bảy tuổi vừa phục hồi sau cuộc khám chữa răng đã khiến cậu có cảm giác bị mất phương hướng và bản khoăn không biết liệu có bao giờ cậu còn cảm thấy bình thường được nữa không.

Vị trí thứ ba, với 33 triệu lượt xem, là “Điện nhảy trên lối đi nhà thờ tại lễ cưới của JK”, quay lại màn trình diễn khá công phu được dàn dựng bởi Jill Peterson và Kevin Heinz - với sự hỗ trợ của các phù dâu phù rể - ngay trước khi bắt đầu đám cưới của họ.

Trailer của *Saga Chạng vạng: Trăng non* thu hút 31 triệu lượt xem, nhờ sự có mặt của bộ đôi Robert Pattinson và Taylor Lautner, hai ngôi sao đã

đánh cắp trái tim của biết bao thiếu nữ. Nhưng không ai trong số những nhân vật vừa được nêu tên có thể sánh ngang với sự nổi tiếng của Susan.

Và thứ hai là thông tin quan trọng về album *I Dreamed A Dream* của bà, được sản xuất bởi Steve Mac, nhân vật từng hợp tác với rất nhiều nghệ sĩ đỉnh cao, bao gồm cả Westlife, Ronan Keating và Charlotte Church. Đến cuối năm, album của Susan đã dễ dàng giành được danh hiệu album của năm với lượng tiêu thụ hơn 1,5 triệu bản trong sáu tuần. Ở Mỹ, mọi chuyện cũng không khác mấy khi bà giành được vị trí số 1 trên bảng xếp hạng album *Billboard* suốt năm tuần liên tiếp, đĩa nhạc tiêu thụ thêm 510.000 bản nữa và bà trở thành nghệ sĩ đầu tiên trong 53 năm hình thành và phát triển của bảng xếp hạng này giành được vị trí No. 1 cho album đầu tay và giữ vững được vị trí đó trong suốt bốn tuần tiếp theo. Tính cho đến những ngày cuối năm, Susan đã bán được tổng cộng 2.982.000 đĩa nhạc riêng trên đất Mỹ.

Australia cũng không tránh khỏi sức thu hút của bà. Trong tuần lễ Giáng sinh, lượng tiêu thụ của *I Dreamed A Dream* nhiều hơn cả năm album khác trong top cộng lại. Bà trở thành nghệ sĩ nông thôn đầu tiên bán được trên 100.000 bản trong hai tuần liên tiếp, và bán được tổng cộng 450.000 bản trong năm tuần kể từ khi phát hành.

Câu chuyện trên các bảng xếp hạng *Billboard* châu Âu cũng tương tự, và album này cũng được thống kê là có lượng tiêu thụ lớn nhất trên khắp lục địa Bắc Mỹ.

Phần còn lại của thế giới cũng không thoát khỏi sức hút của Susan. Đám đông hâm mộ reo hò cuồng nhiệt, không ít người còn mang theo cả hoa, đã vui mừng chào đón khi Susan đặt chân xuống sân bay Tokyo trong chuyến đi nhằm mục đích ghi hình cho chương trình ca nhạc đặc biệt mừng giao thừa trên đài truyền hình Nhật Bản. Thậm chí còn có hai người đàn ông trong đám

đông đã ngỏ lời cầu hôn bà.

“Mọi người đều vô cùng yêu mến Susan. Đối với chúng tôi, bà ấy là một thần tượng, và ai cũng muốn được gặp bà ấy,” Akiyama Hanako, một fan hâm mộ 56 tuổi đã đứng đợi Susan suốt bảy tiếng đồng hồ, phát biểu. “Tôi đứng ngay sau hàng đầu tiên, nhưng rồi đã bị xô đẩy ra chỗ khác khi bà ấy xuất hiện. Một người đàn ông vẻ lịch thiệp đã hết lần này đến lần khác xin được cầu hôn bà ấy. Từ sau thời Beatles, chúng tôi chưa bao giờ chứng kiến cảnh tượng nào tương tự.”

Trên đường du hành, Susan cũng đã thu xếp công việc để quay về Blackburn nhân kỳ nghỉ Giáng sinh. Mặc dù đã không ít lần kể về thời kỳ học sinh phải chịu nhiều áp lực, nhưng trong chuyến viếng thăm Scotland giữa những ngày tuyết phủ, bà cũng đã dành thời gian đến thăm hai ngôi trường địa phương. Điều kiện thời tiết không thuận lợi đã buộc trường tiểu học Thánh Gia ở Winchburg phải hủy kế hoạch trình diễn vở kịch về ngày Chúa ra đời khiến Susan không thể tham gia được, nhưng kiên quyết không để các em học sinh phải thất vọng, bà đã đến dự bữa tiệc Giáng sinh tại trường này, còn khiêu vũ với một số em thiếu nhi phấn khích và trò chuyện về sự nghiệp âm nhạc cũng như thời kỳ học trò của bà.

Bà cũng ghé thăm ngôi trường cũ, học viện St. Kentigern, đúng dịp nơi này tuyên bố dự án mở rộng và tân trang cơ sở hạ tầng với chi phí lên đến 19 triệu bảng. Vô cùng lịch sự trong chiếc áo choàng quân đội cài chéo đính cúc vàng đi kèm váy hoa, Susan đã tham quan một lượt các trang thiết bị mới và trò chuyện cùng đội ngũ nhân viên và các em học sinh. Thật kỳ lạ biết bao khi nghĩ đến chuyện người phụ nữ từng gặp bao nhiêu rắc rối thời thơ ấu ấy giờ đây lại trở thành một nhân vật VIP trong lớp học. Chẳng trách bà lại tuyên bố mình đang hạnh phúc hơn bao giờ hết.

“Giáng sinh là khoảng thời gian vui vẻ nhất và năm nay tôi sẽ được ở bên gia đình cùng bạn bè thân thiết, rồi đến nửa đêm sẽ tham dự lễ Mass để nhớ lại ý nghĩa đích thực của nó,” bà nói. “Đây sẽ là một khoảng thời gian bình lặng để mọi người suy ngẫm. Phòng khách nhà tôi chất đầy các tấm thiệp, đến nỗi tôi gần như chẳng bước nổi qua cửa. Tấm thiệp nào cũng vô cùng đặc biệt và thỉnh thoảng tôi vẫn đọc lại chúng.

Album của tôi mặc dù còn nhiều thiếu sót nhưng vẫn được đón nhận hết sức nồng nhiệt, và tôi vô cùng cảm kích vì điều đó. Tôi hy vọng tất cả mọi người sẽ đều yêu thích nó.

Năm nay là một năm tươi sáng tốt độ, và tôi không biết dùng lời lẽ nào để diễn tả hết cảm giác biết ơn đối với những sự ủng hộ mà mọi người đã dành cho tôi. Tôi hạnh phúc hơn bao giờ hết và thành thật cảm thấy yêu bản thân mình. Đây là một năm đáng nhớ.”

Susan nói thêm, “Chúa giữ vai trò rất quan trọng đối với tôi.”

Susan đã dành ngày Giáng sinh ở Motherwell giúp việc bếp núc với người chị gái Bridie cùng những thành viên khác trong gia đình, bao gồm hai người anh John 60 tuổi và James 58 tuổi. Sau khi mở món quà Giáng sinh từ người chị 67 tuổi Bridie, một đôi dép lê và chiếc áo choàng mặc trong nhà, Susan đã bật album của mình lên, tuy nhiên bà quá ngại ngùng nên không hát theo, rồi sau đó cả nhà cùng thưởng thức món súp rau, thịt bò nướng và bánh xốp kem.

Ngay cả khi website chính thức của bà mở “Kho hàng Susan Boyle” - bán những vật dụng như áo phông, túi xách to, áo có mũ, tất cả đều được trang trí bằng chân dung bà hay câu “I Dreamed A Dream” - Susan vẫn không ngừng nghĩ đến những thứ mang lại niềm vui thích cho bà trong cuộc sống mới. Cũng chẳng có gì đáng ngạc nhiên, hầu hết chúng vẫn chính là những điều

mang lại niềm vui cho cuộc sống của bà từ xưa cho đến trước thời điểm bà lên đường bắt sáu chuyến xe buýt thẳng tiến đến buổi thử giọng *BGT* vào một ngày giữa tháng Một tại Scotland.

Món khoái khẩu nhất của bà vẫn là cá và khoai tây chiên. Bà vẫn luyện thanh nhạc hàng ngày, tuy nhiên bây giờ bà đã biết cách giữ giọng của mình. Bà vẫn nghe Michael Bubl , Elton John hay “bất kỳ ai c  thể cho ra đời một đĩa nhạc thật sự hay”. Và bài hát bà “rất, rất thích” vẫn là “Puppy Love” của Donny Osmond.

Năm tới của Susan sẽ ra sao? Chỉ thời gian mới c  thể trả lời được câu hỏi này. Ấn tượng ban đầu của buổi thử giọng tại Glasgow cũng như sự cuồng nhiệt mà nó khuấy động trên YouTube tất yếu rồi sẽ phai nhạt dần. Điều không hề giảm sút - hy vọng ít nhất cũng trong nhiều năm tới - là chất lượng của giọng hát đ ; một giọng hát rõ ràng, trong s ng và tươi t n như buổi sáng mùa xuân r ng ngời trên mảnh đất Scotland, nhưng đồng thời cũng chín chắn và đầy hiểu biết theo một cách thức mà chỉ những năm tháng sống trong đời thực mới c  thể lý giải được. Và thêm một điều nữa cũng sẽ không hề suy giảm, chính là niềm hạnh phúc tuyệt đối cũng như sự vui thích mà bà đ  và chắc chắn sẽ vẫn tiếp tục trao tặng. Nhưng, có lẽ, để tóm lược được một cách chính xác nhất, xin h y để chính Susan lên tiếng về tương lai của mình cũng như về những suy nghĩ bà dành cho những người đ  quen biết và yêu mến bà:

“Liệu t i đ  tìm thấy, đ  với tới hay đạt được ước mơ của mình chưa? VẬY ĐẤY, người ta chẳng bao giờ hoàn toàn thực hiện được mơ ước của mình. Ước mơ của t i là được mang đến hạnh phúc cho mọi người, và mãi mãi được tiếp tục mang đến hạnh phúc cho mọi người, vậy nên ước mơ đ  thật ra vẫn chưa hoàn thành được. Nó sẽ không bao giờ c  thể được hoàn thành nếu

không có những người âm mộ.”

CHÚ THÍCH

[1] Năm 60 TCN, Caesar được bầu làm quan chấp chính tối cao của Cộng hòa La Mã. Vì cần có đồng minh, ông ta đã tìm kiếm sự ủng hộ của Pompey - vị tướng giỏi nhất thời bấy giờ, và Crassus - người giàu nhất La Mã lúc đó. Với quyền lực của Caesar, uy tín của Pompey và tiền bạc của Crassus, ba người đã bắt tay thành lập chế độ Tam đầu chế đầu tiên, hay một hội đồng lãnh đạo gồm ba thành viên.

[2] Con phố từng được coi là ngôi nhà của báo chí Anh và cho đến tận ngày nay, nhắc đến Fleet Street vẫn đồng nghĩa với việc nhắc đến cả nền công nghiệp báo chí Anh.

[3] Ngôi làng Scotland tưởng tượng trong vở nhạc kịch Brigadoon của Alan Jay Lerner và Frederick Loewe. Brigadoon bị phù phép để chỉ xuất hiện một trăm năm một lần, nhưng với dân làng thì mỗi thế kỷ chỉ dài như một đêm. Họ coi đó là cách để cứu ngôi làng khỏi sự hủy diệt. Không ai được rời khỏi làng, nếu không phép màu sẽ không còn tác dụng và toàn bộ cư dân Brigadoon sẽ tan biến mãi mãi. Vở nhạc kịch được cho là đã lấy cảm hứng từ một câu chuyện của Đức trước đó.

[4] Nhân vật trong bộ phim truyền hình nổi tiếng của đài BBC Anh EastEnders, luôn tìm cách kiểm soát gia đình mình, thậm chí ông ta còn bắt vợ mặc kỳ quái theo ý ông ta và cô lập bà với bạn bè.

[5] Opportunity Knocks: Chương trình tuyển chọn tài năng trên truyền hình Anh những năm 1950.

[6] Nhà thiết kế thời trang đã khởi xướng cuộc thi How To Look Good Naked (Khỏa thân thế nào mới là đẹp) nhằm tôn vinh vẻ đẹp tự nhiên, chương trình này được phát sóng trên kênh truyền hình Anh Channel 4 từ năm 2006.

[7] Thí sinh 37 tuổi Philip Farugia đến từ Birmingham đã phục sức như kiếm sĩ Darth Vader, một nhân vật trong Star War, rồi bắt chước điệu nhảy của Michael Jackson. Simon Cowell hết lời chê bai tiết mục này nhưng nó đã chấp nhận được sự hưởng ứng từ Piers, Amanda và công chúng tại trường quay, có lẽ nhờ tính khôi hài của nó.

[8] Nguyên văn gonk: loại búp bê xù bông meemf, hình trứng, chân tay nhỏ, rất phổ biến trong thập niên 1960 ở phương Tây, do Robert Benson và Sheila Stanton sáng tạo khi cơn sốt gấu Teddy tạm ngừng.

[9] Midnight, not a sound from the pavement (Nửa đêm, vỉa hè không một âm thanh) là câu đầu của bài 'Memory' mà Susan Boyle đã hát tại vòng bán kết. Tác giả bài báo có ý giễu nhại ở đoạn này.

[10] Điệu nhảy đường phố dựa trên kỹ thuật làm co và thả lỏng thật mạnh cơ bắp để tạo nên những cú 'giật' trên cơ thể vũ công.

[11] Nữ diễn viên, ca sĩ Mỹ (1922-1969) đã đạt được rất nhiều thành tựu nghệ thuật. Tuy nhiên, bà cũng vướng phải rất nhiều vấn đề đời tư.

[12] Mental Health Act: Điều luật cho phép đưa một người vào viện theo dạng tình nguyện hoặc cưỡng bách khi có dấu hiệu không ổn về sức khỏe.

MỤC LỤC

Start

MỞ ĐẦU

CHƯƠNG MỘT MƠ MỘT GIẤC MƠ

CHƯƠNG HAI NGÀY THAY ĐỔI CUỘC ĐỜI

CHƯƠNG BA MỘT NGÔI SAO RA ĐỜI

CHƯƠNG BỐN LÊN TRANG NHẤT

CHƯƠNG NĂM SUSAN PHỦ SÓNG TOÀN CẦU

CHƯƠNG SÁU TÂN TRANG NHAN SẮC

CHƯƠNG BẢY SỨC ÉP GIA TĂNG

CHƯƠNG TÁM CƠN SỐT SUBO

CHƯƠNG CHÍN CÚ CẢN CỦA HIỆN THỰC

CHƯƠNG MƯỜI DANH TIẾNG VÀ BẤT HẠNH

CHƯƠNG MƯỜI MỘT TRÊN ĐƯỜNG

CHƯƠNG MƯỜI HAI SỐNG MỘT GIẤC MƠ

CHƯƠNG MƯỜI BA TỘT ĐỈNH VINH QUANG

MỤC LỤC